

Cuprins:

1. Mandat european de arestare. Lipsa mandatului intern de arestare. Semnificație. 1 <i>Secția penală și de minori, Sentința nr. 14 din 3 martie 2014 a judecătorului de drepturi și libertăți.....</i>	2
2. Evaziune fiscală. Achitare. <i>In dubio pro reo</i> 4 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 8/A din 16 ianuarie 2014.....</i>	4
3. Înșelăciune. Intenția de a înșela 13 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 23/A din 29 ianuarie 2014.....</i>	13
4. Contestație a DIICOT împotriva luării măsurii controlului judiciar față de inculpat. Respingere. Nedovedirea pericolului pentru ordinea publică pe care îl prezintă lăsarea în libertate a inculpatului cercetat pentru o presupusă infracțiune săvârșită fără violență. Practică națională și CEDO 31 <i>Secția penală și de minori, încheiere din 25 martie 2014 a judecătorului de drepturi și libertăți</i>	32
5. Cerere de întrerupere a executării pedepsei. Netemeinicie. Inexistența interesului superior al copilului minor de a fi crescut și ocrotit de mama sa în primul an de viață raportat la împrejurarea că aceasta a fost condamnată pentru tentativă la omor calificat, fiindu-i interzisă și exercitarea drepturilor părintești 48 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 69 din 5 martie 2014</i>	48
6. Fals privind identitatea. Neîntrunirea elementelor constitutive prevăzute de art. 327 Cod penal 51 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 179/A din 12 martie 2014.....</i>	51
7. Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană cu o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală. Lege penală mai favorabilă..... 60 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 64/A din 12 februarie 2014</i>	61
8. Omor. Calitatea de rudă apropiată a victimei, aceea de unchi, nu se mai regăsește în prevederile art. 177 Cod penal. Schimbarea încadrării juridice din omor calificat în omor simplu conform art. 188 Cod penal 65 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 67/A din 12 februarie 2014</i>	65
9. Măsuri educative. Noul Cod penal..... 72 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 97 din 19 februarie 2014.....</i>	72
10. Omor calificat. Individualizarea pedepsei. Solicitare de majorare a pedepsei de 12 ani închisoare aplicată de prima instanță. Suficiență raportat la circumstanțele reale și personale ale inculpatului, în special la suferințele sale organice și psihice 77 <i>Secția penală și de minori, decizia nr. 15/A din 22 ianuarie 2014.....</i>	78

1. Mandat european de arestare. Lipsa mandatului intern de arestare. Semnificație

art. 86 al.1 din Legea nr.302/2004

Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate, în vederea efectuării urmăririi penale, a judecării sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, precum și faptul că mandatul european de arestare se emite numai atunci când un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi adus la îndeplinire în țară, întrucât persoana în cauză se sustrage pe

teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene, fără ca mandatul european de arestare să dobândească natura juridică a unui mandat de arestare din dreptul intern. Pe cale de consecință, mandatul european de arestare nu trebuie confundat cu mandatul de arestare preventivă din dreptul intern.

Secția penală și pentru cauze cu minori, Sentința nr. 14 din 3 martie 2014 a judecătorului de drepturi și libertăți

Judecătorul de drepturi și libertăți, deliberând, reține că prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Cluj, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj a sesizat instanța cu o cerere de executare a mandatului european de arestare emis de către Judecătoria Penală Numărul Unu din Badajoz, la data de 31 ianuarie 2014, prin care se solicită arestarea și predarea către autoritățile judiciare spaniole a persoanei solicitate **M.R.I.**, în vederea efectuării cercetării penale împotriva acesteia. Persoana solicitată a fost acuzată de următoarele: la data de 22 martie 2010, în jurul orei de 5:30, fiind oprit în trafic pe raza localității Fte. De Cantos (Badajoz) în timp ce se afla în autovehiculul marca Peugeot – Model 106, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare ... care circula în direcția Gilon, a fost depistat în timp ce transporta în interiorul corpului său substanțe narcotice, care nu cauzează daune grave sănătății, respectiv 19 capsule de hașiș (642 grame).

La data de 21 februarie 2014, procurorul a procedat la identificarea persoanei solicitate în prezența apărătorului desemnat din oficiu, aducându-i-se la cunoștință fapta reținută în sarcina sa și încadrarea juridică a acesteia, conform procesului verbal de identificare și ascultare, și a dispus reținerea acesteia pe o durată de 24 de ore, prin ordonanța de reținere din data de 21 februarie 2014 - ora 11:45, dată în dosar nr.116/II/5/2014, prezentând-o instanței.

Potrivit dispozițiilor art.103 al. 3 din Legea nr.302/2004, instanța a procedat la informarea persoanei solicitate M.R.I. asupra existenței mandatului european de arestare împotriva sa, asupra conținutului acestuia, asupra posibilității de a consimți la predarea către statul solicitant, precum și cu privire la drepturile sale procesuale, în prezența apărătorului desemnat din oficiu. Persoana solicitată a arătat că este de acord cu predarea sa, doar cu respectarea garanțiilor în ceea ce privește legalitatea documentelor necesare predării.

De asemenea, în fața instanței de judecată persoana solicitată a mai susținut că pe teritoriul Spaniei a fost arestat preventiv pentru o perioadă de 10 luni, după care a fost pus în libertate sub control judiciar, prezentându-se la organele de poliție pentru supraveghere timp de 2 ani, semnând actele doveditoare ale prezenței sale pe teritoriul statului spaniol. Persoana solicitată a mai precizat că nu a fost audiată în fața instanței, iar după finalizarea urmăririi penale nu a fost trimisă în judecată.

În cauză, s-au efectuat demersuri către Judecătoria Penală Numărul Unu din Badajoz, atât prin adresa emisă la data de 21 februarie 2014, cât și prin adresa din data de 25 februarie 2014 pentru a se transmite mandatul de arestare intern emis pe numele persoanei solicitate, însă autoritățile spaniole nu au onorat aceste solicitări, transmițând la dosar doar informații privind îndreptarea unei erori materiale referitoare la data emiterii mandatului european de arestare.

Pentru a analiza cererea dedusă judecății, Curtea reține că sunt incidente în speță, pe lângă dispozițiile legale în materie cuprinse în Legea nr. 302/2004 modificată prin Legea nr.300/2013, și dispozițiile Deciziei-cadru nr.2002/584/JAI din 13 iunie 2002 a Consiliului privind mandatul de arestare european și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene, care implementează principiul

recunoașterii reciproce și înlocuiește procedurile clasice de extrădare, exceptând statele membre care au declarat că vor continua să aplice tratatele de extrădare.

În același sens, Curtea are în vedere dispozițiile art.84 din Legea nr. 302/2004, potrivit căroră *mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate, în vederea efectuării urmăririi penale, a judecării sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, precum și faptul că mandatul european de arestare se emite numai atunci când un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi adus la îndeplinire în țară, întrucât persoana în cauză se sustrage pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene, fără ca mandatul european de arestare să dobândească natura juridică a unui mandat de arestare din dreptul intern. Pe cale de consecință, mandatul european de arestare nu trebuie confundat cu mandatul de arestare preventivă din dreptul intern.*

Astfel, analizând înscrisurile depuse la dosar, Curtea reține următoarele:

Verificând dacă mandatul conține toate informațiile prevăzute de art. 86 al.1 din Legea nr.302/2004, constată că mandatul european de arestare emis de către autoritatea spaniolă nu cuprinde cerința prevăzută în alin.1 lit. c din cuprinsul articolului susmenționat. Prin urmare, nu s-a indicat în conținutul mandatului european de arestare, mandatul național de arestare în baza căruia acesta a fost emis. Având în vedere că, în speță, în cuprinsul mandatului european de arestare emis de către Judecătoria Penală Numărul Unu din Badajoz – Spania, nu s-a indicat mandatul de arestare național, care a stat la baza emiterii acestuia și ținând seama de faptul că „mandatul european de arestare este o decizie judiciară care are întotdeauna la bază un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei emis în condițiile legii pe plan intern”, Curtea va constata că nu este realizată cerința prevăzută de dispozițiile art. 86 al.1 lit. c din Legea nr.302/2004, motiv pentru care în baza art. 107 din Legea nr.302/2004 modificată prin Legea nr. 300/2013, *va respinge cererea de executare a mandatului european de arestare emis la data de 31 ianuarie 2014 în procedura abreviată nr. 0000098/2013 NIG 06015 51 2 2013 0106823 față de persoana solicitată M.R.I.*

Nu se poate face abstracție nici de faptul că la solicitarea privind informațiile privind durata pedepsei s-a menționat că se cere de către Ministerul Public 4 ani și 6 luni de închisoare, deși cauza se află în faza de judecată, iar persoana solicitată M.R.I. nu a fost audiată, astfel i s-a încălcat prezumția de nevinovăție, iar conform preambulului deciziei cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare pentru statele membre, această decizie cadru implementată de către statele membre UE respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în art.6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene.

De asemenea, va constata că persoana solicitată M.R.I. a fost reținută pe o durată de 24 de ore, cu începere din data de 21 februarie 2014 - ora 11:45. La aceeași dată, față de persoana în cauză, prezentată în fața instanței, s-a dispus măsura controlului judiciar prin încheierea nr.1/HI/JDL/2014 din 21 februarie 2014, măsură în privința căreia se va dispune revocarea, ca urmare a respingerii cererii de executare a mandatului european de arestare.

Cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia, în baza art.272 al.1 N.C.p.p. (Judecător Delia Purice)

2. Evaziune fiscală. Achitare. *In dubio pro reo*

Chiar dacă nu a omis înregistrarea în contabilitate a operațiunilor comerciale efectuate, inculpatul a întârziat în mod evident evidențierile în contabilitatea firmei sale, îngreunând astfel activitatea organelor de control financiar. Cu toate acestea, acțiunea inculpatului nu constituie infracțiunea de evaziune fiscală în forma cerută de norma incriminatoare, care trebuie să fie clară, lipsită de echivoc.

Secția penală și de minori, decizia nr. 8/A din 16 ianuarie 2014

Prin sentința penală nr.317 din 18 iulie 2013 pronunțată de Tribunalul Cluj, în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d C.p.p., a fost achitat inculpatul **D.A.**, de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală, prev. și ped. de art.9 al.1 lit.b, al.2 din Lg.241/2005, cu aplic. art.41 al.2 C.p., art.13 C.p.

În baza art.14 și 346 C.p.p., comb. cu art.1357 C.c., a fost obligat inculpatul la plata despăgubirilor civile în sumă de 31.635 lei, cu accesoriile aferente calculate de la data scadenței și până la achitarea integrală a debitului, către partea civilă ANAF - reprezentată de DGFP Cluj, respingând restul pretențiilor civile solicitate în cauză.

În baza art.191 C.p.p., a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare în favoarea statului în sumă de 1.200 lei.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că inculpatul **D.A.** a fost asociat și administrator al SC „S.” SRL Turda, ce avea ca obiect principal de activitate - transporturi rutiere de mărfuri -. Analizând datele înscrise la Oficiul Național al Registrului Comerțului rezultă că, societatea în cauză a fost înființată la data de 16.03.2007 în baza hotărârii judecătorești delegat, având sediul declarat în loc. Turda, str. D., jud. Cluj, stabilit în baza contractului de comodat încheiat la data de 01.03.2007.

În cursul lunii iulie 2008, comisari din cadrul ANAF - Garda Financiară Secția Cluj - au intenționat să efectueze o verificare a provenienței materialelor de construcții comercializate de societate și a evidențierii în contabilitate a veniturilor și cheltuielilor rezultate din activitatea acesteia, sens în care, au înaintat un număr de patru invitații, prin care au solicitat administratorului societății prezentarea documentelor justificative începând cu data de 01.12.2007 până la zi, însă, controlul nu s-a realizat, întrucât, inculpatul nu a dat curs invitațiilor ce i-au fost adresate. Datorită motivului precizat, Garda Financiară - Secția Cluj - a formulat o sesizare penală prin care solicita cercetarea inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii prev. și ped. de art. 4 din Legea nr. 241/2005.

În cursul lunii octombrie 2009, comisari din cadrul ANAF - Garda Financiară Secția Cluj - au intenționat din nou să efectueze verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor fiscale ale societății, motiv pentru care au încercat să ia legătura cu inculpatul, adresându-i și un număr de trei invitații pentru a prezenta documentele privind activitatea desfășurată de SC „S.” SRL Turda.

Întrucât, nici de această dată inculpatul **D.A.** nu a dat curs invitațiilor, organele de control au procedat la verificarea livrărilor efectuate de S.C. „S.” SRL Turda în perioada 01.01-30.06.2009, operațiuni raportate semestrial de beneficiari prin declarația 394 privind livrările/prestările de servicii și achiziții efectuate pe teritoriul României, în urma cărora au estimat că, societatea în cauză, s-a sustras de la plata unui impozit pe profit în sumă de 208.196 lei și a TVA în sumă de 247.233 lei, prejudiciul total cauzat bugetului consolidat al statului fiind în valoare de 455.429 lei. Urmare a celor constatate, Garda Financiară Secția Cluj a sesizat din nou parchetul,

solicitând tragerea la răspundere penală a inculpatului pentru comiterea infracțiunilor prev. și ped. de art.4 din Legea nr.241/2005, evaziune fiscală, prev. și ped. de art.9 al.1 lit.b din Legea nr. 241/2005 și prev. și ped. de art.9 al.1 lit.f din Legea nr. 241/2005.

De precizat este că, potrivit dispozițiilor legale, inculpatul, în calitate de administrator al contribuabilului S.C. „S.” SRL, avea obligația să întocmească și să depună declarații privind obligațiile de plată la bugetul de stat - Declarația 100, deconturile privind TVA - Declarația 300 și Declarația 394 privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul țării.

Din punct de vedere contabil, societatea comercială reprezentată de inculpatul D.A. era obligată să organizeze și să conducă contabilitatea proprie în așa fel încât, să asigure înregistrarea cronologică și sistematică, prelucrarea, publicarea și păstrarea informațiilor cu privire la situația financiară, performanța financiară și fluxurile de trezorerie, atât pentru cerințele interne ale acesteia, cât și în relația cu terții, având totodată obligația de a depune bilanțul contabil, la sfârșitul fiecărui an fiscal.

Raportat la cele constatate de comisarii Gărzii Financiare, ANAF - Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj - Activitatea de Inspecție Fiscală - a efectuat în cursul lunii noiembrie 2011, o inspecție fiscală a societății reprezentată de inculpat, întocmind raportul de inspecție fiscală din data de 19.11.2011.

Din analiza datelor comunicate de organele de control rezultă că, S.C. „S.” SRL Turda a depus ultima declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat pentru trim.I 2009, în care la poziția impozit pe profit s-a declarat valoare 0 (zero). Totodată, s-a constatat că pentru anul 2009, nu a întocmit și nu a depus Declarația 394, ultima declarație depusă fiind cea pentru obligații de plată la bugetul de stat - Declarația 100, adică cea aferentă trim. I 2009.

Fiind confruntată baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, respectiv Declarația 394 informativă privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pentru anul 2009, cu informațiile oferite de principalii parteneri ai S.C. „S.” SRL Turda și fișa furnizorului, respectiv S.C. „S.” SRL, a rezultat că, în perioada ianuarie-decembrie 2009, societatea reprezentată de inculpat a obținut venituri impozabile pe care nu le-a înregistrat și nici nu le-a declarat în sumă totală de 3.149.027,36 lei.

În baza celor de mai sus, precum și din analiza facturilor de livrări emise de SC „S.” SRL Turda, a reieșit că, în perioada de referință, principalii beneficiari au fost societățile comerciale:

S.C. „I.” SRL Turda, pentru care a prestat în semestrul I 2009, servicii de transport marfă în valoare de 1.068.188 lei, iar în semestrul II 2009, în sumă de 937.865 lei, fiind emise în acest sens 7 facturi fiscale - nr. 310/01.04.2009, nr. 311/30.04.2009, nr. 315/31.05.2009, nr. 318/31.05.2009, nr. 319/15.06.2009, nr. 320/30.06.2009 și nr. 323/30.06.2009;

S.C. „B.” SRL Turda, pentru care a prestat în semestrul I și II 2009, servicii de transport marfă în valoare totală de 1.324.990 lei, fiind emise 2 facturi fiscale - nr. 313/30.05.2009 și nr. 325/30.06.2009;

S.C. „M.C.G.” SRL Turda, pentru care au fost prestate în semestrul I 2009, servicii de transport marfă în valoare totală de 63.720,86 lei, iar în semestrul II 2009, în valoare totală de 55.850 lei, fiind emise în acest sens un număr de 5 facturi fiscale - nr. 312/02.05.2009, nr. 314/30.05.2009, nr. 322/30.06.2009, nr. 336/31.08.2009 și nr. 338/31.08.2009;

S.C. „T.I.I.” SRL Turda, către care au fost vândute în semestrul II 2009, materiale de construcții în valoare totală de 118.533,54 lei, fiind emisă o singură factură - nr. 367/30.09.2009.

Potrivit raportului de Inspecție fiscală, consecința produsă prin neevidențierea în totalitate a livrărilor efectuate și a veniturilor obținute urmare acestor operațiuni, a constat în diminuarea obligațiilor fiscale ale S.C. „S.” SRL Turda cu suma totală de 586.480 lei, din care 503.844 lei reprezintă impozit pe profit, iar 82.636 lei taxa pe valoare adăugată.

Audiat în faza de urmărire penală, inculpatul D.A. a arătat că, toate documentele contabile aferente anului 2009 au fost predate contabilei societății - M.A.C. - pe care o consideră vinovată de faptul neînregistrării și nedepunerii acestora la organul fiscal; totodată, angajatul său M.T.V. avea ca atribuții coordonarea transportului, întocmirea și emiterea de facturi, precum și să țină legătura cu contabila M. în sensul de a-i duce toate facturile emise și recepționate, pentru înregistrarea lor în contabilitatea firmei.

În faza de judecată a precizat în plus faptul că, facturile aferente perioadei ianuarie-iunie 2009, au fost duse la timp contabilei M. pentru înregistrarea lor în contabilitate, însă cele aferente perioadei iulie-august 2009 au fost duse cu întârziere; nu mai reține momentul la care au fost trimise facturile aferente perioadei septembrie-decembrie 2009; toate facturile mai sus menționate au fost duse contabilei de către angajatul M.T.V..

Audiată atât în faza de urmărire penală, cât și în cea de judecată, martora M.A.C. a declarat că, în perioada 2007-2009 a ținut evidența contabilă a firmei administrată de inculpat; în anul 2009, inculpatul nu i-a pus la dispoziție documentele necesare pentru a putea întocmi balanțele lunare, iar la finalul anului, bilanțul aferent anului 2009; abia în cursul lunii februarie 2010, s-a prezentat la biroul său, martorul M.T.V., coordonatorul activității de transport din cadrul societății comerciale administrată de inculpat, care i-a adus documentele firmei pentru anul 2009, iar după înregistrarea și prelucrarea lor prin intermediul programului de contabilitate, a întocmit declarațiile fiscale pentru fiecare lună a anului 2009, predându-le ulterior aceluiași martor pentru a le remite inculpatului în vederea înregistrării la Administrația Finanțelor Publice Cluj-Napoca.

Ulterior, martora a fost apelată telefonic de martorul M. spunându-i că, lipsește o declarație privind impozitul pe profit, dar aceasta era în termen, nefiind scadentă a fi depusă la organul fiscal, așa încât, restul declarațiilor întocmite de susnumită puteau fi depuse la organul financiar AFP Cluj-Napoca.

Martorul M.T.V., angajat la firma inculpatului în perioada 2008-2010 în calitate de coordonator transport, a precizat că, actele contabile aferente lunilor ianuarie-iunie 2009, le-a dus la timp contabilei M. pentru înregistrarea lor în contabilitate, însă cele aferente perioadei iulie-decembrie 2009, le-a dus cu întârziere, respectiv în luna decembrie 2009 sau ianuarie 2010; după ce contabila a întocmit evidența contabilă, a preluat toată documentația și împreună cu inculpatul au mers la AFP Cluj-Napoca pentru a le depune, însă, angajata organului financiar menționat a refuzat preluarea lor, pe motiv că lipsește o declarație fiscală ce trebuia întocmită la finalul anului financiar 2009; la rugămintea martorului, angajata organului financiar a vorbit la telefon cu contabila M., căreia i-a comunicat ce anume declarație lipsea, urmând ca ulterior, inculpatul să revină la AFP Cluj-Napoca cu toată documentația contabilă, inclusiv declarația lipsă, pentru a le preda organului financiar.

Martorul a declarat că, nu cunoaște dacă ulterior, inculpatul a mers din nou la organul financiar pentru predarea documentației contabile privind S.C. „S.” SRL Turda.

De precizat este faptul că, prin Sentința comercială nr.4302/2010 a Tribunalului Specializat Cluj, s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență

împotriva S.C. „S.” SRL Turda, inculpatului ridicându-i-se dreptul de administrare, fiind numit administrator judiciar S. IPURL Cluj-Napoca, în nota explicativă dată organelor de inspecție fiscală, împuternicită acestuia - R.A.C. - afirmând că, nu a intrat în posesia niciunui document contabil al societății.

Din înscrisurile depuse la dosar reiese faptul că, față de S.C. „S.” SRL Turda, s-a închis procedura falimentului, fiind radiată din evidențele Oficiului Național al Registrului Comerțului ORC.

Având în vedere poziția procesuală a inculpatului, în sensul nerecunoașterii acuzațiilor aduse prin actul de inculpare, acesta - prin apărător ales - a solicitat la termenul din data de 29.11.2012, încuviințarea efectuării unei expertize judiciar contabile, având ca obiective cele menționate la fila 51 din dosar, atașând acte contabile în susținerea cererii.

La termenul din data de 07.02.2013, instanța a pus în discuția părților și a încuviințat cererea formulată în cauză.

Din raportul de expertiză judiciar contabilă întocmit în cauză de expertul contabil și consultant fiscal C.S. reiese că, pentru perioada aprilie - decembrie 2009, înregistrările în evidența contabilă a S.C. „S.” SRL Turda s-au efectuat cu întârziere; în perioada de referință, societatea nu a depus declarații fiscale conform reglementărilor în vigoare; expertul a avut la dispoziție declarațiile completate și pregătite pentru a fi depuse la autoritatea fiscală, precum și documentele justificative și evidența contabilă pusă la dispoziție de către inculpat și responsabilă cu evidența contabilă din perioada ianuarie-decembrie 2009;

Având la bază înscrisurile de mai sus, expertul a constatat că, documentele justificative sunt înregistrate în evidența contabilă a societății, contabilitatea fiind condusă conform reglementărilor în vigoare, dar cu nerespectarea termenului pentru întocmirea și depunerea la autorități a raportărilor contabile și declarațiilor fiscale.

Nu au fost reținute elemente care să pună la îndoială realitatea facturilor emise de societate și înregistrate în evidența contabilă, chiar dacă au fost constatate deficiențele anterior prezentate.

Expertul nu poate confirma că toate facturile emise de societate în perioada ianuarie-decembrie 2009 au fost înregistrate în contabilitate; astfel, s-a constatat că, numerele mai multor facturi lipsesc din jurnalele de vânzări ale firmei, aspect ce conduce la concluzia că facturile respective au fost anulate; aceste facturi nu au fost primite de expert pentru a putea constata și confirma anularea lor, fiind marcate în Anexa 1, având următoarea numerotare: 278, 282, 356-362, 374-376, 382-387, 421-449.

În perioada de referință, societatea a realizat venituri în sumă de 4.377.012,76 lei și a înregistrat cheltuieli în sumă de 4.879.011,49 lei.

Obligațiile financiare ale societății la bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale privind impozitul pe profit și impozitele și contribuțiile aferente salariilor în anul 2009, conform informațiilor înregistrate în evidența contabilă, sunt în sumă de 63.776 lei, din care, în cursul anului 2009, societatea a plătit suma de 8.047 lei, rămânând o obligație neonorată la plată de 55.729 lei.

În anul 2009, societatea a efectuat operațiuni de compensare a creanțelor și datoriilor cu partenerii de afaceri în sumă de 2.275.835,52 lei.

Expertul a precizat că, în perioada de referință, societatea administrată de inculpat, pe baza calculelor prezentate în Anexele 4 și 5, a datorat un impozit pe profit în sumă de 31.635 lei, din care 26.657 lei impozit propriu-zis, iar 4.978 lei, dobânzi pentru neplata la scadență, calculate până la data de 31.12.2009; nu datorează TVA

aferent anului 2009, deoarece a avut un sold negativ, respectiv sume de încasat de la autoritatea fiscală.

Având în vedere cele reținute în raportul de expertiză contabilă, instanța constată că, facturile de livrări emise de S.C. S. SRL Turda, respectiv cele având ca principali beneficiari S.C. „I.” SRL Turda, S.C. „B.” SRL Turda, S.C. „M.C.G.” SRL Turda, S.C. „T.I.I.” SRL Turda, reținute în actul de inculpare, ca de altfel și în RIF-raportul de inspecție fiscală întocmit de organele de control fiscale-, ca neînregistrate în contabilitatea firmei și în baza cărora s-a calculat un prejudiciu cauzat bugetului statului în sumă totală de 586.480 lei, din care 503.844 lei impozit pe profit, iar 82.636 lei TVA, au fost de fapt înregistrate în contabilitate, așa cum reiese din Anexa 1 la raportul de expertiză.

De altfel, la fila 151 din raport, expertul a precizat că, organele de control, neavând la dispoziție evidența contabilă a societății, au considerat ca bază de stabilire a impozitului pe profit, doar veniturile consemnate în facturi, fără să ia în considerare și cheltuielile aferente veniturilor înscrise în facturi.

Referitor la facturile neacceptate de expert pentru a putea constata și confirma anularea lor, marcate în Anexa 1 a raportului, având următoarea numerotare: 278, 282, 356-362, 374-376, 382-387, 421-449 (f.164-166), pe de o parte, acestea nu fac obiectul prezentei cauze, nefiind reținute în rechizitoriu sau în RIF- raportul de inspecție fiscală întocmit de organele de control fiscale- ca fiind neînregistrate în evidența contabilă a firmei, cu consecința producerii vreunui prejudiciu în dauna bugetului consolidat al statului.

Pe de altă parte (respectiv și în ipoteza în care, facturile de mai sus ar fi făcut obiectul RIF și implicit al actului de sesizare al instanței), la fila 154 din raport, expertul a explicat și faptul că, facturile societății s-au emis manual prin completarea formularelor pretipărite de facturi, aspect ce determină ca facturile emise, să nu fie înregistrate automat în contabilitate la data emiterii ca și în cazul utilizării unui program informatic de emiterie a facturilor; ci ulterior și separat față de procesul de emiterie a facturilor, ceea ce poate genera omisiuni, iar lipsa facturilor mai sus menționate, din jurnalele de vânzări ale societății, pot conduce la concluzia că au fost anulate; ori, din probele administrate în cauză, nu reiese cu certitudine că aceste facturi, cu intenție au fost omise a fi înregistrate în evidența contabilă a firmei, cu scopul clar determinat de sustragere de la plata obligațiilor fiscale, existând dubii în sensul arătat și care profită inculpatului, conform principiului in dubio pro reo.

Referitor la TVA datorat bugetului de stat este de precizat faptul că, deși Anaf - prin reprezentant legal DGFP Cluj - încă din faza de urmărire penală s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 82.636 lei, abia în punctele de vedere trimise la dosar (f.179-181) a recunoscut ceea ce expertul contabil a menționat în raportul de expertiză întocmit și anume că, statul avea TVA de rambursat către S.C. „S.” SRL Turda în sumă de 92.977 lei; în urma inspecției fiscale, i-a fost stabilit TVA în sumă de 82.636 lei, rezultând TVA de rambursat în sumă de 10.341 lei.

În concluzie, în mod nelegal i s-a stabilit TVA datorat, în condițiile în care S.C. „S.” SRL Turda mai avea de primit TVA rambursabil în sumă de 10.341 lei.

De precizat mai este și faptul că, inițial, inculpatul D.A. a fost cercetat și sub aspectul comiterii infracțiunilor de evaziune fiscală, prev. și ped. de art.4 din Legea 241/2005 (două infracțiuni), prev. și ped. de art.9 al.1 lit.a din Legea 241/2005 și respectiv prev. și ped. de art.9 al.1 lit.f din Legea 241/2005, însă, prin rechizitoriul 761/P/2011 al Parch. de pe lângă Trib. Cluj, emis la data de 13.06.2012, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a sus-numitului pentru faptele de mai sus, nefiind întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni.

Starea de fapt se probează cu: sesizările penale formulate de ANAF - Garda Financiară - Secția Cluj; notele de constatare nr.504137/27.08.2008 și nr. 606339/18.11.2009, întocmite de către comisarii Gărzii Financiare - Secția Cluj;

- raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 19.11.2010;
- adresele ANAF- Direcția Generală Juridică și Garda Financiară Cluj privind constituirea de parte civilă în cauză;

punctul de vedere și declarația lichidatorului judiciar cu privire la R.I.F.;

- invitațiile Gărzii Financiare - Comisariatul Regional prin care i-au fost solicitate inculpatului documentele contabile ale societății comerciale pe care o administra;

- dovezile procedurale privind remiterea invitațiilor Gărzii Financiare inculpatului;

- adresa ANAF prin care se comunică faptul că nu există confirmare de primire din partea societății reprezentată de inculpat pentru toate invitațiile adresate acestuia în cursul anului 2009;

- declarația 294 privind neconcordanțele constatate pentru anul 2009;

- fișa contului aparținând SC „I.” SRL și SC „T.I.I.” SRL Turda în relația cu SC „S.” SRL;

- Declarațiile 394 depuse la organul fiscal de SC „I.” SRL, SC „B.” SRL Turda, SC „M.C.G.” SRL Turda și SC „T.I.I.” SRL Turda;

- Declarația 300 privind decontul privind TVA pentru luna martie 2009 depusă de SC „S.” SRL Turda;

- Declarația 100 privind obligațiile de plată la bugetul de stat pentru luna martie 2009 aparținând SC „S.” SRL Turda ;

- copiile facturilor fiscale emise de SC „S.” SRL Turda cu ocazia furnizării mărfurilor;

- fișa furnizorului SC „S.” SRL Turda în relația cu SC „B.C.” SRL Turda;

- adresa ANAF- Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Cluj prin care se comunică Gărzii Financiare - Secția Cluj totalul obligațiilor de plată aferente anului 2009 privind SC „S.” SRL, stabilite în urma inspecției fiscale;

- decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată în sarcina SC „S.” SRL Turda, stabilite de inspecția fiscală;

- sentința comercială nr. 4302/C/2010 a Tribunalului Comercial Cluj;

- declarațiile martorilor;

- procesul-verbal întocmit de organele de cercetare penală cu ocazia verificărilor privind pe fostul angajat al SC „S.” SRL Turda, P.N.;

- Adresele Primăriilor com. Săndulești și a mun. Turda cu privire la bunurile deținute de inculpat ;

- procesul-verbal întocmit de organele de cercetare penală privind verificările efectuate cu privire la autovehiculele ce figurau în evidențe ca aparținând SC „S.” SRL Turda;

- adresa ITM Cluj privind angajații SC „S.” SRL Turda;

- istoricul SC „S.” SRL Turda;

- copia tabelului preliminar al creanțelor întocmit în procedura de lichidare a SC „S.” SRL Turda ;

- declarațiile inculpatului D.A.;

- dos. instanță: declarația inculpatului; declarații martori.

Având în vedere considerentele anterior expuse, instanța, în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d C.p.p., a achitat inculpatul **D.A.** de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii de evaziune fiscală, prev. și ped. de art.9 al.1 lit.b, al.2 din Lg.241/2005, cu aplic. art.41 al.2 C.p., art.13 C.p., nefiind întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, atât sub aspectul laturii obiective, cât și subiective.

Latura civilă

Statul Român prin reprezentant A.N.A.F. - Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Cluj - s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 768.835 lei, din care, 503.844 lei impozit pe profit, 182.355 lei majorări și penalități de întârziere impozit pe profit, iar 82.636 lei TVA stabilită suplimentar.

În faza de urmărire penală nu au fost instituite măsuri asiguratorii, deoarece, din adresele Primăriei mun. Turda rezultă că, nici inculpatul și nici societatea al cărei reprezentant este, nu dețin bunuri mobile sau imobile.

Instanța, raportat la starea de fapt mai sus expusă, în baza art.14 și 346 C.p.p., comb. cu art.1357 C.c., a obligat inculpatul la plata despăgubirilor civile în sumă de 31.635 lei, reprezentând impozit pe profit (conform raportului de expertiză contabilă întocmit în cauză), cu accesoriile aferente calculate de la data scadenței și până la achitarea integrală a debitului, către partea civilă ANAF - reprezentată de DGFP Cluj -, urmând a respinge ca nedovedite restul pretențiilor civile solicitate.

În baza art.191 C.p.p., a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare în favoarea statului în sumă de 1.200 lei.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel, în termen legal, atât Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, cât și partea civilă ANAF Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj, criticând soluția primei instanțe ca nefiind temeinică și legală.

În motivarea apelului său, ANAF Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj a învederat faptul că soluția de achitare pronunțată de instanța de fond este nelegală. Deoarece se bazează în exclusivitate pe expertiza întocmită în cauză fără a se avea în vedere faptul că societatea reprezentată de inculpat nu a mai depus încă din aprilie 2009, declarațiile prevăzute de lege, inculpatul sustrăgându-se astfel obligațiilor fiscale. Astfel, se impune obligarea inculpatului la plata întregului prejudiciu cauzat, calculat la momentul comiterii faptei și nu cel prevăzut în expertiza contabilă întocmită în baza documentelor depuse ulterior de către inculpat cu atât mai mult cu cât prin sentința comercială nr.3933/16.06.2011 a Tribunalului Specializat Cluj inculpatul a fost obligat să suporte pasivul debitoarei, adică a firmei administrate de către acesta, firmă care în prezent este radiată.

În motivarea apelului său, Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj a învederat faptul că din probele administrate în cauză a rezultat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, constând în aceea că în perioada ianuarie-decembrie 2009, inculpatul în calitate de administrator la SC S. SRL Turda, nu a evidențiat în documentele contabile toate operațiunile comerciale. Mai mult, deși inculpatul a fost invitat în șapte rânduri de către Garda Financiară să depună documentele contabile lipsă, acesta a refuzat și ca urmare a fost întocmit la data de 19.11.2011, raportul de inspecție fiscală. Soluția instanței de fond se bazează în exclusivitate pe concluziile raportului de expertiză contabilă întocmit în cauză, cu înlăturarea probelor testimoniale din care rezultă cu certitudine că inculpatul nu a comunicat toate actele contabile, de altfel din conținutul expertizei rezultă că nu se poate confirma că toate facturile au fost înregistrate în contabilitate.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor de apel invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, precum și a dispozițiilor legale în materie, curtea reține următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj întocmit la data de 13 iunie 2012 a fost trimis în judecată inculpatul pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală prev. și ped. de art.9 alin. 1 lit.b și alin.2 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 C.p., constând în aceea că, că în perioada ianuarie-decembrie 2009, inculpatul în calitate de administrator la SC S. SRL Turda, nu a evidențiat în

documentele contabile toate operațiunile comerciale efectuate și toate veniturile obținute, cauzând astfel bugetului consolidat al statului un prejudiciu în valoare totală de 586.480 lei, din care 503.844 lei reprezintă impozitul pe profit, iar 82.636 lei TVA

Potrivit textului incriminator mai sus amintit, constituie infracțiune de evaziune fiscală, omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate.

Coroborând probele testimoniale cu proba științifică efectuată în cauză (cu precizarea că expertiza contabilă întocmită a fost consultată de părți și nu s-au depus obiecțiuni la aceasta conform art.124 și urm.), în sensul dispozițiilor art.63 C.p.p., curtea constată că hotărârea atacată este temeinică și legală, nefiind întrunite în speța de față elementele constitutive ale infracțiunii descrise mai sus.

Pentru a conchide astfel, curtea a avut în vedere în primul rand concluziile raportului de expertiză judiciară contabilă și fiscală întocmit în cauză din care rezultă că documentele financiar contabile arătate în rechizitoriu au fost înregistrate în contabilitatea firmei inculpatului, contabilitate care a fost condusă conform reglementărilor în vigoare, dar cu nerespectarea termenului pentru întocmirea și depunerea la autorități a raportărilor contabile și a declarațiilor fiscale.

De altfel, acest aspect al depășirii termenelor invocate mai sus, rezultă și din probele testimoniale încuviințate în cauză, care nuanțează și circumstanțiază starea de fapt reținută, martorii declarând următoarele: M.A.C. a declarat că, în perioada 2007-2009 a ținut evidența contabilă a firmei administrată de inculpat; în anul 2009, inculpatul nu i-a pus la dispoziție documentele necesare pentru a putea întocmi balanțele lunare, iar la finalul anului, bilanțul aferent anului 2009; abia în cursul lunii februarie 2010, s-a prezentat la biroul său, martorul M.T.V., coordonatorul activității de transport din cadrul societății comerciale administrată de inculpat, care i-a adus documentele firmei pentru anul 2009, iar după înregistrarea și prelucrarea lor prin intermediul programului de contabilitate, a întocmit declarațiile fiscale pentru fiecare lună a anului 2009, predându-le ulterior aceluiași martor pentru a le remite inculpatului în vederea înregistrării la Administrația Finanțelor Publice Cluj-Napoca.

Ulterior, martora a fost apelată telefonic de martorul M. spunându-i că, lipsește o declarație privind impozitul pe profit, dar aceasta era în termen, nefiind scadentă a fi depusă la organul fiscal, așa încât, restul declarațiilor întocmite de sus-numită puteau fi depuse la organul financiar AFP Cluj-Napoca.

Martorul M.T.V., angajat la firma inculpatului în perioada 2008-2010 în calitate de coordonator transport, a precizat că, actele contabile aferente lunilor ianuarie-iunie 2009, le-a dus la timp contabilei M. pentru înregistrarea lor în contabilitate, însă cele aferente perioadei iulie-decembrie 2009, le-a dus cu întârziere, respectiv în luna decembrie 2009 sau ianuarie 2010; după ce contabila a întocmit evidența contabilă, a preluat toată documentația și împreună cu inculpatul au mers la AFP Cluj-Napoca pentru a le depune, însă, angajata organului financiar menționat a refuzat preluarea lor, pe motiv că lipsește o declarație fiscală ce trebuia întocmită la finalul anului financiar 2009; la rugămintea martorului, angajata organului financiar a vorbit la telefon cu contabila M., căreia i-a comunicat ce anume declarație lipsea, urmând ca ulterior, inculpatul să revină la AFP Cluj-Napoca cu toată documentația contabilă, inclusiv declarația lipsă, pentru a le preda organului financiar.

Martorul a declarat că nu cunoaște dacă ulterior, inculpatul a mers din nou la organul financiar pentru predarea documentației contabile privind S.C. „S.” SRL Turda.

Un alt obiectiv al expertizei întocmite în cauză a fost acela privind realitatea facturilor emise de societatea inculpatului și înregistrate în evidența contabilă, expertul judiciar ajungând la concluzia că, în urma analizei acestor facturi nu au rezultat elemente care să pună la îndoială realitatea acestora, chiar dacă au fost constatate deficiențe în procesul de emisie a facturilor. Cu toate acestea concluzia care se desprinde dincolo de orice dubiu este aceea că, facturile emise de SC S. SRL în perioada ianuarie 2009-decembrie 2009 și înregistrate în evidența contabilă a societății sunt **reale**.

Mai mult, în ceea ce privește facturile neacceptate de expert pentru a putea constata și confirma anularea lor, marcate în Anexa 1 a raportului, curtea își însușește argumentele instanței de fond referitoare la faptul că, pe de o parte acestea nu fac obiectul actului de sesizare al instanței iar pe de altă parte că la fila 154 din raport, expertul a explicat și faptul că facturile societății s-au emis manual prin completarea formularelor pretipărite de facturi, aspect ce determină ca facturile emise, să nu fie înregistrate automat în contabilitate la data emiterii ca și în cazul utilizării unui program informatic de emisie a facturilor; ci ulterior și separat față de procesul de emisie a facturilor, ceea ce poate genera omisiuni, iar lipsa facturilor mai sus menționate, din jurnalele de vânzări ale societății, pot conduce la concluzia că au fost anulate; ori, din probele administrate în cauză, nu reiese cu certitudine că aceste facturi, cu intenție au fost omise a fi înregistrate în evidența contabilă a firmei, cu scopul clar determinat de sustragere de la plata obligațiilor fiscale, existând dubii în sensul arătat și care profită inculpatului, conform principiului in dubio pro reo.

Față de aceste aspecte invocate apreciem că nu este îndeplinită cerința textului de lege incriminator cu privire la latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii menționate, întrucât nu s-a făcut dovada omisiunii cu intenție, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate, astfel că nu a fost răsturnată prezumția de nevinovăție prev. de art.66 C.p.p., prezumție de care beneficiază inculpatul. Conchizând, raportat la întreg materialul probator administrat în cauză, se poate reține că inculpatul chiar dacă nu a omis înregistrarea în contabilitate a operațiunilor comerciale efectuate, a întârziat în mod evident evidențierile în contabilitatea firmei sale, îngreunând astfel activitatea organelor de control financiar. Cu toate acestea, acțiunea inculpatului nu constituie infracțiunea de evaziune fiscală în forma cerută de norma incriminatorie, care trebuie să fie clară, lipsită de echivoc.

După cum se cunoaște, într-o bogată jurisprudență, CEDO a subliniat importanța asigurării accesibilității și previzibilității legii, instituind și o serie de repere pe care legiuitorul trebuie să le aibă în vedere pentru asigurarea acestor exigențe. Astfel în mai multe cauze (Rotaru împotriva României, Damman împotriva Elveției etc.), CEDO a subliniat că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane-care la nevoie poate apela la consultanță de specialitate-să își corecteze conduita și în special, o normă este previzibilă atunci când oferă o anume garanție contra atingerilor arbitrare ale puterii publice. Sub acest aspect, principiul securității juridice se corelează cu un alt principiu, dezvoltat în dreptul comunitar și anume principiul încrederii legitime, care impune ca legislația să fie clară, predictibilă, unitară și coerentă (cauzele Facini Dori v. Recre, Foto-Frost v. Hauptzollamt Lubeck Ost).

Un alt aspect ce rezultă din expertiză este cel referitor la veniturile și cheltuielile realizate de către societatea comercială administrată de inculpat, la operațiunile de compensare a creanțelor și datoriiilor efectuate și în concluzie la prejudicial real cauzat, care se ridică la suma de 55.726 lei, din care 31.635 lei impozit

pe profit, 4.550 lei, impozit pe salarii, 20.526 lei asigurări sociale și șomaj și 546 lei, comision ITM. Pe de altă parte, din explicațiile date de expertul judiciar rezultă și motivul pentru care există o diferență atât de mare între calculele acesteia și conținutul RIF-ului și anume faptul că, organele de control neavând la dispoziție evidența contabilă a societății, au considerat ca bază de stabilire a impozitului pe profit, doar veniturile consemnate în facturi fără să ia în considerare și cheltuielile aferente veniturilor înscrise în facturi.

Cu privire la TVA-ul datorat, se observă că în mod nelegal s-a stabilit în sarcina inculpatului de către organele de control financiar, faptul că acesta ar datora suma de 82.636 lei cu titlu de TVA, în condițiile în care statul avea de rambursat către firma inculpatului suma de 92.977 lei, astfel că firma administrată de inculpatul mai avea de primit suma de 10.341 lei, TVA rambursabil.

Față de cele de mai sus, apreciem că instanța de fond a soluționat corect și latura civilă a cauzei, obligând inculpatul la plata către partea civilă doar a prejudiciului material dovedit și anume a sumei de 31.635 lei reprezentând impozit pe profit cu accesoriile aferente calculate de la data scadenței și până la achitarea integrală a debitului.

Față de cele de mai sus, în baza art.379 pct.1 lit.b C.p.p. va respinge ca nefondate apelurile declarate.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului. (Judecător Monica Rodina)

3. Înșelăciune. Intenția de a înșela

Folosirea de calități mincinoase presupune utilizarea de titluri, funcții pe care inculpatul nu le are în realitate (inculpatul a ascuns faptul că nu avea drept de decizie și că nu era administrator cu puteri depline în cadrul firmei proprietare). Prin mijloc fraudulos trebuie înțeles acel mijloc care este veridic și în mod obișnuit inspiră încredere, înlătură orice bănuială, dar care, în realitate, este mincinos.

Urmarea imediată la infracțiunea de înșelăciune, constă în producerea unei pagube materiale persoanei înșelate. Elementul subiectiv în cazul acestei infracțiuni constă în intenție directă, inculpatul își dă seama că desfășoară o activitate de inducere în eroare și că prin aceasta produce o pagubă, urmare a cărei împlinire o urmărește în vederea realizării unui folos material injust (intenție calificată prin scop). Nu interesează, pentru realizarea infracțiunii, mobilul de care este animat inculpatul. În speță, apărarea inculpatului, a vizat buna lui credință la încheierea anteacontractului de vânzare-cumpărare cu partea civilă.

Eroarea provocată ori menținută, trebuie să aibă rol determinant în încheierea, executarea ori rezilierea contractului, condiție care este îndeplinită, dacă fără această eroare cel înșelat nu ar fi încheiat, executat ori reziliat, contractul în condițiile stipulate.

Secția penală și de minori, decizia nr. 23/A din 29 ianuarie 2014

Prin sentința penală nr. 124 din 9 aprilie 2013 a Tribunalului Cluj, în baza art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.pen, cu aplic. art. 74 lit. a, art. 76 lit. a C.pen. a fost condamnat inculpatul G.O.E., (...), pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave la pedeapsa de **4 ani închisoare și 4 ani interzicerea drepturilor** prev. de **64 lit. a** (dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice), **b** (dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat) și **c C.pen** (dreptul de a ocupa funcția de administrator al unei societăți

comerciale pe teritoriul României), executarea pedepsei complementare începând după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 71 din Codul penal a fost privat inculpatul, începând cu data rămânerii definitive a sentinței și până la executarea pedepsei, de dreptul prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal.

În baza art. 14 și urm., art. 346 C.pr.pen. rap. la art. 998 din Codul civil de la 1864 a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea părții civile P.E., (...) suma de 300.000 euro sau echivalentul în lei la data plății, cu dobânda legală în materie civilă începând cu data de 26.07.2006 și până la data plății efective.

S-a constatat că SC S. SRL nu are calitate de parte responsabilă civilmente raportat la acțiunea civilă exercitată de partea civilă P.E..

S-a luat act de renunțarea de către partea civilă SC S. SRL (...) la acțiunea civilă formulată în contradictoriu cu inculpatul G.O.E..

S-a respns acțiunea civilă formulată de partea civilă SC T.I.E. SRL (...) în contradictoriu cu inculpatul și partea responsabilă civilmente SC S. SRL.

S-a dispus comunicarea prezentei sentințe și Oficiului Național al Registrului Comerțului.

În baza art. 189 din Codul de procedură penală s-a stabilit în favoarea Baroului Cluj suma de 200 lei reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu (av. ...) ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

În baza art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 3500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare sumă ce include onorariul apărătorului din oficiu și onorariul traducătorului autorizat H.C. (201,36 lei).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. 261/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj nr. 122/P/2007, a fost trimis în judecată inculpatul G.O.E., pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.pen.

Inculpatul este cetățean german, nu s-a prezentat în instanță deși a fost legal citat, la dosarul cauzei există dovada faptului că a cunoscut despre existența procesului, primind termen în cunoștință, inculpatului aducându-i-se la cunoștință fiecare termen de judecată prin email.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarele :

Inculpatul G.O.E., cetățean german, a fost asociat al SC S. SRL (...), înregistrată la Registrul Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj sub nr. J (...), până la data de 09.05.2006, când, prin înscrisul intitulat „Act adițional la contractul și statutul SC S. SRL Cluj-Napoca și contractul de cesiune”, care a fost autentificat prin încheierea nr. 1418/09.05.2006 la Biroul Notarilor Publici Asociați B. din municipiul Cluj-Napoca, ..., a transmis prin cesiune către cetățeanul german A.M. întregul său aport la capitalul social, păstrând calitatea de administrator al societății în discuție, însă cu puteri limitate.

Din conținutul contractului de cesiune menționat rezultă în esență faptul că noul asociat al SC S. SRL Cluj-Napoca este A.M., care deține capitalul social în proporție de 100%, iar G.O.E. devine administrator neasociat pe o durată nedeterminată, puterile sale fiind limitate. În concret, prin semnarea contractului de cesiune, inculpatului G.O.E. i-au fost limitate puterile de decizie, fiindu-i interzis să contracteze credite, să garanteze cu bunurile societății comerciale, să înstrăineze sau să achiziționeze bunuri imobile ale societății, fără o decizie în acest sens care să emane de la asociatul unic și care să poarte semnătura acestuia.

Modificările aduse structurii și statutului SC S. SRL Cluj-Napoca, semnate de către inculpat , au fost înscrise în Registrul Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj la data de 16.05.2006.

Examinând istoricul SC S. SRL Cluj-Napoca emis de către Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj se constată că inculpatul G.O.E. figurează după data de 16.05.2006, când s-au efectuat mențiuni despre cesionarea părților sociale în favoarea lui A.M., ca administrator al firmei, fără a se indica dacă deține puteri depline sau restrânse de administrare.

Aceste modificări nu au fost aduse la cunoștința angajaților SC S. SRL și nici măcar la cunoștința instituțiilor bancare cu care firma colabora, astfel încât singurele persoane care la data faptelor din prezenta cauză cunoșteau faptul că inculpatul este doar administrator cu puteri restrânse sunt inculpatul și A.M..

Firma S. a cumpărat la licitație parte din activele Combinatului U. din Cluj-Napoca, însă la epoca faptelor avea probleme financiare și nu plătitese în totalitate prețul imobilelor. Conturile firmei S. erau deschise la Banca M. al cărei director era atunci martorul S.I..

Partea civilă P.E., în calitate de administrator al SC T.I.E. SRL (...), fiind interesată să achiziționeze un spațiu de depozitare pentru firma sa, care are ca obiect principal de activitate comerțul en-gros cu produse metalurgice, a început să efectueze demersuri pentru găsirea unui spațiu adecvat, apelând pentru informații în acest sens la cunoștințele sale. În concret, l-a abordat pe martorul H.I., căruia i-a împărtășit intenția de a achiziționa o hală dotată cu poduri rulante, iar după un timp acesta din urmă l-a contactat la sediul firmei, relatându-i că de la martorul S.I. a aflat că se vând halele fostului Combinat U. din Cluj-Napoca.

Partea civilă, însoțită de martorul H.I., s-a deplasat la Combinatul U., unde s-a întâlnit cu inculpatul G.O.E., care s-a prezentat ca reprezentant al firmei ce are în proprietate halele în discuție. P.E. i-a împărtășit inculpatului, *cu care s-a înțeles în limba română*, intenția de a achiziționa o hală cu terenul aferent, rămânând să se întâlnească în următoarele zile pentru a purta negocieri. Următoarele întâlniri s-au realizat la restaurantul Bolero din Piața Cipariu, în prezența martorilor H.I. și S.I., context în care partea civilă și-a manifestat interesul pentru achiziționarea unui alt activ decât cel indicat de către inculpat, respectiv hala „Turnătoria de oțel 2”, împreună cu terenul aferent de pe platforma Combinat U. din Cluj-Napoca,

Martorii H. și S., care au participat la mare parte din negocieri, au declarat că în prezența lor inculpatul nu a încercat să determine partea vătămată să cumpere respectiva hală. În faza de urmărire penală martorul H. a declarat că *inculpatul* a fixat prețul de 1 milion de euro pentru jumătatea sudică a turnătoriei de oțel II și că acesta a fost cel care a solicitat 300.000 euro la negru, pentru el, iar prețul ce trebuia menționat în antecontractul de vânzare-cumpărare și în contabilitatea firmelor era de 700.000 euro din care 300.000 euro se plăteau la data perfectării antecontractului, iar restul de 400.000 euro la data perfectării contractului de vânzare-cumpărare. În faza de judecată, în al doilea ciclu procesual, martorul a arătat că *partea vătămată P.E.* a fost cel care a propus ca suma de 300.000 euro să o dea inculpatului la negru deoarece prețul impus de inculpat pentru hală era de un milion și ceva de euro și dorea scăderea lui. Facem precizarea că la momentul audierii martorului H., care este prieten cu partea vătămată P.E., aceasta din urmă era prezentă, la fel ca și apărătorul său și niciunul dintre ei nu au reacționat încercând să acrediteze ideea că inculpatul a fost cel care a cerut banii la negru, cum ar fi fost firesc dacă martorul ar fi mințit. Prin urmare instanța va reține că inițiativa dării banilor la negru i-a aparținut părții vătămate P.E. și nu inculpatului și în baza principiului *in dubio pro reo*.

În plus, în faza de urmărire penală, partea vătămată a declarat că inițial nu a dorit să dea la negru suma de 300.000 euro la momentul semnării antecontractului ci doar la data încheierii contractului la notar, însă martorul S.I. prezent a spus că dacă nu *le* va da banii la momentul semnării antecontractului, fiind și alți cumpărători, hala va fi vândută acestora, acest lucru determinând partea vătămată să accepte plata către inculpat la momentul încheierii antecontractului. Deci, manoperele de determinare a părții vătămate să încheie contractul în condițiile stabilite nu au fost efectuate doar de inculpat ci și de către martorul S., inițial cercetat și el pentru infracțiunea de complicitate la înșelăciune cu consecințe deosebit de grave.

În concret, la data de 26.07.2006, inculpatul, în calitate de administrator al SC S. SRL Cluj-Napoca a încheiat contractul de asistență juridică nr. 41/2006 cu Cabinetul Individual Avocat T.L.A., pentru redactarea antecontractului de vânzare-cumpărare a obiectivului Jumătate din Turnătoria de oțel 2 de pe Platforma Combinat U." și în aceeași zi s-a redactat **contractul în litigiu, în cuprinsul căruia se menționează în esență faptul că SC S. SRL Cluj-Napoca, prin administratorul G.O.E., în calitate de promitentă-vânzătoare, se angajează să vândă către SC T.I.E. SRL Cluj-Napoca, dreptul de proprietate asupra imobilului Jumătatea sudică a Turnătoriei de oțel 2 împreună cu terenul și suprafața de teren aferentă acestei hale", imobile amplasate în Cluj-Napoca,**

Sub aspectul prețului contractului, din conținutul acestui înscris rezultă că de comun acord prețul stabilit de părțile contractante este de 700.000 euro, plus TVA, că în termen de 24 de ore de la semnarea antecontractului firma cumpărătoare se angajează să achite un *avans în cuantum de 300.000 euro, plus TVA*, prin virament bancar în contul firmei S. SRL Cluj-Napoca, deschis la Banca M. SA - Sucursala Cluj-Napoca, iar diferența de preț, în cuantum de 400.000 euro, plus TVA, urmează să se achite la momentul semnării contractului de vânzare-cumpărare în formă autentică.

Urmare a încheierii acestui antecontract de vânzare-cumpărare, SC T.I.E. SRL Cluj-Napoca a virat prin ordinul de plată nr. 360/27.07.2006 suma de 1.064.280 lei, reprezentând echivalentul avansului de 300.000 euro, în contul societății vânzătoare, iar în aceeași zi, conform susținerilor părții civile și a martorilor H.I. și S.I., P.E. a remis în numerar către învinuitul G.O.E., conform înțelegerilor anterioare, *suma de 300.000 euro*, la sediul SC T.I.E. SRL Cluj-Napoca, astfel: a achitat efectiv suma de 50.000 de euro și diferența în lei (RON) la cursul BNR, bani care au fost numărați de către inculpat și, până la un punct – pentru că partea vătămată nu avea încredere în martor, de martorul S.I., care confirmă acest aspect de fapt. După numărarea banilor, inculpatul i-a așezat într-o geantă sport și în două pungi transparente, pe care le-a pus în portbagajul mașinii marca Audi care era parcată în curtea sediului societății susmenționate.

Inculpatul a fost observat în deplasarea sa spre mașina parcată în curtea firmei T.I. SRL, având asupra sa geanta sport și cele două pungi cu fișicuri de bani, de doi angajați ai acestei firme, în speță de către numiții C.C.E. și S.R.V. care, audiați în cauză în calitate de martori, au confirmat acest aspect relevant, fiind susținută astfel poziția procesuală declarativă adoptată de către partea civilă P.E..

Pe lângă aceste probe testimoniale, la dosarul cauzei partea civilă a depus documente care atestă faptul procurării sumelor de bani necesare achitării în numerar a sumei de 300.000 de euro, solicitată de către inculpat pentru a „accepta” vânzarea activului în litigiu. Este vorba de documente bancare și contracte de împrumut sub semnătură privată, din care reiese faptul că în data de 26.07.2006 a retras sume de bani din conturile sale bancare deschise la Banca C. și de la Banca R. (sumele de

381.004,49 RON și 234.230 RON), iar în intervalul 20-22.07.2006 partea civilă a luat împrumut de la persoane fizice sumele de 50.000 euro, 150.000 lei și 1.000.000 lei.

După câteva luni de la momentul semnării antecontractului de vânzare-cumpărare în discuție, în timp ce aștepta finalizarea tranzacției, în sensul autentificării contractului de vânzare-cumpărare pentru ca firma sa să devină proprietar conform legii în vigoare pe activul în litigiu, P.E. a fost contactat de un reprezentant al SC S. SRL Cluj-Napoca, respectiv de către noul administrator F.A., care l-a informat că inculpatul G.O.E. nu avea putere de decizie pentru înstrăinarea activului firmei, întrucât nu era administrator cu puteri depline și nu a avut acordul verbal sau scris al asociatului unic A.M., pentru încheierea tranzacției.

Prin urmare, după ce la data de 17.10.2006 inculpatul G.O.E. a fost revocat din funcția deținută în cadrul SC S. SRL Cluj-Napoca (aspect comunicat oficial la ORC Cluj), la data de 20.11.2006, prin încheierea nr. 3823/2006 emisă de Biroul Notarilor Publici Asociați B., ..., a fost autentificată Convenția intervenită între SC S. SRL Cluj-Napoca și SC T.I.E. SRL Cluj-Napoca, în baza căreia părțile de comun acord au hotărât desființarea promisiunii de vânzare-cumpărare a activului de pe Platforma Combinat U., cu punerea lor în situația anterioară momentului 26.07.2006. În concret, partea civilă a confirmat prin semnarea convenției că a reintrat în posesia sumei de 300.000 euro, plătită cu titlu de avans pentru achiziționarea activului în litigiu, la posesia căruia a renunțat declarativ, urmând să se procedeze și la radierea notării antecontractului de vânzare-cumpărare din CF nr. 158393 Cluj-Napoca cu nr. top 8234/4.

La data de 22.02.2007 asociatul unic al SC S. SRL Cluj-Napoca, în speță numitul A.M., a înțeles să transmită la dosarul cauzei, în susținerea plângerii penale formulate de către partea civilă P.E., un înscris intitulat „Declarație” în care a confirmat încă o dată faptul că inculpatul G.O.E. a fost administrator al firmei cu puteri restrânse, neavând prin urmare drept de înstrăinare active din patrimoniul SC S. SRL Cluj-Napoca și a precizat că nu a încheiat cu inculpatul nici un fel de acord oral sau scris în sensul notificării/acceptării acțiunilor, actelor sau promisiunilor materializate față de terți și că nici nu intenționează să procedeze astfel în viitor. Raportat la conținutul acestei precizări (înscris sub semnătură privată), coroborată cu mențiunile contractului de cesiune a părților sociale și cu declarația martorei F.A. din faza de urmărire penală, față de care instanța a făcut aplicarea art. 327 alin. 3 C.pr.pen., instanța a considerat că s-a dovedit dincolo de orice dubiu că inculpatul nu avea voie să vândă hala respectivă, motiv pentru care a revenit și asupra audierii prin comisie rogatorie internațională a reprezentantului părții civile SC S. SRL A.M..

În legătură cu apărarea anterioară a inculpatului cum că în Germania se face o distincție clară între antecontractul de vânzare-cumpărare și contractul de vânzare-cumpărare și că primul nu reprezintă decât o modalitate de a asigura pe cumpărător cu privire la o acțiunea ulterioară de vânzare-cumpărare, facem precizarea că inculpatul cunoștea foarte bine că la data de 26.07.2006 se afla în România și că firma S. este una românească, la fel ca și T.I.E. și, neexistând vreun element de extraneitate, contractului i se aplică legea română. Pe de altă parte, și în România antecontractul de vânzare-cumpărare reprezintă doar o promisiune sinalagmatică de vânzare-cumpărare însă inculpatul nu avea nici dreptul de a promite vânzarea. Pe de altă parte, în cadrul unui antecontract de vânzare-cumpărare se negociază prețul de vânzare, modalitățile lui de plată și obligațiile părților. Deci, principalele clauze, dacă nu toate, se negociază în cadrul antecontractului de vânzare-cumpărare, de cele mai multe ori încheierea acestuia fiind necesară pentru ca vânzătorul să se asigure că va primi întreg prețul înainte de a transmite proprietatea. Dacă personal inculpatul a considerat că îl va

determina pe A.M. să încheie contractul final până la expirarea termenului de 4 luni de plată a diferenței de preț sau pur și simplu, încasând suma de 300.000 de euro nu i-a mai păsat ce se întâmplă ulterior, în cauză nu are nicio relevanță. Ceea ce contează este că inculpatul nu avea voie să vândă vreun imobil și implicit nici să promită vânzarea (promisiunea vânzării fiind primul pas al vânzării) decât în baza acordului scris al asociatului unic, acord pe care nu l-a avut și pe care știa că nu îl are. Cât timp contractul de cesiune e clar sub acest aspect, iar A.M. a specificat că nu a dat acordul său inculpatului să vândă, nu se poate nici măcar presupune că persoana cu care inculpatul vorbea la telefon în limba germană în timpul negocierilor cu partea vătămată este A.M., indiferent ce asigurări a dat inculpatul în acest sens. De altfel, nici partea vătămată și nici martorul H. nu au declarat că cunosc limba germană pentru ca cineva să-și dea seama cu cine vorbea inculpatul și despre ce, iar martorul S. îl sprijinea în tranzacție pe inculpat, aspect ce reiese și din declarația martorului C.V. potrivit căreia inculpatul a promis în prezența sa că va vinde un apartament din cartierul Bună Ziua din Cluj-Napoca și va restitui părții vătămate întreaga sumă de 300.000 euro pentru că nu se bazează pe faptul că martorul S. va restitui banii pe care personal i-a încasat pentru intermediere din cei 300.000 euro.

În ciuda evidențelor, inculpatul nu a recunoscut că a primit suma de 300.000 de euro pentru sine, nu a recunoscut că puterile sale ca administrator erau limitate și a susținut că a discutat cu A.M. cu privire la vânzarea activului respectiv. Ne punem întrebarea, dacă este așa, de ce a trimis A.M. în luna septembrie 2006 o altă persoană să verifice activitatea inculpatului, pe F.A., de ce aceasta a formulat mai multe plângeri penale împotriva inculpatului, de ce inculpatului i s-a revocat pe deplin calitatea de administrator, de ce A.M. a revocat și celelalte promisiuni de vânzare-cumpărare pe care inculpatul le-a încheiat?

În plus, trebuie menționat că conturile firmei S. erau la Banca M. în România, bancă al cărei director, așa cum am menționat, era la epoca faptelor martorul S.I., persoană suspectată inițial a fi complice la infracțiunea comisă de inculpat. Prin urmare, există posibilitatea serioasă ca A.M. să nu fi știut de banii care au intrat în conturile societății sale, cu atât mai mult cu cât însuși directorul băncii a afirmat că specimen de semnătură aveau doar inculpatul și A.M. și că primul efectua diverse plăți de sume mici din conturile societății.

În legătură cu verificarea actelor societății S. de către o „armată de avocați” la momentul perfectării antecontractului de vânzare-cumpărare facem precizarea că actele puteau fi verificate de oricâte armate atâta timp cât inculpatul nu a prezentat cuiva contractul de cesiune al părților sociale, cât timp A.M. și inculpatul nu au adus la cunoștința angajaților limitarea drepturilor inculpatului, cât timp consultând pe internet baza de date a Oficiului Registrului Comerțului, nu apărea limitarea drepturilor inculpatului. Atunci când partea civilă și martorul H. au verificat situația societății prin intermediul lichidatorului judiciar B.R. au verificat dacă societatea S. este în insolvență și dacă inculpatul este administrator, nu dacă puterile sale erau depline sau nu. De altfel nici în extrasul comunicat la dosarul de urmărire penală de către ORC nu apare limitarea puterilor de administrator ale inculpatului.

Faptele descrise mai sus au fost probate prin : plângeri și declarații parte vătămată/parte civilă înscrisuri sub semnătură privată și documente bancare, istoricul SC S. SRL Cluj-Napoca, declarații martori, antecontract de vânzare cumpărare datat 26.07.2006, declarația tradusă autorizat dată de A.M., convenție de reziliere a antecontractului de vânzare-cumpărare, ordin de plată nr. 360/27.07.2006, contract de cesiune, declarații inculpat și probele administrate în faza de judecată: declarația

părții vătămate P.E., declarațiile martorilor C.C.E., S.R.V., I.S.Z., M.I., H.I., S.I., D.I., R.V., C.V..

În drept, fapta inculpatului G.O.E. care, în luna iulie 2006, în calitate de administrator cu puteri restrânse în cadrul SC S. SRL Cluj-Napoca, în scopul dobândirii unui folos material injust, pe fondul negocierilor purtate cu partea civilă P.E. în calitate de asociat și administrator al SC T.I.E. SRL Cluj-Napoca (negocieri pentru care nu a fost autorizat în prealabil de către asociatul unic al SC S. SRL – A.M.), l-a determinat pe acesta să semneze antecontractul de vânzare-cumpărare nr. 4/26.07.2006, pentru cumpărarea unui activ aparținând SC S. SRL Cluj-Napoca, ascunzând faptul că nu are drept de decizie și că nu este administrator cu puteri depline în cadrul firmei proprietare a activului în litigiu și deci că nu are voie să vândă imobile, prejudiciind SC T.I.E. SRL și pe reprezentantul său legal, în speță pe partea civilă P.E., cu suma totală de 600.000 de euro, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, în modalitatea prev. și ped. de art. 215 alin. 1,2,3,5 C.penal.

Considerând pe deplin dovedită vinovăția inculpatului, în temeiul art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 C.pen instanța l-a condamnat pe inculpatul G.O.E. la pedeapsa închisorii, la individualizarea căreia, în temeiul art. 72 C.pen va ține cont de dispozițiile părții generale a Codului penal, de limitele de pedeapsă menționate în partea specială (de la 10 la 20 de ani închisoare și interzicerea unor drepturi), de persoana inculpatului care nu s-a prezentat în instanță deși a avut cunoștință despre ambele cicluri procesuale și termenele acestora, despre faptul că din toate actele depuse de acesta la dosarul de urmărire penală rezultă că nu recunoaște săvârșirea infracțiunii, deși toate probele sunt împotriva acestei susțineri, de faptul că este o persoană tânără, fără antecedente penale, care până la data de 26.07.2006 a avut un comportament corespunzător pe teritoriul României, această din urmă împrejurare urmând a fi reținută ca și circumstanță atenuantă potrivit art. 74 alin. 1 lit. a C.pen cu consecința reducerii pedepsei sub minimul prevăzut de lege conform art. 76 alin. 1 lit. a C.pen. În concluzie, instanța l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa de 4 ani închisoare ținând cont și de faptul că de la data comiterii faptei și până în prezent a trecut o perioadă de 7 ani în care infracțiunea comisă de inculpat a ieșit în mare măsură din atenția opiniei publice și a societăților de mass media.

Inculpatul a fost condamnat și la pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. **64 lit. a** (dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice), **b** (dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat) și **c C.pen** (dreptul de a ocupa funcția de administrator al unei societăți comerciale pe teritoriul României), pe o perioadă de 4 ani, executarea pedepsei complementare începând după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 71 din Codul penal instanța l-a privat pe inculpat, începând cu data rămânerii definitive a sentinței și până la executarea pedepsei, de dreptul prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal.

În ceea ce privește **latura civilă** a cauzei, partea vătămată P.E. a solicitat obligarea inculpatului, în solidar cu partea responsabilă civilmente SC S. SRL la plata sumei de 300.000 euro și dobânda legală, începând cu data de 26.07.2006, la zi, reprezentând suma pe care aceasta a achitat-o în numerar inculpatului.

Partea vătămată SC T.I.E. SRL a solicitat obligarea inculpatului în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 50.000 euro reprezentând daune cauzate societății prin rezilierea antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat de inculpat în calitate de reprezentant al SC S. SRL, precum și dobânda legală la această

sumă începând cu data de 26.07.2006 și până la data achitării efective a sumei pretinse.

Au fost invocate prevederile art. 1000 alin. 3 (răspunderea comitentului pentru fapta prepusului) și art. 1003 (răspunderea solidară) din Codul civil de la 1864.

A formulat pretenții civile și partea vătămată SC S. SRL care a solicitat obligarea inculpatului la plata despăgubirilor pe care a fost nevoită societatea să le achite părții civile SC T.I.E. SRL ca urmare a rezilierii antecontractului de vânzare-cumpărare, însă prin actul aflat la fila 68 din dosarul de instanță societatea a renunțat la pretențiile civile fără a menționa motivul demersului său.

În ceea ce privește pretențiile părții vătămate P.E. este evident că acestea sunt fondate în ce privește obligarea inculpatului la plata sumei de 300.000 euro cu dobânda legală de la data de 26.07.2010 și până la data achitării integrale. Atât din declarațiile părții civile cât și ale martorilor S.I., H.I., R.V., C.C.E. și S.R.V., respectiv din contractele de împrumut și ordinele de plată emanând de la Banca R. și Banca C. rezultă că partea vătămată a scos bani din conturile personale în data de 26.07.2006, a obținut sumele de 50.000 euro, 100.000 lei și 150.000 lei împrumut în preajma zilei de 26.07.2007, toate acestea fiind predate inculpatului în prezența martorilor H. și S., depunerea de către inculpat a banilor în portbagajul mașinii cu numere străine conduse de inculpat fiind adevărată de martorii S. și C.

Nu s-a putut dispune însă obligarea inculpatului în solidar cu SC S. SRL deoarece aceasta din urmă nu are calitatea de parte responsabilă civilmente privind strict această acțiune civilă. Și aceasta deoarece inculpatul a acționat strict în interesul său atunci când a acceptat să i se plătească suma de 300.000 euro personal lui și nu societății proprietare a halei vândute. Pornind de la faptul că inculpatul nu a avut nici măcar mandat de a vinde hala, nu se poate discuta despre faptul că ar fi acționat în interesul societății, că ar fi fost în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau că și-ar fi depășit mandatul încredințat, pentru a intra în teoriile ce privesc răspunderea comitentului pentru fapta prepusului. Așa cum s-a menționat, inculpatul a acționat strict în interesul său personal și acestuia nu i s-a încredințat funcția sau misiunea de a vinde vreun imobil proprietatea firmei, din contră, i s-a interzis acest lucru în mod expres printr-un act ale cărui dispoziții le cunoștea. Mai mult, vânzarea la subpreț a halei – și facem sublinierea că presupunem că suma totală negociată de 1.000.000 euro ar fi fost un preț real și corect pentru jumătatea de turnătorie – deci din start există un prejudiciu de 300.000 de euro pentru firma „vânzătoare” –, nu este deloc în interesul firmei S.. Pentru partea civilă nici nu a existat aparența că inculpatul, atunci când a acceptat să primească suma de 300.000 euro, a acționat în interesul firmei al cărei administrator era. Din contră, partea civilă P.E. a propus inculpatului că-i dă suma de 300.000 euro lui tocmai pentru ca acesta să scadă prețul, știindu-se că inculpatul mai are un asociat care însă nu trebuia să afle despre tranzacția la negru. Deci partea civilă P.E. era perfect conștientă că băgând banii în buzunarul propriu inculpatul nu acționa în interesul societății proprietare.

În ceea ce privește acțiunea civilă formulată de partea civilă SC T.I.E. SRL, având ca obiect obligarea inculpatului în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 50.000 euro reprezentând daune cauzate societății prin rezilierea antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat de inculpat în calitate de reprezentant al SC S. SRL, mai precis pretinse pentru motivul că partea civilă a fost nevoită ulterior rezilierii antecontractului să cumpere o hală mai scumpă, se arată în primul rând că prețul imobilelor achiziționate ulterior a fost tot de 1.000.000 euro, iar în al doilea rând că partea civilă invocă culpa propriului administrator pentru a obține suma pretinsă. Cât timp prețul real al jumătății sudice a turnătoriei de oțel II era de cel puțin

1.000.000 euro și nu de 700.000 euro cât a negociat administratorul în mod fraudulos, cât timp o societate comercială își desfășoară activitatea prin intermediul organelor ei de conducere, iar activitatea organelor de conducere ale unei societăți – în speță administratorul, este activitatea societății înseși, cât timp nu s-a făcut dovada unui preț mai mare de 1.000.000 euro, prejudiciul nu este cert, iar societatea își invocă propria culpă în producerea presupusului prejudiciu de 50.000 euro, în mod evident existând mai multe șanse de a nu fi reziliat contractul dacă prețul stipulat era unul serios, acțiunea civilă nu a putut fi decât respinsă ca nefondată.

În ce privește invocarea dispozițiilor legale referitoare la răspunderea civilă delictuală în solidar, se arată că pentru a putea fi obligată SC S. SRL în solidar cu inculpatul în temeiul art. 1003 din Codul civil anterior trebuia ca prima să aibă la rândul său calitate de inculpată în cauză, iar infracțiunea să fi fost comisă în participație, ceea ce nu este cazul în speță.

În concluzie, în baza art. 14 și urm., art. 346 C.pr.pen. rap. la art. 998 din Codul civil de la 1864 (în vigoare la data de 26.07.2006) instanța a obligat inculpatul să plătească în favoarea părții civile P.E. suma de 300.000 euro sau echivalentul în lei la data plății, cu dobânda legală în materie civilă începând cu data de 26.07.2006 și până la data plății efective.

S-a constatat că SC S. SRL nu are calitate de parte responsabilă civilmente raportat la acțiunea civilă exercitată de partea civilă P.E..

S-a luat act de renunțarea de către partea civilă SC S. SRL la acțiunea civilă formulată în contradictoriu cu inculpatul G.O.E..

S-a respins acțiunea civilă formulată de partea civilă SC T.I.E. SRL în contradictoriu cu inculpatul și partea responsabilă civilmente SC S. SRL.

S-a dispus comunicarea prezentei sentințe și Oficiului Național al Registrului Comerțului.

În baza art. 189 din Codul de procedură penală s-a stabilit în favoarea Baroului Cluj suma de 200 lei reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu (av. Cociș Alina) ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

În baza art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 3500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare sumă ce include onorariul apărătorului din oficiu și onorariul traducătorului autorizat H.C. (201,36 lei).

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul G.O.E. solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând în fond procesul, a se dispune achitarea sa în baza art. 10 lit d raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală, de sub învinuirea comiterii infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev de art 215 alin 1, 2, 3 și 5 Cod penal, lipsind latura subiectivă, respectiv intenția de a induce în eroare partea vătămată.

Apreciază că vina exclusivă îi aparține acționarului principal al societății, respectiv numitului A.M., acesta fiind obligat să aducă la cunoștința angajaților și terților, faptul că inculpatul O. nu mai deținea calitatea de administrator al societății, cu puteri depline. Probele testimoniale administrate în speță, respectiv depoziția martorei F. și H.I., demonstrează faptul că inculpatul O. se ocupa efectiv de administrarea societății, la momentul semnării aceluiași antecontract.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de apel reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).: (hotărârea *Hobo Machado contra Portugaliei* din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover contra Belgiei* paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Rowe și David contra Marii Britanii*, paragraf 60 ;

hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Fitt contra Marii Britanii, paragraf 44.

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 Bendenoun versus Franța). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelului inculpatului, Curtea reține că acesta deși a fost citat legal în fața Tribunalului Cluj, nu s-a prezentat la niciun termen de judecată, aceeași poziție manifestând-o și în fața instanței de apel, unde sub diferite pretexte, a solicitat amânarea procesului, deși dosarul fusese înregistrat pe rolul instanței de control judiciar din 5 iunie 2013, reușind să fie judecat abia la 29 ianuarie 2014, ca urmare a numeroaselor încercări de tergiversare a soluționării acestuia, manifestate de apelant.

Deși a solicitat de nenumărate ori amânarea cauzei, pentru angajarea unui apărător ales și pregătirea motivelor de apel, acestea nu au fost realizate în practică, inculpatul neangajându-și un apărător și nedepunând în scris vreo susținere a variantei proprii de comitere a faptelor, cu privire la care a fost trimis în judecată.

Procesul a fost soluționat în prezența apărătorului din oficiu, desemnat de către Curte, pe seama inculpatului și care a susținut achitarea apelantului în temeiul art. 10 lit.d raportat la art 11 pct 2 lit a Cod procedură penală, clientul său neavând intenția de a induce în eroare pe partea civilă, lipsind astfel latura subiectivă a infracțiunii.

Se remarcă că inculpatul doar în faza de urmărire penală la 14 mai 2007 a dat o declarație în fața organelor de poliție și în prezența apărătorului, ocazie cu care nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de înșelăciune învederând textual că „nu este adevărat că i-am solicitat și că aș fi primit de la d-l P.E. vreo sumă de bani în vederea încheierii antecontractului de vânzare a halei respective, sumele primite mi-au fost date conform promisiunii de vânzare-cumpărare existentă între noi, banii intrând în contul S. nefiind însușiți de mine. Eu am avut un acord verbal cu d-l M.A., în sensul că voi participa la licitație, iar în cazul în care voi câștiga el va prelua firma mea, respectiv S., garantând bonitatea societății mele cu suma de 800.000 euro, tot în baza înțelegerii noastre verbale, fără a materializa acest acord, în scris. Eu sunt cel care a înființat S. în cursul anului 2005, eu fiind asociatul unic și administratorul firmei. Nu cunosc motivele pentru care partea civilă P. nu a intrat în posesia halei, eu consider că actele pe care le-am încheiat împreună sunt perfect legale și am avut acordul acționarului majoritar, ca să le închei. În momentul de față nu doresc să propun alte probe în apărarea mea.”

Având în vedere criticile aduse de inculpat hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel i-a oferit inculpatului O.G.E. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată.

Instanța de apel, examinând sentința atacată, a apreciat că Tribunalul Cluj a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției.

Potrivit art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de apel, este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Probele administrate în faza de urmărire penală au aceeași valoare cu cele din fața judecătorului, respectiv cele strânse în fața procurorilor, se analizează coroborat cu cele realizate în faza cercetării judecătorești, iar scopul lor prev. în art. 62 Cod procedură penală, constând în aflarea adevărului, este identic, pentru ambele faze ale procesului penal.

Prin urmare, probele administrate în faza de urmărire penală nu servesc exclusiv pentru trimiterea în judecată a inculpatului, iar faptul că instanța este obligată să verifice legalitatea lor și să stabilească utilitatea și concludența acestora în cadrul cercetării judecătorești, nu duce automat la concluzia eliminării celor din faza de urmărire penală.

Vinovăția inculpatului G.O.E. în săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, rezultă din : plângeri și declarații parte vătămată/parte civilă, înscrisuri sub semnătură privată și documente bancare, istoricul SC S. SRL Cluj-Napoca, declarații martori, antecontract de vânzare cumpărare datat 26.07.2006, declarația tradusă autorizat dată de A.M., convenție de reziliere a antecontractului de vânzare-cumpărare, ordin de plată nr. 360/27.07.2006, contract de cesiune, declarații inculpat și probele

administrare în faza de judecată: declarația părții vătămate P.E., declarațiile martorilor C.C.E., S.R.V., I.S.Z., M.I., H.I., S.I., D.I., R.V., C.V.

Potrivit alin. 1 al art. 215 Cod penal infracțiunea de înșelăciune constă în inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă.

Obiectul juridic principal al acesteia constă în relațiile sociale cu caracter patrimonial, relații care trebuie să se bazeze pe încredere și bună credință. La infracțiunea de înșelăciune încrederea este obținută prin amăgire.

Elementul material al laturii obiective se realizează printr-o acțiune de inducere în eroare, săvârșită prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate. Prin oricare dintre cele două modalități, inculpatul îi creează părții vătămate o falsă reprezentare a realității, indiferent de mijloacele folosite în acest sens.

Prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase presupune a face să se creadă, a trece drept reală, existentă, o faptă sau împrejurare care nu există și a fost inventată. Această prezentare frauduloasă, denaturată sau alterată a realității, trebuie să fie aptă de a capta buna - credință, încrederea victimei și să o inducă în eroare, să o amăgească sau să o mențină în eroarea produsă anterior. Pentru a realiza infracțiunea, inculpatul folosește anumite mijloace de înșelare (orale sau scrise) extrem de ingenioase și variate, acestea depinzând de fantezia acestuia în imaginarea diferitelor modalități de înșelare a unor persoane - vulnerabilitatea acestora din urmă, fiind în raport direct proporțional cu naivitatea lor.

În speța de față, corect inculpatul O. G. a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de înșelăciune, deoarece acesta, în luna iulie 2006, în calitate de administrator cu puteri restrânse în cadrul S., în scopul dobândirii unui folos material injust, pe fondul negocierilor purtate cu partea civilă P.E., în calitate de asociat și administrator al SC T.I.E. SRL CLUJ, negocieri pentru care nu a fost autorizat în prealabil de către asociatul unic al firmei S. – A.M., l-a determinat pe acesta să semneze antecontractul de vânzare-cumpărare nr. 4 din 26 iulie 2006, pentru cumpărarea unui activ aparținând S. SRL CLUJ-NAPOCA, **ascunzând faptul că nu are drept de decizie și că nu este administrator cu puteri depline în cadrul firmei proprietare**, a activului în litigiu și că nu are voie să vândă imobile, prejudiciind astfel firma victimei P. și pe reprezentantul său legal, cu suma totală de 600.000 euro.

În practica judiciară și literatura de specialitate „s-a decis că săvârșește infracțiunea de înșelăciune acela care plăsmuiește acte sub semnătură privată, pe care apoi le folosește pentru inducerea în eroare a unor persoane, în vederea determinării acestora să încheie convenții păgubitoare pentru ele”.

Folosirea de calități mincinoase presupune utilizarea de titluri, funcții pe care inculpatul nu le are în realitate (inculpatul O. a ascuns faptul că nu avea drept de decizie și că nu era administrator cu puteri depline în cadrul firmei proprietare). Prin mijloc fraudulos trebuie înțeles acel mijloc care este veridic și în mod obișnuit inspiră încredere, înlătură orice bănuială, dar care, în realitate, este mincinos.

Urmarea imediată la infracțiunea de înșelăciune, constă în producerea unei pagube materiale persoanei înșelate. Elementul subiectiv în cazul acestei infracțiuni constă în intenție directă, inculpatul își dă seama că desfășoară o activitate de inducere în eroare și că prin aceasta produce o pagubă, urmare a cărei împlinire o urmărește în vederea realizării unui folos material injust (intenție calificată prin scop). Nu interesează, pentru realizarea infracțiunii, mobilul de care este animat inculpatul. În

speță, apărarea inculpatului, a vizat buna lui credință la încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare nr. 4 din 26 iulie 2006, cu partea civilă P.E..

Consumarea infracțiunii are loc în momentul în care s-a produs urmarea imediată, respectiv paguba efectivă, în patrimoniul celui înșelat (persoană publică sau privată). Infracțiunea de înșelăciune se consumă la data producerii pagubei și nu la cea a inducerii în eroare a părții vătămate.

Potrivit alin.2 al art. 215 Cod penal atât înșelăciunea prevăzută în alin.1 cât și cea reglementată în alin.3 al art 215 sunt mai grave dacă au fost săvârșite prin folosire de nume sau calități mincinoase, ori de alte mijloace frauduloase. Agravanta se referă la mijloacele frauduloase folosite de inculpat, respectiv nume sau calități mincinoase. Pot fi considerate mijloace frauduloase, toate acele mijloace de inducere în eroare care constituie prin ele însele infracțiuni (folosirea unor înscrisuri false, uzurparea de calități oficiale, falsul în declarații făcut în scopul obținerii unor drepturi).

În literatura de specialitate s-a arătat că deosebirea dintre mijloacele de inducere în eroare din alin.1 și mijloacele frauduloase din forma agravată este mai mult cantitativă sau de intensitate, că un mijloc trebuie considerat fraudulos atunci când este de natură să asigure mai ușor reușita acțiunii inculpatului, când are aparența unui mijloc veridic, atunci când, în mod obișnuit inspiră încredere și înlătură orice bănuială.

În speța de față, infracțiunea de înșelăciune s-a săvârșit în forma agravată, deoarece inculpatul O. G. a ascuns părții civile cocontractante faptul că, nu avea drept de decizie și că nu era administrator cu puteri depline în cadrul firmei proprietare a activului în litigiu și deci că, nu avea voie să vândă imobile, prejudiciind astfel SC T.I.E. SRL CLUJ și pe reprezentantul său legal cu suma de 600.000 euro.

Potrivit alin 3 al art 215 Cod penal înșelăciunea în convenții constă în inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate. Elementul material poate fi realizat atât printr-o acțiune de inducere în eroare cât și prin aceea de menținere în eroare, fapta de inducere sau menținere în eroare trebuie să se realizeze cu prilejul încheierii sau executării unui contract. Prin expresia „cu prilejul încheierii unui contract” se înțelege intervalul de timp care se scurge de la începerea tratativelor și până la stabilirea acordului de voință, iar prin expresia „ cu prilejul executării unui contract” rezidă intervalul de timp în care obligațiile contractuale se găsesc în faza de aducere la îndeplinire până la definitivă executare.

Potrivit practicii constante a instanței supreme, rezultă că, neexecutarea obligațiilor ce derivă dintr-un contract încheiat, nu constituie infracțiunea de înșelăciune, dacă nu s-a stabilit că, s-au folosit manopere dolosive față de creditorul obligației cu ocazia încheierii contractului. În acest sens, art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, recunoscând anumite drepturi și libertăți, altele decât cele deja înscrise în Convenție și în primul Protocol adițional la Convenție, prevede că, „nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală”.

Eroarea provocată ori menținută, trebuie să aibă rol determinant în încheierea, executarea ori rezilierea contractului, condiție care este îndeplinită, dacă fără această eroare cel înșelat nu ar fi încheiat, executat ori reziliat, contractul în condițiile stipulate.

Declarațiile constante ale părții civile și ale martorilor C.C., S.R., I.S., M.I., H.I., S.I., D.I., R.V. și C.V. ascultați nemijlocit de către instanță, confirmă fără echivoc că inculpatul apelant în luna iulie 2006, în calitate de administrator cu puteri restrânse în cadrul S. SRL CLUJ-NAPOCA, în scopul dobândirii unui folos material injust, pe fondul negocierilor purtate cu partea civilă P.E., în calitate de asociat și administrator al SC T.I.E. SRL CLUJ, discuții pentru care nu a fost autorizat în prealabil de către asociatul unic S. SRL CLUJ-NAPOCA- A.M., l-a determinat pe acesta să semneze antecontractul de vânzare cumpărare nr. 4 din 26 iulie 2006, pentru cumpărarea unui activ aparținând S. SRL CLUJ-NAPOCA, ascunzând faptul că nu avea drept de decizie și că nu era administrator cu puteri depline în cadrul firmei proprietare a activului în litigiu și deci că, nu avea voie să vândă imobile, prejudiciind SC T.I.E. SRL și pe reprezentantul său cu suma de 600.000 euro, ceea ce pune în evidență că apelantul a folosit manopere dolosive, față de creditorul obligației.

Curtea reține astfel, că partea civilă a fost indusă în eroare, înșelarea victimei având un rol determinant în încheierea antecontractului, deoarece, fără această eroare partea civilă P. nu ar fi realizat convenția, în condițiile stipulate.

Folosirea unei calități mincinoase la încheierea antecontractului de către inculpat, constituie înșelăciune, deoarece a surprins buna credință a victimei P..

Principala problemă pusă în discuție de o cauză penală este vinovăția persoanei trimisă în judecată în raport cu faptele pentru care aceasta este acuzată.

În speța de față, problema vinovăției este determinată de existența sau nu a intenției inculpatului de inducere în eroare a părții vătămate.

Cercetarea judecătorească presupune administrarea de probe prin care să fie clarificată inducerea în eroare, respectiv un element fraudulos în plan subiectiv.

În cauză s-a audiat partea civilă, martorii în acuzare pentru a se dovedi elementul subiectiv, dacă victima a cunoscut la data încheierii antecontractului, calitatea inculpatului .

Intenția, ca element subiectiv al infracțiunii de înșelăciune presupune atitudinea subiectivă în raport cu care se poate reproșa conduita persoanei acuzate. Răspunderea penală intervine deoarece persoana acuzată și-a folosit capacitatea de înțelegere și prevedere a faptelor, în scopul unui rezultat fraudulos. În cazul intenției, atingerea rezultatului fraudulos este chiar sursa actului de conduită.

Criteriile de evaluare a vinovăției decurg din comportamentul exterior al persoanei acuzate, de natură să clarifice sensul și scopul acțiunilor întreprinse de aceasta.

Motivația actului de conduită este reflectată de modul în care persoana a acționat.

Infracțiunea de înșelăciune este îndreptată contra patrimoniului, astfel încât diminuarea averii victimei trebuie să fie anticipată de către persoana acuzată, iar conduita inculpatului adaptată acestui scop. Cercetarea judecătorească trebuie să clarifice dacă s-au întrebuițat sau nu, mijloace frauduloase pentru a fi încheiat un contract și dacă au fost folosite mijloace nereale, de natură a menține încrederea părții vătămate în realitatea înțelegerii intervenită între părți.

Curtea reține că în această cauză este dovedit faptul că infracțiunea de înșelăciune s-a comis în varianta prev de art 215 alin. 1,2,3 și 5 Cod penal, întrucât apelantul a indus în eroare partea vătămată folosindu-se de o calitate mincinoasă, pe care nu o avea la momentul încheierii antecontractului la 26 iulie 2006, ceea ce semnifică din punct de vedere juridic întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, surprinzând astfel buna credință a victimei (art. 215 alin 1, 2, 3 Cod penal).

În speță, pentru inculpat sunt incidente și prevederile alin. 5 al art. 215 C.pen. pe lângă cele ale alin. 1,2,3 C.pen, raportat la valoarea prejudiciului cauzat părții civile P..

- Prin consecințe *deosebit de grave*, potrivit disp. art. 146 C.pen., modificat prin O.U.G. nr.207/2000 și ulterior prin Legea nr. 456/2001, se înțelege o pagubă materială mai mare de 2 miliarde lei, sau o perturbare deosebit de gravă a activității persoanei juridice.

La încadrarea juridică dată faptei de înșelăciune săvârșită inculpatul apelant, art. 215 alin.1,2,3,5 Cod penal, Curtea a avut în vedere criteriul cantitativ valoric.

Ținând cont că prejudiciul cauzat părții civile este de 600.000 euro, nu se impune înlăturarea alin. 5 al art. 215 Cod penal, încadrarea juridică fiind una corectă.

În același sens, s-a dispus și prin decizia dată de instanța supremă în RIL nr. 14 din 22 mai 2006, reținându-se că „**în aplicarea dispozițiilor art. 146 C.pen., în cazul infracțiunii continuate, caracterul de consecințe deosebit de grave se determină prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice, prin toate acțiunile sau inacțiunile prin care se realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii**”.

Intenția, ținând de latura subiectivă a infracțiunii rezultă însă numai din materialitatea faptelor, iar elementele de fapt conținute de probe se interpretează prin coroborare, analiză în cadrul căreia declarațiile inculpatului, care sunt întotdeauna divizibile, pot servi la aflarea adevărului, în măsura în care converg – într-o cheie de interpretare ce ține de silogismul logico-juridic, în mod credibil și convingător, către ceea ce rezultă din ansamblul celorlalte probe administrate.

Ori, declarația inculpatului O. G. de nerecunoaștere a infracțiunii imputate este singulară, nefiind susținută de vastul probatoriu scris, testimonial și științific atașat cauzei, condiții în care va fi înlăturată.

Vinovăția inculpatului apelant rezultă fără echivoc din declarația părții civile P.E. din faza de urmărire penală- fila 12- în care arată textual: „Inculpatul mi-a condiționat vânzarea imobilului de modul de achitare al prețului negociat la suma de 1.000.000 euro, respectiv a pretins să-i dau 700.000 euro în contul firmei pe care o administra, și care era proprietara imobilului și încă 300.000 euro, bani lichizi, pentru el, personal și pe care trebuia să-i achit la încheierea antecontractului de vânzare cumpărare. În situația în care aș fi cunoscut situația reală a calității, respectiv a puterii cu care O. G. era investit la S. SRL CLUJ-NAPOCA, nu aș fi fost de acord cu încheierea tranzacției, în condițiile în care s-a derulat”.

Aceeași poziție procesuală a fost menținută de partea vătămată P.E. și în fața instanței de judecată.

Pe de altă parte, din conținutul contractului în litigiu depus la fila 56 și 101 dosar instanță, rezultă că, S. SRL Cluj-Napoca, prin administratorul G.O.E., în calitate de promitentă-vânzătoare, se angajează să vândă către SC T.I.E. SRL Cluj-Napoca, dreptul de proprietate asupra imobilului Jumătatea sudică a Turnătoriei de oțel 2 împreună cu terenul și suprafața de teren aferentă acestei hale", imobile amplasate în Cluj-Napoca, ...

Sub aspectul prețului convenit, din contract reieșea faptul că părțile au stabilit de comun acord suma de 700.000 euro + TVA, că în termen de 24 de ore de la semnarea antecontractului, firma cumpărătoare urma să achite un avans de 300.000 euro +TVA, prin virament bancar, în contul firmei S. SRL Cluj-Napoca, iar diferența

de preț în cuantum de 400.000 euro + TVA urma a fi achitată la momentul semnării contractului de vânzare-cumpărare în formă autentică.

Conform înțelegerii SC T.I.E. SRL CLUJ a virat prin ordinul de plată nr. 360 din 27 iulie 2006, suma de 1.064.280 lei reprezentând echivalentul avansului de 300.000 euro, în contul societății vânzătoare, iar în aceeași zi, potrivit susținerilor părții civile și a martorilor H.I. și S.I., partea civilă P. a remis în numerar către inculpatul O. G. suma de 300.000 euro la sediul SC T.I.E. SRL.

Vinovăția inculpatului apelant rezultă și din declarațiile martorului S.I. din faza de urmărire penală f 93, menținută și în fața instanței, -fila 119.

Astfel, martorul în faza de urmărire penală declară textual: „ P. a dat cei 300.000 euro la negru inculpatului apelant, care nu avea calitatea necesară în firma proprietară, pentru a putea vinde, nefiind administrator cu puteri depline”.

Și în fața Tribunalului Cluj martorul S. afirmă: „ La firma părții civile P., în prezența mea s-au achitat către inculpat echivalentul sumei a 300.000 euro. Arăt că A.M. nu a participat la negocieri sau la încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare. **Toată lumea știa că inculpatul este doar administrator și că proprietarul era A.M.**”.

În același sens, declară și martorul H.I. în faza de urmărire penală- fila 87- și în fața Tribunalului Cluj- fila 113.

Astfel, Curtea reține că în fața organelor de poliție martorul H. precizează textual: „ De comun acord P.E. s-a înțeles cu inculpatul apelant la o sumă de 1.000.000 euro, pentru hala respectivă, din care, doar 700.000 euro să fie precizați în contract, iar diferența să fie dată direct și în bani către O. G., în momentul încheierii antecontractului. La data de 26 iulie 2006 am fost prezent când P.E. a predat lui O. G. suma de 300.000 euro, compusă din euro și lei, bani care au fost puși de acesta în autoturismul Audi. La o lună de zile de la încheierea antecontractului, partea civilă mi-a relatat că de fapt, în momentul încheierii antecontractului, inculpatul nu avea calitatea de administrator cu puteri depline”.

În fața instanței martorul H. precizează fără echivoc „Prețul halei era cca. 1 milion euro, din care 300.000 euro inculpatul O. îi pune pentru el la negru, iar din restul trebuia achitat un avans de 300.000 euro. În zilele următoare, avansul a fost achitat prin virament bancar, iar banii la negru, cash, la sediul firmei părții vătămate. Acolo inculpatul a venit cu o mașină în portbagajul căreia a pus geanta de tenis a lui P.E., în care erau banii cash, din care o parte în euro și o parte în lei. După o lună de zile inculpatul O. a sunat pe partea vătămată P., și i-a spus că persoane de naționalitate germană, care de fapt dețin halele, nu mai sunt de acord cu vânzarea.”

Vinovăția inculpatului apelant rezultă și din declarația martorei D.I. din fața Tribunalului Cluj, fila 115 și din faza de urmărire penală, care precizează textual: „ Mențin declarațiile date și în faza de urmărire penală și arăt că sunt contabilă firmei SC T.I.E. și știu de la partea civilă P. că dorea să cumpere o hală, al cărei preț negociat era de 1.000.000 euro, în actele contabile ale firmei SC T. trebuind să apară doar suma de 700.000 euro, pentru că partea civilă P. s-a înțeles cu inculpatul O. să-i dea 300.000 euro la negru. Am întocmit un ordin de plată pentru suma de 300.000 euro, ce reprezenta avansul. În legătură cu plata la negru a sumei de 300.000 euro, care nu s-a făcut din conturile firmei SC T. declar că, în perioada în care ar fi trebuit achitată, am văzut în curtea firmei o mașină de culoare neagră, cu numere străine. P.E. mi-a spus că vânzătorul a pretins acei bani la negru. Șeful meu, numitul P. mi-a spus că suma de 700.000 euro să fie evidențiată în acte, iar cei 300.000 euro să fie plătiți la negru”.

Și martorul R.V. ascultat nemijlocit de Tribunalul Cluj - fila 116, învederează că: „P.E. mi-a comunicat că, prețul solicitat de administrator este de 1.000.000 euro, din care acesta i-a pretins 300.000 euro la negru”.

Curtea reține că, inculpatul O. a preluat direct suma de 300.000 euro de la partea civilă P., în numerar, împrejurare dovedită prin declarațiile martorilor C.C., S.R.V..

Din declarația martorului C.C. atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței - fila 81, rezultă că: „Acesta a observat o persoană care s-a îndreptat spre o mașină de culoare închisă, parcată în curtea firmei SC T., având pe umăr o geantă sport de culoare neagră și în mâini, două plase de culoare deschisă, în care se vedeau aranjate teancuri de bani, respectivul a introdus plasa și geanta în portbagajul mașinii și a plecat. Persoana care a introdus bani în mașină avea o înălțime de 1,90 m, păr deschis la culoare, 40 de ani”.

Martorul S.R. în faza de urmărire penală și în fața instanței, relevă textual: „În cursul anului 2006, fiind cu C.E.C., am observat în curtea firmei SC T. un Audi negru, cu numere străine și la un moment dat, din biroul directorului a ieșit acesta, respectiv P.E., martorul H. și un bărbat care avea pe umăr o geantă sport de culoare neagră și în mâini, două pungi transparente în care se aflau bani. Precizez că pungile aveau înălțimea de 40 cm și se vedea că ele conțin bani respectivul a pus pungile și geanta în portbagajul mașinii Audi și a plecat. Persoana care a pus banii în autovehicul avea o înălțime de 1,90 m, constituție athletică și 40 ani. Sunt sigur că persoana care a introdus bani în mașină avea cicatrici pe față”.

Vinovăția inculpatului apelant rezultă și din declarația martorei I.S., din faza de urmărire penală- fila 94 și din fața instanței, fila 96 care relevă textual: „ La 17 octombrie 2006 inculpatul a fost demis din firmă. **În luna iulie 2006 acesta era administrator cu puteri limitate, având nevoie de împuternicire din partea asociatului unic M.A., pentru a vinde din bunurile societății.”**

Curtea reține astfel, că din declarația acestei martore, care lucra efectiv în cadrul firmei unde și inculpatul își derula activitatea, rezultă fără echivoc că inculpatul deși nu avea calitatea necesară, a uzat de una mincinoasă, nereală pentru inducerea în eroare a părții civile P., căruia i s-a prezentat ca fiind administratorul firmei proprietare.

Împrejurarea că inculpatul apelant a uzat de o calitate mincinoasă rezultă și din scriptul depus la dosar și intitulat „Declarație” al numitului A.M.. Astfel, la data de 22 iulie 2007, asociatul unic al S. SRL Cluj-Napoca numitul A.M. a depus la dosarul cauzei un înscris intitulat „declarație” în care a învederat că inculpatul G.O.E. a fost administrator al firmei, cu puteri restrânse, neavând drept de înstrăinare a activelor din patrimoniul S. SRL Cluj-Napoca, afirmând că, nu a încheiat cu apelantul niciun fel de acord oral sau scris în sensul notificării sau acceptării acțiunilor, actelor, sau promisiunilor materializate față de terți și că nici nu intenționează să procedeze într-o asemenea manieră, pe viitor.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de

ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de apel a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptei, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Așa fiind, nu poate fi acceptată achitarea inculpatului în baza art. 10 lit.d C.p.p. rap. la art. 11 pct.2 lit.a C.p.p. și exonerarea sa de plata despăgubirilor civile.

Probele administrate nemijlocit în dosar, dovedesc fără echivoc că inculpatul G.O.E. și-a înșelat partenerul de afaceri, prin inducerea sa în eroare în luna iulie 2006, cu privire la elemente esențiale pentru determinarea sa, la încheierea antecontractului în litigiu, prin folosirea calității mincinoase de administrator cu putere de decizie în cadrul S. SRL Cluj-Napoca, în scopul de a dobândi pentru sine un folos material injust, respectiv suma de 300.000 euro, scop care a fost urmărit și îndeplinit, conduită prin care a pricinuit o pagubă totală de 600.000 euro, în dauna SC T.I.E. SRL CLUJ și a patrimoniului părții civile P.E..

Și latura civilă a primit o judicioasă soluționare în cauză prin obligarea inculpatului la plata în favoarea părții civile P. a sumei cu care aceasta a fost prejudiciată, ca efect al înșelăciunii.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat apelul promovat de inculpat în baza art. 379 pct. 1 lit b Cod procedură penală.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de **200** lei ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, conform art 189 Cod procedură penală.

Apelantul va fi obligat să plătească în favoarea statului suma de **1200** lei cheltuieli judiciare, din care **200** lei reprezentând onorariu avocațial, conform art 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

**4. Contestație a DIICOT împotriva luării măsurii controlului
judiciar față de inculpat. Respingere. Nedovedirea pericolului pentru
ordinea publică pe care îl prezintă lăsarea în libertate a inculpatului
cercetat pentru o presupusă infracțiune săvârșită fără violență. Practică
națională și CEDO**

Secția penală și de minori, încheiere din 25 martie 2014 a judecătorului de drepturi și libertăți

Prin încheierea penală nr. 15 din 17 martie 2014 a Tribunalului Sălaj, s-a respins propunerea DIICOT - Biroul Teritorial Sălaj privind prelungirea duratei măsurii arestării preventive a inculpaților C.C.T. și S.I..

În baza art. 237 raportat la art. 211, art. 215 C. proc. pen., s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive a inculpatului C.C.T. (...), cu măsura controlului judiciar.

În baza art. 215 alin. (1) C. proc. pen., pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să informeze de îndată DIICOT – Biroul Teritorial Sălaj cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la Poliția Municipiului Zalău, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

În baza art. 215 alin. (2) C. proc. pen., pe timpul controlului judiciar, impune inculpatului să respecte următoarele obligații:

a) să nu depășească limita teritorială a Municipiului Zalău, decât cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți;

b) să nu se apropie de persoanele vătămate/reprezentanții persoanelor vătămate, de alți participanți la comiterea infracțiunii (coinculpați, suspecti, învinuiți), de martori ori experți și să nu comunice cu aceștia direct sau indirect, pe nicio cale;

c) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit faptele respectiv – administrator societate comercială, asociat, angajat/colaborator al societății comerciale;

d) să comunice periodic, respectiv o dată la 30 de zile, informații relevante despre mijloacele sale de existență;

e) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme;

f) să nu emită cecuri.

În baza art. 215 alin. (3) C. proc. pen., s-a atras atenția inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar se poate înlocui cu măsura arestului la domiciliu sau cu măsura arestării preventive.

Dispune punerea în libertate a inculpatului C.C.T. de sub puterea M.A.P. nr. 2/U/21.01.2014 emis de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Sălaj (dos. ...), la expirarea duratei arestării preventive, respectiv la data de 21.03.2014, dacă nu este arestat în altă cauză.

În baza art. 237 raportat la art. 211, art. 215 C. proc. pen., s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive a inculpatului S.I. (...) cu măsura controlului judiciar.

În baza art. 215 alin. (1) C. proc. pen., pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să informeze de îndată DIICOT – Biroul Teritorial Sălaj cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la Poliția Municipiului Zalău, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

În baza art. 215 alin. (2) C. proc. pen., pe timpul controlului judiciar, impune inculpatului să respecte următoarele obligații:

a) să nu depășească limita teritorială a Municipiului Zalău, decât cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți;

b) să nu se apropie de persoanele vătămate/reprezentanții persoanelor vătămate, de alți participanți la comiterea infracțiunii (coinculpați, suspecți, învinuiți), de martori ori experți și să nu comunice cu aceștia direct sau indirect, pe nicio cale;

c) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit faptele, respectiv – administrator societate comercială, asociat, angajat/colaborator al societății comerciale;

d) să comunice periodic, respectiv o dată la 30 de zile, informații relevante despre mijloacele sale de existență;

e) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme;

f) să nu emită cecuri.

În baza art. 215 alin. (3) C. proc. pen., s-a atras atenția inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar se poate înlocui cu măsura arestului la domiciliu sau cu măsura arestării preventive.

S-a dispus punerea în libertate a inculpatului S.I. de sub puterea M.A.P. nr. 3/U/21.01.2014 emis de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Sălaj (dos. nr....), la expirarea duratei arestării preventive, respectiv la data de 21.03.2014, dacă nu este arestat în altă cauză.

În baza art.275 alin. (3) C. proc. pen., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

S-a constatat că inculpatul S.I. a fost asistat de apărător ales.

Pentru a dispune astfel, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că prin propunerea nr. 26D/P/2012 din 13.03.2014, înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de ... sub nr. ..., DIICOT –Biroul Teritorial Sălaj a solicitat prelungirea duratei măsurii arestării preventive a inculpaților C.C.T. și S.I., începând data de 21.03.2014.

Referatul cu propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive a fost motivat astfel:

În raport de prevederile art. 16 din Legea 255/2013 măsurile preventive pot fi prelungite în condițiile legii noi.

Față de aceste prevederi, procurorii consideră că în cauză sunt prezente temeiurile de luare a măsurii arestării preventive prev. de art. 223 alin. 2 C.p.p.

Astfel din probele administrate în cauză rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpații au săvârșit infracțiunile intenționate de constituire de grup infracțional organizat prev. de art. 267 Cp. și înșelăciune prev. de art. 244 alin. 1 și 2 Cp. , infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani.

Totodată, se consideră că în raport de criteriile avute în vedere de legiuitor privarea de libertate a celor trei inculpați este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

C.C.T. este unul din unul din liderii grupului infracțional organizat, cu un rol determinant în activitatea infracțională a grupului, foarte periculos și violent. Așa cum rezultă din declarațiile inculpaților O.N.T. și B.L. acesta îi domina pe mare parte dintre inculpații și suspecții din primul eșalon al grupului, iar în situațiile în care nu se conformau nu ezita să folosească violența sau să solicite sprijinul unor persoane violente. Acesta a săvârșit un număr foarte mare de acte materiale, fiind începută până în prezent urmărirea penală doar pentru o parte dintre acestea (39 acte materiale). Prin faptele de înșelăciune săvârșite acesta a cauzat prejudicii imense părților vătămate. În privința modului de comitere a faptelor de înșelăciune, reținem că inculpatul C.C. stătea de cele mai multe ori în umbră, neintrând în contact direct cu părțile vătămate,

fapt pentru care de altfel, deși participant la aceste fapte și prezent în numeroase locuri, acesta a fost audiat în cauzele respective ca martor. Periculozitatea acestuia este cu atât mai mare dacă avem în vedere faptul că operațiunile de evaziune fiscală, delapidare și spălare de bani săvârșite cu societățile din Ungaria a fost coordonată în primă fază de către acesta din penitenciar, folosindu-i în acest scop pe inculpații O.N.T. și B.L.. Mai mult acesta după ce i-a folosit pe unii dintre inculpați la săvârșirea faptelor de înșelăciune i-a trimis din țară (declarație O.N.T. cu privire la trimiterea în Marea Britanie a suspectului M.G.).

În privința anturajului inculpatului C.C., s-a reținut că, din starea de fapt ce face obiectul prezentului dosar se desprinde faptul că, acesta era în permanență înconjurat de persoane cu conduită infracțională, respectiv de către membrii grupării.

În raport de toate cele expuse și de antecedentele penale ale inculpatului, procurorii consideră că privarea acestuia de libertate se impune în continuare pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru odinea publică.

În privința inculpatului S.I., din datele cauzei se desprinde, de asemenea, concluzia că se impune prelungirea măsurii arestării preventive fiind prezente temeiurile prev. de art. 223 alin.2 C.p.p.

Inculpatul S.I. este și el unul dintre liderii grupării infracționale precum și unul dintre intermediarii bunurilor provenite din înșelăciuni. Acesta a participat la fapte cu prejudicii foarte mari. În urma cercetărilor efectuate după luarea măsurii arestării față de acesta au fost identificate noi bunuri provenind din înșelăciuni. Periculozitatea inculpatului este scoasă în relief și de modul în care inculpatul a înțeles, spre exemplu, să „sprijine” biserica din loc. Pria prin donarea unei centrale provenind din înșelăciuni.

Referitor la inculpatul C.V. ,s-a reținut că și față de acesta se impune privarea sa de libertate pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru odinea publică.

La fel ca inculpatul S.I. și acesta este unul dintre membrii importanți ai grupării, care, pe lângă faptul i-a sprijinit pe C.C.T. și O.D. cu spațiul său pentru a depozita și vinde pe mai departe bunuri provenind din înșelăciuni, a și achiziționat, respectiv revândut astfel de bunuri.

De la luarea măsurii și până în prezent s-au administrat mai multe mijloace de probă, constând în ridicări de documente privind bunuri provenite din înșelăciuni, identificări de bunuri, audieri de martori, extinderea urmăririi penale față de alte fapte și persoane. În aceeași perioadă s-a solicitat prin comisie rogatorie autorităților austriece și ungare administrarea unor mijloace de probă în vederea lămuririi faptelor cu caracter transfrontalier la care s-a făcut referire. Au fost audiați suspecti în cauză, ocazie cu care s-au descoperit fapte noi săvârșite de membri grupului. Au fost conexate dosare înaintate de mai multe parchete, au fost efectuate percheziții domiciliare (la domiciliul tatălui inculpatului S.I. fiind identificate fier beton și țevă de aducțiune despre care există indicii că ar proveni din înșelăciuni).

Prelungirea măsurii arestării preventive este motivată de faptul că urmărirea penală este plină desfășurare, urmând să fie identificați și alți participanți la infracțiunile reținute în sarcina inculpaților.

De asemenea se impune completarea probatoriului prin efectuarea unor constatări tehnico-științifice cu privire la infracțiunile de evaziune fiscală, analizarea mijloacelor de probă ce urmează a fi înaintate de autoritățile judiciare din Austria și Ungaria și extinderea cercetărilor pentru fapte noi. De asemenea se impune și reaudierea inculpaților confruntarea unora dintre ei pentru lămurirea tuturor aspectelor cauzei.

Din probatoriul administrat până în prezent în cursul urmăririi penale, s-a apreciat că există indicii temeinice care conturează bănuiala rezonabilă în sensul art.5 pct.1 lit. c din CEDO în sensul că cei trei inculpați au săvârșit faptele ce li se impută.

În raport cu prevederile art. 5 din CEDO, măsura lipsirii de libertate a unei persoane se poate dispune atunci când există motive verosimile că s-a săvârșit o infracțiune sau există motive temeinice de a crede în posibilitatea săvârșirii de noi infracțiuni, fiind necesară astfel apărarea ordinii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

Din probatoriul administrat până în prezent rezultă că este îndeplinită și această condiție necesară detenției preventive a inculpaților inclusiv în privința prelungirii măsurii, timpul scurs de la luarea măsurii fiind unul rezonabil, în raport de complexitatea cauzei, numărul foarte mare de fapte și de persoane implicate în cauză, multitudinea de probe ce se impun a fi administrate, raporturile cu autorități austriece și ungare ca urmare a extinderii faptelor și pe aceste teritorii.

Examinând actele și lucrările dosarului s-au constatat următoarele:

Prin ordonanțele nr. 26D/P/2012 din 21.01.2014 ale DIICOT –Biroul Teritorial Sălaj, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de mai mulți inculpați, printre care - C.C.T. și S.I., pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat și înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prevăzute de art. 7 din Legea 39/2003; de art. 215 alin. 1,2,3,5/C.p., cu aplicarea art. 41 alin. 2/C.p., totul cu aplic. art. 33 lit. a Cp.

În fapt, s-a reținut, în esență, că în perioada 14.09.2007-06 ianuarie 2012, la diferite intervale de timp și în baza aceleiași rezoluții infracționale, C.C.T., unul dintre liderii grupului inițiat în cursul anului 2006, împreună cu O.D., C.V., M.D., S.I. și alți inculpați, învinuiți și făptuitori, în diferite participații, prin diferite mijloace frauduloase (emitere de file cec contrar dispozițiilor legale, emitere de bilete la ordin fără acoperire, prezentarea ca adevărate a unor fapte mincinoase, atribuirea unor alte identități, utilizarea de documente provenind de la societăți fictive – fără activitate comercială) a indus în eroare mai mulți reprezentanți ai unor societăți comerciale, precum și persoane fizice, cauzând acestora prejudicii care depășesc în total 200.000 lei. În sarcina acestui inculpat s-a reținut comiterea unui număr de 39 de acte materiale ale infracțiunii de înșelăciune.

Indiciile concrete de comitere a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului rezultă din denunțul și declarația inculpatului O.D. (dos.u.p., vol.VIII, f.1-44, vol. XXVII, f. 88-105), declarația inculpatului C.L. (dos. u.p., vol. XXX, f.180-185, vol. XXVII), declarația învinuiților S.S., S.I. (vol. XXX, XXVII, XXVIII) declarațiile reprezentanților părților vătămate (dos. u.p., vol. IX; X), procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate în luna octombrie 2009 (dos. u.p., vol. XII, f.148-349), înscrisuri (facturi fiscale, copii instrumente de plată).

În sarcina inculpatului S.I. s-a reținut că în perioada februarie 2008 – ianuarie 2010, în calitate de lider al grupului, la diferite intervale de timp și în baza aceleiași rezoluții infracționale, împreună cu O.D., C.C.T., C.V., M.D. și alți inculpați, învinuiți și făptuitori, în diferite participații, prin diferite mijloace frauduloase (inclusiv prin folosire de file cec fără acoperire), a indus în eroare mai mulți reprezentanți ai unor societăți comerciale, precum și persoane fizice, cauzând acestora prejudicii care depășesc în total 200.000 lei. În sarcina acestui inculpat s-a reținut comiterea unui număr de 16 de acte materiale ale infracțiunii de înșelăciune.

Indiciile concrete de comitere a infracțiunilor reținute în sarcina acestuia rezultă din denunțul și declarația inculpatului O.D. (dos.u.p., vol.VIII, f.1-44, vol. XXVII, f. 88-105), declarațiile reprezentanților părților vătămate (dos. u.p., vol. IX; X),

procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice(dos. u.p., vol.IX,X,XIV),copii facturi fiscale, copii instrumente de plată.

Inculpații au fost arestați preventiv prin încheierea nr. 3/C/21.01.2014 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Sălaj pentru o durată de câte 29 de zile începând cu data încarcerării. Inculpații au fost încarcerați la data de 22.01.2014.

În cauză s-a constatat că sunt incidente dispozițiile art. 143 C.p.p., art. 148 lit. f C.p.p., art.1491C.p.p., existând probe sau indicii temeinice că inculpații au săvârșit faptele pentru care sunt cercetați și s-a apreciat că lăsarea în libertate a inculpaților prezenta un pericol concret pentru ordinea publică, în sensul că ar fi generat un sentiment de insecuritate în rândul societății civile, determinat de starea de libertate a acestora, cercetați pentru comiterea unor infracțiuni cu grad ridicat de pericol social, pericol ce rezulta nu numai din limitele de pedeapsă stabilite de legiuitor,dar și din punerea în pericol a relațiilor sociale referitoare la bunul mers al activităților economice. S-a apreciat că pericolul concret pentru ordinea publică rezultă și din modalitatea concretă de săvârșire a faptelor: activitățile infracționale pentru obținerea rezultatului ilicit s-au desfășurat într-o perioadă mare de timp, la grupul inițiat de cei trei inculpați aderând, în perioada 2007-2012, peste 35 de persoane, atrase de ideea obținerii facile a unor câștiguri ilicite.

Din datele existente la dosar rezulta că au fost identificate până în prezent 36 de societăți comerciale prejudiciate prin activitatea inculpaților, pagubele calculate până în prezent fiind de 1.772.635,23 lei(dos. u.p., vol. XXXI, f. 67-69,74),toate acestea relevând un grad de pericol social ridicat atât al faptei, cât și al făptuitorilor.

S-a precizat că, deși pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social - ca trăsătură esențială a infracțiunii - totuși acestea prezintă puncte de interferență, astfel că practica judiciară a conturat punctul de vedere majoritar, potrivit căruia pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport de datele referitoare la persoana inculpatului, cât și de datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise și rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia.

Totodată, instanța, analizând dosarul de urmărire penală, a identificat, în ceea ce îi privește pe inculpații C.C.T. și S.I.,aspecte din care rezultă pericolul concret pentru ordinea publică pe care aceștia îl prezintă în raport de datele referitoare la persoana lor.

Recursul declarat de inculpați împotriva încheirii nr.3/C/21.0.12014 a Tribunalului Sălaj a fost respins.

Prin ordonanța din data de 13.02.2014, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților, din infracțiunile de : constituire de grup infracțional organizat, faptă prev. de art. 7 din Legea 39/2003;înșelăciune în convenții, faptă prev. de art. 215 alin. 1,2,3,5/C.p., cu aplicarea art. 41 alin. 2/C.p. totul cu aplic. art. 33 lit. a Cp., în infracțiunile de : constituire de grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin 1 din Codul Penal cu aplic. art. 5 alin.1 din Codul Penal, înșelăciune prev. de art. 244 alin. 1 și 2 Cp cu aplic. art. 41 alin 2 din Codul penal de la 1969 (39 acte materiale C.C.T., 16 acte materiale S.I. și 12 acte materiale C.V.) cu aplic. art. 5 alin.1 din Codul Penal, totul cu aplicarea art. 33 lit. a din Codul penal de la 1969 și art. 5 al. 1 din Codul penal.

Prin Încheierea penală nr. 11/A/17.02.2014, s-a admis în parte propunerea DIICOT – Biroul Teritorial Sălaj de prelungire a măsurii arestării preventive a inculpaților (față de inculpatul C.V., anterior arestat, luându-se măsura controlului

judiciar). Contestațiile formulate împotriva Încheierii penale nr. 11/A/17.02.2014 au fost respinse.

Potrivit art. 234 alin. (1) C. proc. pen., „arestarea preventivă a inculpatului poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, dacă temeiurile care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau există temeiuri noi care justifică prelungirea măsurii”.

Analizând propunerea DIICOT -Biroul Teritorial Sălaj în raport cu actele și lucrările dosarului, dar și cu dispozițiile legale menționate, s-a apreciat că aceasta nu este întemeiată, întrucât deși temeiurile care au determinat arestarea inițială nu s-au modificat până la acest termen procesual, acestea nu impun în continuare privarea de libertate a inculpaților C.C.T. și S.I..

Astfel, din materialul probator administrat până în acest moment procesual, s-a constatat că se menține caracterul rezonabil al presupunerii că inculpații C.C.T. și S.I. au săvârșit faptele pentru care sunt cercetați.

Periculozitatea faptelor de care sunt acuzați inculpații nu poate fi negată în raport de numărul mare al actelor materiale reținute în sarcina lor, modalitatea concretă de comitere, urmările produse, prejudiciile presupus a fi create, numărul mare de părți vătămate.

În prezenta cauză, există probe în legătură cu posibila implicare a inculpaților în săvârșirea unor activități ilicite cu consecințe dintre cele mai grave asupra patrimoniului unui număr mare de părți vătămate, activități ce au continuat chiar și după ce aceștia au avut cunoștință despre împrejurarea că sunt cercetați în diferite dosare penale.

Însă, justificarea în continuare a prelungirii măsurii arestării preventive în vederea finalizării actelor de urmărire penală, respectiv identificarea tuturor participanților la comiterea infracțiunilor reținute în cauză, reaudierea inculpaților, confruntarea acestora, etc. nu poate fi primită, atât timp cât aceleași motive au fost invocate cu ocazia solicitării prelungirii aceleiași măsuri în data de 17.02.2014, iar de la acel moment și până în prezent nu au apărut motive noi care să justifice menținerea inculpaților în stare de arest.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea cauza W c. Elveției, cauza Stasaitis c. Lituaniei), simpla presupunere rezonabilă că inculpatul ar fi comis faptele nu este suficientă, în lipsa și a altor elemente care să demonstreze că există un interes public real mai puternic, care prevalează față de regula generală a cercetării în stare de libertate. În jurisprudența sa, Curtea europeană a mai statuat (cauza Wemhoff c. Germaniei) cu titlu de principiu general în această materie, că detenția preventivă trebuie să aibă un caracter excepțional, starea de libertate fiind regula, iar persistența motivelor plauzibile de a bănuși că persoana privată de libertate ar fi comis o infracțiune, după o anumită perioadă nu mai este suficientă, autoritățile trebuind să analizeze situația personală a acuzatului mai în detaliu și să găsească motive specifice pentru menținerea sa în detenție (cauza Khudoyorov c. Rusiei).

Potrivit art.5 paragraful 3 din CEDO, modificat prin Protocolul nr.11 “orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraf 1 lit.c din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere”.

Conform jurisprudenței CEDO, menținerea stării de detenție preventivă poate fi justificată într-un caz concret, numai dacă există indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție,

prevalează asupra regulilor privind libertatea individuală (a se vedea hotărârea W.v.Elvenția din 26 ianuarie 1993).

Este în primul rând datorია autorităților judiciare naționale să se asigure că, într-o cauză determinată, detenția preventivă nu depășește o perioadă rezonabilă. În acest scop și având în vedere respectul cuvenit pentru principiul prezumției de nevinovăție, autoritățile trebuie să ia în considerare toate argumentele pentru și împotriva existenței unei necesități de ordin public care să justifice o îndepărtare de la regula respectării libertății individuale și care să constituie considerente pentru hotărârea autorităților de a respinge cererea de punere în libertate.

Persistența unei suspiciuni rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție sine qua non pentru legalitatea menținerii stării de detenție, dar, după o anumită perioadă de timp ea nu mai este și suficientă. În situațiile în care autoritățile judiciare au continuat să justifice privarea de libertate, dacă aceste motive au fost apreciate ca “relevante” și “suficiente” CEDO a stabilit și dacă autoritățile naționale competente au arătat o “diligență specială” în conducerea procedurilor (a se vedea hotărârea Contrada v.Italia din 24 august 1988 și hotărârea I.A.v.Franța din 23 septembrie 1998).

În situațiile în care autoritățile judiciare au continuat să justifice privarea de libertate, dacă aceste motive au fost apreciate ca “relevante” și “suficiente” CEDO a stabilit și dacă autoritățile naționale competente au arătat o “diligență specială” în conducerea procedurilor (a se vedea hotărârea Contrada v.Italia din 24 august 1988 și hotărârea I.A.v.Franța din 23 septembrie 1998).

Cauza este departe de a fi elucidată, urmărirea penală presupune o anchetă complexă și de durată, privind un număr de cel puțin 39 de învinuiți și inculpați, iar referatul cu propunere de prelungire a măsurii arestării preventive cuprinde aprecieri generale, fără a explica în concret motivele pentru care temeiurile inițiale, care au dus la luarea măsurii arestării preventive, subzistă și nici de ce măsura este în concret necesară pentru desfășurarea urmăririi penale. Practic, referatul DIICOT Biroul Teritorial Sălaj conține aceleași motive pentru care s-a solicitat anterior prelungirea măsurii arestării preventive, inculpații sunt cercetați în continuare cu privire la aceleși fapte și la același număr de acte materiale pentru care s-a solicitat arestarea preventivă, deși în referatele DIICOT s-a menționat de fiecare dată că se va extinde urmărirea penală cu privire la alte infracțiuni sau acte materiale. În intervalul de timp scurs de la luarea măsurii arestării preventive a celor doi inculpați nu s-a lămurit starea de fapt cu privire la aceștia, cei doi nu au fost reaudiți, confrunțați, în condițiile în care, în ceea ce îi privește, se impunea efectuarea anchetei cu celeritate.

Ori, tragerea la răspundere penală și civilă are loc într-un cadru procesual bine definit, care nu poate fi încălcat pentru a se demonstra opiniei publice eficiența organelor judiciare, deschizând astfel calea spre abuzuri. Organele judiciare sunt obligate să instrumenteze cauzele de orice natură cu respectarea legii și a dreptului la un proces echitabil. Conceptul de proces echitabil înseamnă și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, astfel ca scopurile înfăptuirii actului de justiție să își atingă finalitatea concretă a pedepsirii vinovaților și a despăgubirii celor vătămați în drepturile și interesele lor legitime prin comiterea de infracțiuni. Acestea se realizează exclusiv la finalul procesului penal, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, și nu prin măsuri preventive luate sau menținute cu încălcarea prevederilor legale care reglementează condițiile de aplicabilitate ale acestora.

Scopul măsurilor preventive este cu totul diferit de scopul pedepsei, aceste două instituții de drept având finalități deosebite, fiind evident aplicabile în faze absolut diferite ale procesului penal.

În condițiile în care în cauză urmează a se identifica alți participanți la infracțiunile reținute în sarcina inculpaților și se impune completarea probatoriului prin efectuarea unor constatări tehnico-științifice cu privire la infracțiunile de evaziune fiscală, analizarea mijloacelor de probă ce urmează a fi înaintate de autoritățile judiciare din Austria și Ungaria și extinderea cercetărilor pentru fapte noi, menținerea celor doi inculpați în stare de arest preventiv nu se mai justifică.

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul de drepturi și libertăți constată, în conformitate cu dispozițiile art. 242 alin. (2) C. proc. pen., că în cauză nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru prelungirea măsurii arestului preventiv a inculpaților C.C.T. și S.I., întrucât nu au fost constatate indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, să prevaleze asupra regulilor privind libertatea individuală, dar sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar .

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în jurisprudența sa că justificarea pentru orice perioadă de detenție, indiferent cât de scurtă, trebuie să fie demonstrată în mod convingător de către autorități (cauza Sarban împotriva Moldovei din 4.10.2005 și Castraveți împotriva Moldovei din 13.03.2007), iar prelungirea aproape automată a detenției contravine garanțiilor stabilite în art.5 par.3 din CEDO (cauza Mansur contra Turciei și Calashnikov contra Rusiei).

Astfel, potrivit art. 242 alin. (2) C. proc. pen., „Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).”

Potrivit art.202 al.1 C. proc. pen., “ Măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.”

Potrivit art.202 al.3 C. proc. pen., „Orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia.”

Potrivit art. 237 C.p.p., Judecătorul de drepturi și libertăți, dacă apreciază că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru prelungirea arestării preventive a inculpatului, respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului la expirarea duratei acesteia, dacă nu este arestat în altă cauză.

(2) Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, judecătorul de drepturi și libertăți poate dispune înlocuirea arestării preventive cu una dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d).

Analizând dispozițiile legale invocate și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei, judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că o măsură preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) în privința acestora.

Având în vedere motivele pentru care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive pentru inculpații C.C.T. și S.I. și care, așa cum s-a arătat mai sus, subzistă în continuare în ceea ce privește persistența suspiciunii rezonabile și a necesității

înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică, dar și împrejurarea că la circa 2 luni de zile de la momentul arestării lor și până în prezent, acest pericol nu mai are aceeași forță ca și la data la care s-a dispus măsura, prin raportare la scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii inculpaților de la judecată, s-a considerat că măsura preventivă a controlului judiciar este suficientă și proporțională cu gravitatea acuzației, fiind astfel asigurată menținerea unui just echilibru între interesul general al societății în desfășurarea procesului penal și interesul inculpaților. Măsura controlului judiciar s-a impus și prin prisma luării aceleiași măsuri preventive față de alți inculpați în cauză, dar și având în vedere faptul că măsura arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, s-a luat pe o perioadă determinată, care nu poate depăși 180 de zile, putând fi, eventual, înlocuită cu o altă măsură. Cum, în acest moment nu există suficiente garanții că urmărirea penală se va finaliza într-un termen scurt, măsura preventivă a controlului judiciar putând fi luată pe o durată nedeterminată, judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că această măsură corespunde scopului prevăzut de art.202 al.1 NCPP.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație DIICOT-BIROUL TERITORIAL SĂLAJ solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii tribunalului, rejudecând dosarul, a se dispune prelungirea arestării preventive a inculpaților C.C.T. și S.I..

Procurorii au învederat că se impune prelungirea arestării, întrucât se mențin în continuare temeiurile care au stat la baza luării acestei măsuri, fiind îndeplinite totodată exigențele art. 5 din CEDO, referitoare la cazurile în care o persoană poate fi lipsită de libertate.

Se mai arată că, raportat la stadiul procedurii, faza urmăririi penale, prelungirea stării de arest preventiv a celor doi inculpați este justificată și de necesitatea soluționării cu celeritate a cauzei.

Procurorii învederează că, în actualul stadiu procesual, inculpații prezintă pericol pentru ordinea publică și că subzistă în continuare temeiurile care au determinat arestarea inițială și care impun privarea de libertate, deoarece ele au fundamentare faptică în probatoriul cauzei și corespund dispozițiilor legale în materia prelungirii stării de arest a acestora.

Reprezentatul DIICOT, arată că infracțiunile pentru care inculpații sunt urmăriți penal, prezintă o gravitate deosebit de mare, faptele de care sunt acuzați având rezonanță în rândul opiniei publice, determinând reacția negativă a acesteia, față de împrejurarea că persoanele asupra cărora planează astfel de acuzații, sunt judecate în stare de libertate.

Parchetul precizează că inculpatul C.C.T. este cercetat pentru un număr de 39 de acte materiale de înșelăciune, iar inculpatul S.I. pentru 16 acte materiale, ambii făcând parte dintr-un grup infracțional organizat, unde au avut calitatea de lideri. Se arată că întreg grupul este format din 39 de persoane, care au recurs la comiterea de infracțiuni îndreptate împotriva patrimoniului, cu un prejudiciu de peste 1.700.000 lei, ce este nerecuperat în prezent, rezultând astfel o pericolozitate deosebită atât a faptelor cât și a inculpaților pentru ordinea publică, fiind întrunite pe deplin cerințele art. 223 alin. 2 NCPP.

Curtea examinând contestația declarată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Curtea are a aminti că, în actualul stadiu procesual, judecătorul este chemat doar să stabilească, dacă există probe sau indicii temeinice că inculpații au săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, dacă este incident vreunul dintre cazurile de

arestare prev. de art. 223 alin.1 și 2 NCPP și dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive.

Sub acest aspect este de precizat că, în speță, probatoriul administrat în cauză până în acest moment procesual, demonstrează că temeiurile faptice ce au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpaților, continuă să subziste, deoarece probele atașate dosarului confirmă susținerile Parchetului.

Orice măsură privativă sau restrictivă de libertate trebuie particularizată, în raport cu împrejurările cauzei, complexitatea activității de urmărire penală și persoana celui bănuit de comiterea unei infracțiuni, pentru ca aceasta să nu reprezinte un abuz din partea organului judiciar și nicio abatere de la scopul prevăzut de lege.

În sistemul european de protecție a drepturilor omului, conceptul de libertate are două componente: primul este cel prevăzut în art. 5 din Convenție care garantează libertatea și siguranța persoanei, acestea privind libertatea sa fizică și anume dreptul oricărei persoane de a nu fi reținută sau arestată în mod abuziv; cel de-al doilea privește restricțiile la libertatea de circulație, care intră în domeniul de aplicare al art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție.

Dreptul la libera circulație atât în interiorul unui stat, cât și între state nu este absolut, exercitarea acestuia putând face obiectul unor restrângeri, astfel cum sunt prevăzute în art. 2 parag.3 din Protocolul nr.4.

*Cât privește necesitatea prelungirii și menținerii măsurii preventive într-o societate democratică, instanța europeană a statuat că prevederile aplicabile într-un stat, trebuie să respecte pe cât posibil valorile unei societăți democratice, în special, **preeminența dreptului**. Pe de altă parte, autoritățile judiciare naționale pot dispune restrângerea libertății unei persoane doar cu respectarea necesității proporționalității măsurii și a scopului pentru care aceasta a fost aplicată, respectiv buna desfășurare a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau judecată, prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni.*

Curtea reține că în prezent, lăsarea inculpaților în libertate nu mai prezintă pericol pentru ordinea publică.

*Într-o practică constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că nu se justifică privarea de libertate a unei persoane, doar pe baza prezumției dată de gravitatea faptei pentru care este cercetat inculpatul și pe baza unui pericol ipotetic de a se sustrage urmării penale sau de a săvârși o altă infracțiune. Însă, tot la fel de adevărat este că aceeași Curte a decis în mod constant că, dacă indicii concrete impun luarea în considerare a unui interes public ce are a fi protejat precumpănitor, în pofida prezumției de nevinovăție, față de regula respectării libertății individuale fixată de Convenție, prelungirea detenției unui acuzat este legitimă. (CEDH, 26 ianuarie 1993, *W.c./Suise*, 13 iulie 1996, *Van der Tang c/Espagne*, 6 noiembrie 2003, *Pantano c/Italia*).*

Analizând măsura arestării preventive a inculpaților C.C. și S.I. și din perspectiva dispozițiilor art. 5 par.1 lit.c din Convenție, Curtea de Apel, constată că sunt îndeplinite exigențele acestui text de lege, arestarea inculpaților până la acest moment procesual fiind legitimă, ea neimpunându-se însă pe viitor, putând fi înlocuită cu o altă măsură preventivă mai ușoară, acuzații furnizând garanții că vor participa la proces.

Curtea a apreciat că scopul măsurilor preventive poate fi realizat și prin luarea față de inculpați a controlului judiciar, neexistând riscul ca lăsarea acestora în libertate să influențeze buna desfășurare a procesului penal, sau ca ei să se sustragă de la urmărire penală, judecată, sau de la executarea pedepsei.

Curtea reține că, sub aspectul temeiniciei cererii de prelungire a arestării preventive, s-a relevat că inculpații ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică, în contextul în care faptele pentru care sunt cercetați au un grad ridicat de pericol social, **însă, până la acest moment nu au fost decelate probe evidente**, din care să rezulte pericolul pe care l-ar demonstra inculpații pentru ordinea publică, în condițiile în care, presupusele fapte ce li se impută ar fi fost comise în intervalul (septembrie 2007-ianuarie 2012 inculpat C.) și (februarie 2008-ianuarie 2010 inculpat S.).

În context, Curtea invocă dispozițiile art. 5 par.3 din CEDO conform cărora „orice persoană arestată în condițiile prevăzute în alin. 1, are dreptul să fie judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii”, dar și statuările instanței europene în cauza Neumeister c/Austriei potrivit cărora „temerea că acuzatul urmează să se sustragă de la proces nu este suficientă, ci ea trebuie analizată în raport de datele personale ale acuzatului, respectiv dacă are un loc de muncă, o stabilitate familială; această temere că inculpatul se va sustrage descrește pe măsură ce acuzatul petrece mai mult timp în arest, datorită faptului că această perioadă urmează a fi dedusă, din durata eventualei pedepse ce este posibil să îi fie aplicată”.

Curtea reține că pericolul pentru ordinea publică nu se identifică cu pericolul social al faptelor pentru care sunt cercetați inculpații, argument desprins din jurisprudența Curții Europene și că acest pericol nu se presupune generic, ci el trebuie să fie de ordinul evidenței și mai ales nemijlocit dovedit.

Curtea amintește de un principiu al dreptului penal modern, cuprins atât în normele interne cât și în conținutul Convenției Europene a Drepturilor Omului, respectiv de prezumția de nevinovăție de care trebuie să beneficieze orice persoană, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, dar și de statuările jurisprudenței instanței europene, potrivit cărora regula în procesul penal este cercetarea persoanei în stare de libertate, privarea de libertate, fiind excepția.

În practica CEDO, în cauza Tase c/România, s-a constatat că, în contra cerințelor legii naționale, făcea parte, din practica standard a organelor de anchetă, să nu ofere motive concrete pentru o cerere de arestare sau prelungire a acesteia, în special în măsura în care era implicat pretinsul pericol pentru ordinea publică.

Curtea reține că în jurisprudența CEDO s-a reiterat faptul că o persoană acuzată de o infracțiune, trebuie să fie întotdeauna eliberată în procesul pendinte, exceptând cazul în care statul poate arăta că există motive „relevante și suficiente”, pentru a justifica detenția continuă, justificarea pentru orice perioadă de privare de libertate, indiferent cât de scurtă, trebuie să fie demonstrată în mod convingător de autorități.

Un motiv ce poate justifica arestarea preventivă sau prelungirea acesteia, cel puțin pentru o anumită perioadă de timp, trebuie considerat ca relevant și suficient, doar dacă este bazat pe fapte de natură să demonstreze că eliberarea acuzatului ar determina o tulburare reală a ordinii publice și ca în cauza Tărău c/României, Curtea Europeană a constatat încălcarea art. 5 pct. 3 din Convenție, ca urmare a faptului că instanțele naționale nu au arătat în motivarea hotărârilor prin care au prelungit măsura arestării preventive, care este în concret, pericolul pentru ordinea publică, limitându-se la a reproduce în motivare textul de lege, refuzând să analizeze argumentele prezentate de inculpat, privind profilul său personal și situația familială, neluând în calcul, nici un moment posibilitatea adoptării unei măsuri alternative, dintre cele prevăzute în dreptul intern, deși art. 5 pct. 3 din Convenție impune autorităților să aibă în vedere astfel de măsuri și să le aplice ori de câte ori, situația se pretează și acuzatul furnizează garanții că va participa la proces.

CEDO a mai statuat că doar gravitatea acuzațiilor îndreptate împotriva unei persoane nu poate justifica prelungirea detenției acesteia, dacă nu există indicii de fapt, după care să se poată afirma că ar fi existat riscul de a influența martorii (cauza Klyakhin c/Federația Rusă) și că menținerea unei persoane în stare de arest doar pe baza gravității faptei de care este acuzată, nu este compatibilă cu prevederile art. 5 par.3 din Convenție, care impune ca autoritățile să justifice măsura prelungirii arestării preventive și pe alte rațiuni concrete și de asemenea, să ia în calcul și alte măsuri preventive alternative arestării (cauza Patsouria c/Georgia).

Numai gravitatea faptelor și severitatea sancțiunii aplicabile nu pot justifica prelungirea arestării preventive. Prin decizia Belevitskiy c/Rusiei din 1 martie 2007, CEDO a stabilit o încălcare a art. 5 par.3, deoarece instanțele nu invocau fapte concrete și se bazaseră numai pe gravitatea acuzațiilor, când prelungiseră detenția inculpatului.

Mai mult, în cazul infracțiunilor fără violență, CEDO a considerat că acestea nu puteau pune în dificultate autoritățile, în ceea ce privește determinarea faptelor și judecarea inculpaților în stare de libertate.(cauza Owsik c/Poloniei 2007).

De asemenea, Curtea reține că invocarea vagă a pericolului ca inculpații să se sustragă de la urmărirea penală sau proces, fără a furniza niciun detaliu, alături de menționarea limitei mari de pedeapsă ce se poate aplica în cazul dovedirii vinovăției acestora, duce la concluzia încălcării art. 5 par.3 din Convenție, în cazurile în care autoritățile nu analizaseră posibilitatea aplicării altor măsuri preventive, respectiv eliberarea sub control judiciar, sau pe cauțiune, sau arestul la domiciliu.(cauza Dzyruk c/Poloniei 2006).

Ori, organele de urmărire penală nu au demonstrat în speță, cum ar fi tulburată în mod real ordinea publică, prin lăsarea inculpaților în libertate.

CEDO arată că trebuie avute în vedere întotdeauna circumstanțele personale care garantează buna desfășurare a procesului penal, în situația luării unei măsuri preventive mai puțin restrictive, respectiv faptul că inculpatul C.C.T. deși are antecedente penale, și-a câștigat anterior existența în mod licit, fiind conducător auto, are în întreținere 2 copii minori, o soție, are o locuință stabilă în România și o reședință în străinătate la Viena, este bine integrat social, fiind în vârstă de 39 de ani.

Inculpatul S.I. este în vârstă de 56 de ani, este căsătorit, a fost încadrat ca vânzător anterior arestării la S.C V. SRL Zalău, nu posedă antecedente penale, suferă de diabet zaharat.

S-a evidențiat prin probele administrate, că deși inculpații au avut cunoștință despre împrejurarea că împotriva lor se efectuează acte premergătoare, aceștia nu au acționat în vreun sens negativ, raportat la acest fapt, prezentându-se la solicitarea organelor de cercetare.

Mai mult, inculpatul C.C.T. nu a încercat să se sustragă de la cercetări, deși ar fi avut această posibilitate, întrucât are reședința în Viena-Austria, fapt ce demonstrează că desfășurarea procesului penal nu va fi perturbată prin lăsarea în libertate a inculpaților.

În speța prezentă, nu s-a dovedit de către organele de anchetă că inculpații s-ar fi ascuns pentru a se sustrage de la urmărirea penală sau judecată și nici nu au făcut pregătiri pentru astfel de acte; nu s-a probat că au încercat să influențeze martorii ce urmează a fi audiați și nici nu au distrus, alterat sau sustras mijloace materiale de probă și nici nu au exercitat presiuni asupra părților vătămate pentru a le modifica susținerile și nici nu au realizat înțelegeri frauduloase cu acestea. Pe de altă parte, nu s-a pus în evidență existența unei suspiciuni rezonabile, în sensul că inculpații vor săvârși cu intenție o nouă infracțiune, liberi fiind.

Prin ordonanțele nr. 26D/P/2012 din 21.01.2014 ale DIICOT –Biroul Teritorial Sălaj, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de mai mulți inculpați, printre care - C.C.T. și S.I., pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat și înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prevăzute de art. 7 din Legea 39/2003; de art. 215 alin. 1,2,3,5/C.p., cu aplicarea art. 41 alin. 2/C.p., totul cu aplic. art. 33 lit. a Cp.

În fapt, s-a reținut, în esență, că în perioada 14 septembrie 2007-06 ianuarie 2012, la diferite intervale de timp și în baza aceleiași rezoluții infracționale, C.C.T., unul dintre liderii grupului inițiat în cursul anului 2006, împreună cu O.D., C.V., M.D., S.I. și alți inculpați, învinuiți și suspecti, în diferite participații, prin diferite mijloace frauduloase (emitere de file cec contrar dispozițiilor legale, emitere de bilete la ordin fără acoperire, prezentarea ca adevărate a unor fapte mincinoase, atribuirea unor alte identități, utilizarea de documente provenind de la societăți fictive – fără activitate comercială) a indus în eroare mai mulți reprezentanți ai unor societăți comerciale, precum și persoane fizice, cauzând acestora prejudicii care depășesc în total 200.000 lei. În sarcina acestui inculpat s-a reținut comiterea unui număr de 39 de acte materiale ale infracțiunii de înșelăciune.

Indiciile concrete de comitere a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului rezultă din denunțul și declarația inculpatului O.D., declarația inculpatului C.L., declarația învinuiților S.S., S.I. declarațiile reprezentanților părților vătămate, procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate în luna octombrie 2009, înscrisuri (facturi fiscale, copii instrumente de plată).

În sarcina inculpatului S.I. s-a reținut că în perioada februarie 2008 – ianuarie 2010, în calitate de lider al grupului, la diferite intervale de timp și în baza aceleiași rezoluții infracționale, împreună cu O.D., C.C.T., C.V., M.D. și alți inculpați, învinuiți și suspecti, în diferite participații, prin diferite mijloace frauduloase (inclusiv prin folosire de file cec fără acoperire), a indus în eroare mai mulți reprezentanți ai unor societăți comerciale, precum și persoane fizice, cauzând acestora prejudicii care depășesc în total 200.000 lei. În sarcina acestui inculpat s-a reținut comiterea unui număr de 16 de acte materiale ale infracțiunii de înșelăciune.

Indiciile concrete de comitere a presupuselor fapte rezultă din denunțul și declarația inculpatului O.D. (dos.u.p.,vol.VIII,f.1-44,vol. XXVII,f. 88-105), declarațiile reprezentanților părților vătămate (dos. u.p., vol. IX;X), procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice(dos. u.p., vol.IX,X,XIV), copii facturi fiscale, copii instrumente de plată.

Inculpații au fost arestați preventiv prin încheierea nr. 3/C/21.01.2014 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Sălaj pentru o durată de câte 29 de zile începând cu data încarcerării. Inculpații au fost încarcerați la data de 22.01.2014.

În cauză s-a constatat că sunt incidente dispozițiile art. 143 C.p.p., art. 148 lit. f C.p.p., art.149 ind.1C.p.p., existând probe sau indicii temeinice că inculpații au săvârșit presupusele fapte pentru care sunt cercetați și s-a apreciat că lăsarea în libertate a acestora ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică, în sensul că ar fi generat un sentiment de insecuritate în rândul societății civile, determinat de starea de libertate a lor, cercetați pentru comiterea unor infracțiuni cu grad ridicat de pericol social, pericol ce rezulta nu numai din limitele de pedeapsă stabilite de legiuitor, dar și din punerea în pericol a relațiilor sociale referitoare la bunul mers al activităților economice. S-a apreciat că pericolul concret pentru ordinea publică rezultă și din modalitatea concretă de săvârșire a faptelor: activitățile infracționale pentru obținerea rezultatului ilicit s-au desfășurat într-o perioadă mare de timp, la

grupul inițiat de cei trei inculpați aderând, în perioada 2007-2012, peste 35 de persoane, atrase de ideea obținerii facile a unor câștiguri ilicite.

Din datele existente la dosar rezultă că au fost identificate până în prezent 36 de societăți comerciale prejudiciate prin activitatea inculpaților, pagubele calculate până în prezent fiind de 1.772.635,23 lei (dos. u.p., vol. XXXI, f. 67-69,74), toate acestea relevând un grad de pericol social ridicat atât al faptei, cât și al lor.

Totodată, instanța, analizând dosarul de urmărire penală, a identificat, în ceea ce îi privește pe inculpații C.C.T. și S.I., aspecte din care rezultă pericolul concret pentru ordinea publică pe care aceștia îl prezentau în raport de datele referitoare la persoana lor.

Recursul declarat de inculpați împotriva încheierii nr.3/C/21.0.12014 a Tribunalului Sălaj a fost respins prin încheiere de către Curtea de Apel Cluj.

Prin ordonanța din data de 13.02.2014, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților, din infracțiunile de: constituire de grup infracțional organizat, faptă prev. de art. 7 din Legea 39/2003; înșelăciune în convenții, faptă prev. de art. 215 alin. 1,2,3,5/C.p., cu aplicarea art. 41 alin. 2/C.p. totul cu aplic. art. 33 lit. a Cp., în infracțiunile de : constituire de grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin 1 din Codul Penal cu aplic. art. 5 alin.1 din Codul Penal, înșelăciune prev. de art. 244 alin. 1 și 2 Cp cu aplic. art. 41 alin 2 din Codul penal de la 1969 (39 acte materiale C.C.T., 16 acte materiale S.I. și 12 acte materiale C.V.) cu aplic. art. 5 alin.1 din Codul Penal, totul cu aplicarea art. 33 lit. a din Codul penal de la 1969 și art. 5 al. 1 din Codul penal.

Pe de altă parte, pedepsele prevăzute de NCP sunt de 5 ani maxim pentru toate infracțiunile pentru care sunt cercetați inculpații în prezent (grup infracțional organizat și înșelăciune).

Parchetul a arătat că, în raport de gravitatea faptelor aflate în curs de cercetare și de numărul acestora, (39 pentru inculpatul Criste și 16 acte de înșelăciune pentru inculpatul S.), măsura controlului judiciar ar fi neîntemeiată.

În opinia Curții, însă, o asemenea apreciere este eronată, deoarece ar institui o prevalență – de nedorit dar și de neimaginat – a unor criterii subiective asupra celor obiective, reprezentate de cerințele textului legal incident (art. 5 par.1 și 3 din CEDO).

Așa fiind, în acord cu jurisprudența CEDO, dar și cu practica instanțelor naționale, Curtea consideră că măsura arestării preventive este una de excepție și că aceasta trebuie luată și prelungită, doar în situația în care niciuna dintre celelalte măsuri preventive cuprinse în disp.art. 202 NCPP nu este potrivită datelor speței (cauza Wemhoff c/Germaniei).

Pe de altă parte, astfel cum s-a statuat constant în practica instanțelor, gradul de pericol social al faptei investigate, nu trebuie confundat cu pericolul concret pentru ordinea publică, acesta din urmă fiind necesar a fi stabilit în baza unor probe certe, probe ce nu se regăsesc în dosarul cauzei.

Totodată, în raport de datele specifice ale dosarului, nu s-ar mai putea aprecia că opinia publică ar fi afectată de lipsa de reacție a autorităților judiciare, în condițiile în care riposta acestora survine la mai bine de 2 ani de la finalizarea activității infracționale reținută în sarcina inculpaților (ianuarie 2012).

De altfel, soluția dată de Tribunalul Sălaj și însușită de către Curte, este în consonanță și cu dispozițiile art. 5 par.3 din CEDO, potrivit cărora „orice persoană arestată sau deținută are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii, iar punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții, care să asigure prezentarea persoanei în cauză, la audiere”, dar și cu jurisprudența instanței europene.

Astfel, în mai multe cauze CEDO a arătat că avantajele pe care le prezintă detenția preventivă, nu pot fi negate (împiedicarea persoanei suspecte să fugă, evitarea distrugerii unor probe, împiedicarea comiterii unor noi infracțiuni), dar că aceasta are și o serie de inconveniente, reprezentând **o atingere adusă prezumției de nevinovăție, producând o ruptură în mediul familial și profesional, putând constitui uneori un mijloc de presiune asupra inculpatului, pentru a-l constrânge să mărturisească.**

În cauza Neumeister c/Austriei, Curtea a decis că temerea ca acuzatul urmează să se sustragă de la proces nu este suficientă, ci ea trebuie analizată în raport de datele personale ale inculpatului, respectiv dacă are un loc de muncă și o stabilitate familială, cazier.

Ori, în speță, prin documentele depuse în probațiune este dovedit că inculpatul C.C.T. a realizat anterior arestării, venituri din activități licite, este căsătorit, în vârstă de 39 de ani, are în întreținere 2 copii minori, beneficiind de stabilitate locativă, familială și profesională, ba mai mult, are și reședință în străinătate, în Austria, dar cu toate acestea nu s-a sustras urmăririi penale.

În privința inculpatului S., se remarcă că este în vârstă de 56 de ani, nu posedă antecedente penale, este diabetic, căsătorit și anterior arestării a fost încadrat ca vânzător la un SRL din Zalău.

Pe de altă parte, în cauza Labita c/Italiei, Curtea a statuat că aprecierea limitelor rezonabile ale unei detenții provizorii, se face luându-se în considerare circumstanțele concrete ale fiecărui caz, pentru a vedea în ce măsură există indicii certe, cu privire la un interes public real care, fără a aduce atingere prezumției de nevinovăție, să aibă o pondere mai mare decât cea a regulii generale a judecării în stare de libertate, aspect nedovedit de către anchetatori.

În fine, mai este de notat convingerea instanței că, prin prelungirea stării de arest a inculpaților s-ar ajunge, finalmente la depășirea termenului rezonabil al duratei arestării prevăzut în art. 236 și 239 NCPP, în condițiile în care urmărirea penală nu este finalizată, fiind necesare efectuarea unor comisii rogatorii cu autoritățile judiciare din Austria și Ungaria și extinderea cercetărilor pentru descoperirea a noi infracțiuni în sarcina inculpaților, identificarea și a altor participanți la presupusele fapte pentru care sunt cercetați inculpații, realizarea unor confruntări între aceștia, reaudierea lor.

Justificarea în continuare a solicitării prelungirii arestării preventive, în vederea finalizării actelor de urmărire penală (depistarea tuturor participanților la întreaga activitate infracțională reținută în dosar întinsă pe perioada 2007-2012, comisii rogatorii cu autoritățile din Austria și Ungaria, reaudierea inculpaților, confruntarea acestora), nu poate fi însușită de către Curte, atâta timp cât aceleași motive au fost invocate și cu ocazia cererii precedente, de prelungire a aceleiași măsuri din data de 17.02.2014, constatându-se că de atunci și până în prezent, nu au apărut motive noi care să demonstreze pericolul inculpaților în tulburarea ordinii publice.

Dosarul este în curs de cercetare penală și departe de a fi rezolvat, urmărirea penală presupune o anchetă complexă și de durată, privind un număr de cel puțin 39 de învinuiți și inculpați, iar referatul cu propunere de prelungire a măsurii arestării preventive cuprinde aprecieri generale, fără a explica în concret, motivele pentru care temeiurile inițiale, care au dus la luarea măsurii arestării preventive, subzistă și nici de ce, măsura este în concret necesară pentru desfășurarea urmăririi penale. Practic, referatul procurorilor conține aceleași motive pentru care s-a solicitat anterior, prelungirea măsurii arestării preventive, inculpații sunt cercetați în continuare cu privire la aceleași fapte și la același număr de acte materiale pentru care s-a solicitat

arestarea preventivă, deși în referatele DIICOT s-a menționat de fiecare dată că se va extinde urmărirea penală și cu privire la alte infracțiuni sau alte acte materiale. În intervalul de timp scurs de la luarea măsurii arestării preventive a celor doi inculpați, nu s-a lămurit starea de fapt cu privire la aceștia, cei doi nu au fost reaudiați, confrunțați, în condițiile în care, în ceea ce îi privește, se impunea efectuarea anchetei, cu celeritate.

În mod judicios instanța de fond a concluzionat că „tragerea la răspundere penală și civilă are loc într-un cadru procesual bine definit, care nu poate fi încălcat, pentru a se demonstra opiniei publice eficiența organelor judiciare, deschizând astfel calea spre abuzuri. Organele judiciare sunt obligate să instrumenteze cauzele de orice natură, cu respectarea legii și a dreptului la un proces echitabil. Conceptul de proces echitabil înseamnă și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, astfel ca scopurile îndeplinirii actului de justiție să își atingă finalitatea concretă a pedepșirii vinovaților și a despăgubirii celor vătămați în drepturile și interesele lor legitime, prin comiterea de infracțiuni. Acestea se realizează exclusiv la finalul procesului penal, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, și nu prin măsuri preventive luate sau menținute cu încălcarea prevederilor legale care reglementează condițiile de aplicabilitate ale acestora”.

Scopul măsurilor preventive este total diferit de scopul pedepsei, aceste două instituții de drept, având finalități deosebite, aplicabile în faze diametral opuse ale procesului penal.

În condițiile în care, în speță urmează a fi identificați alți participanți la infracțiunile presupus a fi comise de către inculpați și se impune completarea probatoriului prin efectuarea unor constatări tehnico-științifice cu privire la infracțiunile de evaziune fiscală, analizarea mijloacelor de probă ce urmează a fi înaintate de autoritățile judiciare din Austria și Ungaria și extinderea cercetărilor pentru fapte noi, prelungirea arestării față de cei doi inculpați, nu se mai justifică.

Analizând actele și lucrările dosarului, judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța de fond, a constatat judicios, în conformitate cu dispozițiile art. 242 alin. (2) C. proc. pen., că în cauză nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru prelungirea măsurii arestului preventiv față de inculpații C.C.T. și S.I., întrucât nu au fost constatate indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, să prevaleze asupra regulilor privind libertatea individuală, dar sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura controlului judiciar.

Astfel, în mod temeinic s-a reliefat că, instanța europeană în jurisprudența sa, a precizat că justificarea pentru orice perioadă de detenție, indiferent cât de scurtă, trebuie să fie demonstrată în mod convingător de către autorități (cauza Sarban împotriva Moldovei din 4.10.2005 și Castraveți împotriva Moldovei din 13.03.2007), iar prelungirea aproape automată a detenției contravine garanțiilor stabilite în art.5 par.3 din CEDO (cauza Mansur contra Turciei și Calashnikov contra Rusiei).

Astfel, potrivit art. 242 alin. (2) C. proc. pen., „Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).”

Potrivit art.202 al.1 C. proc. pen., “Măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei

desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.”

Potrivit art.202 al.3 C. proc. pen., „Orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia.”

Potrivit art. 237 C.p.p., Judecătorul de drepturi și libertăți, dacă apreciază că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru prelungirea arestării preventive a inculpatului, respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului la expirarea duratei acesteia, dacă nu este arestat în altă cauză.

(2) Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, judecătorul de drepturi și libertăți poate dispune înlocuirea arestării preventive cu una dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d).

În mod judicios și temeinic, raportat la probatoriul cauzei, judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că o măsură preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) în privința celor doi inculpați.

Curtea, având în vedere motivele pentru care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive față de inculpații C.C.T. și S.I. și care, subzistă în continuare în ceea ce privește persistența suspiciunii rezonabile și a necesității înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică, dar și împrejurarea că la circa 2 luni de zile de la momentul arestării lor și până în prezent, acest pericol nu mai are aceeași forță ca și la data la care s-a dispus măsura, prin raportare la scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii inculpaților de la judecată, consideră că măsura preventivă a controlului judiciar este suficientă și proporțională cu gravitatea acuzațiilor, fiind astfel asigurată menținerea unui just echilibru între interesul general al societății în desfășurarea procesului penal și interesul inculpaților.

Pentru motivele ce preced, Curtea în baza art. 425¹ alin. 7 lit. b NCPP, va respinge ca nefondată contestația formulată de DIICOT -Biroul Teritorial Sălaj, împotriva încheierii penale nr.15/A/din 17 martie 2014 a Tribunalului Sălaj, privind prelungirea măsurii arestării inculpaților S.I. și C.C.T..

Se va stabili onorariu apărător oficiu în sumă de 100 lei pentru apărătorul inculpatului C.C.T., av., sumă ce se va plăti din FMJ în baza art. 272 alin.1 NCPP.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea contestației DIICOT vor rămâne în sarcina statului în baza art. 275 pct.4 alin. 3 NCPP. (Judecător Delia Purice)

5. Cerere de întrerupere a executării pedepsei. Netemeinicie.

Inexistența interesului superior al copilului minor de a fi crescut și ocrotit de mama sa în primul an de viață raportat la împrejurarea că aceasta a fost condamnată pentru tentativă la omor calificat, fiindu-i interzisă și exercitarea drepturilor părintești

Secția penală și de minori, decizia nr. 69 din 5 martie 2014

Prin sentința penală nr. 15 din 16 ianuarie 2014 aa Tribunalului Cluj s-a admis cererea de întrerupere a executării pedepsei formulată de condamnată M.M.A., ..., deținută în prezent în Penitenciarul Gherla.

S-a dispus întreruperea executării pedepsei de 5 ani închisoare ce i-a fost aplicată condamnatei prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului

Hunedoara definitivă la data de 11.10.2013, **începând cu data pronunțării prezentei hotărâri și până la încetarea stării de graviditate a acesteia.**

În baza art.455 rap. la art.453/1 al.1 C.p.pen. pe durata întreruperii executării pedepsei condamnată va respecta următoarele obligații:

- să nu depășească limita teritorială a județului Hunedoara,
- să se prezinte la instanța de judecată ori la organele de poliție ale orașului Orăștie, jud. Hunedoara ori de câte ori este chemată,
- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea instanței,
- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.

S-a stabilit în favoarea Baroului de Avocați Cluj suma de 100 lei reprezentând onorariul avocațial din oficiu, sumă care se avansează din FMJ.

Cheltuielile judiciare avansate de către stat, din care suma de 100 lei reprezintă onorariul avocațial din oficiu, au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că la data de 19.12.2013 s-a înregistrat pe rolul Tribunalului Cluj sub nr. de mai sus cererea condamnatei M.M.A. prin care aceasta a solicitat a se dispune întreruperea executării pedepsei de 5 ani închisoare ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului Hunedoara, definitivă la data de 11.10.2013, pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art.20 C.pen., 174, 175 alin.1 lit.c și d C.pen., 320/1 alin.7 C.pr.pen., prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prev. de art.20, 175, 175 alin.1 lit.c, d, i C.pen., potrivit art.334 C.pr.pen., pentru motive medicale.

Din actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

Prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului Hunedoara, definitivă la data de 11.10.2013 a fost condamnată inculpata M.M.A. la pedeapsa de 5 ani închisoare ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului Hunedoara, definitivă la data de 11.10.2013, pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art.20 C.pen., 174, 175 alin.1 lit.c și d C.pen., 320/1 alin.7 C.pr.pen., prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prev. de art.20, 175, 175 alin.1 lit.c, d, i C.pen., potrivit art.334 C.pr.pen.

Aflată în executarea pedepsei amintite din data de 24.10.2013, condamnată a formulat prezenta cerere, solicitând a se dispune întreruperea executării sale, arătând în motivarea cererii sale că, conform adeverinței medicale eliberate de Clinica Dominic Stanca, este însărcinată în luna a 8-a (săptămâna 33 de sarcină).

Art. 453 al. 1 C.p.pen. stabilește în mod expres care sunt cazurile în care este posibilă amânarea ori întreruperea executării pedepsei închisorii, la litera b regăsindu-se motivul determinat de situația în care o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de 1 an.

Față de împrejurarea că, din adeverința medicală eliberată de Clinica Dominic Stanca, rezultă faptul că inculpata este însărcinată în luna a 8-a (săptămâna 33 de sarcină), apreciem că sunt îndeplinite cerințele acestui text de lege iar lăsarea în libertate a condamnatei se impune începând cu data pronunțării prezentei hotărâri și până la încetarea stării de graviditate a acesteia, având în vedere că art. 453 lit. b C.p.pen. are în vedere două ipoteze distincte, condamnată având posibilitatea formulării unei noi cereri în situația în care copilul se va naște viu și viabil.

Pe cale de consecință, apreciind că sunt îndeplinite cerințele art. 453 lit. b C.p.pen. instanța a admis cererea formulată de condamnată **M.M.A.** și a dispus întreruperea executării pedepsei de 5 ani închisoare ce i-a fost aplicată condamnatei prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului Hunedoara definitivă la data de 11.10.2013, **începând cu data pronunțării prezentei hotărâri și până la încetarea stării de graviditate a acesteia.**

Împotriva acestei hotărâri a formulat contestație PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL CLUJ solicitând admiterea căii de atac, casarea sentinței tribunalului și rejudecând cauza, să se respingă ca nefondată cererea condamnatei, ca netemeinică întrucât acesteia, Tribunalul Hunedoara cu ocazia condamnării pentru tentativă la omor calificat, i-a interzis și exercitarea drepturilor părintești, astfel că nu este în interesul copilului ce se va naște, să fie crescut și educat de către condamnată.

Curtea examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Prin sentința penală nr. 15 din 16 ianuarie 2014 Tribunalul Cluj a admis cererea de întrerupere a executării pedepsei formulată de condamnată M.M.A. și a dispus întreruperea executării pedepsei de 5 ani închisoare ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului Hunedoara definitivă la data de 11.10.2013, prin decizia Curții de Apel Alba Iulia, **începând cu data pronunțării hotărârii și până la încetarea stării de graviditate a acesteia.**

S-a mai stabilit că prin sentința penală nr. 115/23.05.2013 a Tribunalului Hunedoara, definitivă la data de 11.10.2013 a fost condamnată inculpata M.M.A. la pedeapsa de 5 ani închisoare pentru săvârșirea tentativei la omor calificat prev. și ped. de art.20 C.pen., 174, 175 alin.1 lit.c și d C.pen., 320/1 alin.7 C.pr.pen., reținându-se că, la 23 februarie 2013 la locuința sa din O., în prezența celor trei copii minori, a aruncat cu cuțitul înspre unul dintre aceștia, acțiune în urma căreia, obiectul tăietor-înțepător a penetrat abdomenul minorului, cu consecința lezării intestinului subțire, conform actelor medico-legale depuse la dosarul cauzei.

Leziunile suferite de minor i-au pus în primejdie viața .

Ceea ce este relevant în speță, este faptul că tentativa la omor calificat a fost comisă de inculpată asupra unuia dintre copiii săi minori, în prezența celorlalți.

Semnificativ în această speță, este faptul că, prin sentința penală 115/2013 a Tribunalului Hunedoara, rămasă definitivă prin decizia Curții de Apel Alba Iulia, i s-au interzis condamnatei exercitarea drepturilor părintești pe o durată de 3 ani, după executarea pedepsei principale.

Tribunalul Cluj a admis cererea condamnatei ținând cont de adeverința medicală depusă la fila 8, din care rezultă că aceasta la 9 ianuarie 2014 se afla în săptămâna 33 a sarcinii, iar în urma examinării ecografice s-a constatat că purta în abdomen un făt viu.

Curtea apreciază că soluția Tribunalului este netemeinică, întrucât în primul rând graviditatea trebuia stabilită printr-un act medico-legal și nicidecum printr-o adeverință medicală.

În al doilea rând, potrivit art 455 raportat la art 453¹ și art 453 lit.b Cod procedură penală executarea pedepsei închisorii poate fi întreruptă când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de un an.

Prevederile art 455 raportat la art 453 Cod procedură penală trebuie interpretate, în sensul ocrotirii copilului minor mai mic de un an, a dreptului acestuia de a fi crescut și ocrotit de mama sa, în primul an de viață.

În speță însă, modalitatea în care a fost săvârșită fapta ce a constituit obiectul condamnării, victimă fiind un alt copil minor al inculpatei, infirmă aprecierea că, întreruperea executării pedepsei ar fi în interesul copilului ce urma, ulterior, să se nască.

Nu în ultimul rând, la pronunțarea acestei soluții Curtea a avut în vedere împrejurarea că, prin hotărârile judecătorești de condamnare, inculpatei i-a fost interzis exercițiul drepturilor părintești, ceea ce impunea de plano, respingerea cererii de întrerupere a executării pedepsei, aceasta rezultând fără echivoc că nu ar fi

fost în interesul copilului ce urma să se nască ulterior, neexistând nicio garanție că Moldovan Mioara nu ar fi recurs la gesturi violente și care să-i pună viața în pericol și lui, cum de altfel i-a pus-o minorului, parte vătămată în cauză.

Mai mult, starea de graviditate a condamnatei putea fi monitorizată și în cadrul penitenciarului, nașterea urmând a avea loc, oricum, într-o instituție medicală specializată (art. 73 din Legea nr. 254/2013), respingerea cererii impunându-se față de starea de pericol pe care o prezenta condamnată, raportat la copiii minori pe care i-a avut în întreținere.

În raport cu aceste considerente, Curtea conchide că întreruperea executării pedepsei nu ar avea ca scop ocrotirea dreptului copilului ce urma să se nască, de a fi îngrijit, crescut și educat de mama sa, motiv pentru care, contestația procurorilor va fi admisă conform art. 591 alin.6 raportat la art. 594 Noul Cod procedură penală, iar cererea inculpatei urmează a fi respinsă, în baza aceluiași text legale.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de 100 lei onorariu apărător oficiu, ce se avansează din FMJ pentru avocat, conform art. 272 alin.1 NCPP.

În baza art.275 pct. 4 alin.2 NCPP condamnată va fi obligată să achite statului suma de 200 lei cheltuieli judiciare, ca efect al respingerii cererii formulate.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea contestației Parchetului vor rămâne în sarcina statului, conform art. 275 pct 4 alin 3 NCPP. (Judecător Delia Purice)

6. Fals privind identitatea. Neîntrunirea elementelor constitutive prevăzute de art. 327 Cod penal

În toate situațiile în care este vorba de prezentarea sub o identitate falsă de către un inculpat, făcută în fața unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 NCP, aceasta trebuie dublată de folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare.

*Prin noua reglementare din Noul Cod Penal, s-a tranșat disputa privind necesitatea utilizării unor documente de identitate pentru comiterea acestei infracțiuni, pornindu-se de la premisa că, funcționarul public în fața căruia autorul se prevaluează de o identitate falsă, **nu trebuie să dea crezare simplelor afirmații ale acestuia, el dispunând de mijloacele necesare identificării persoanei.***

*Astfel, pentru întregirea elementelor constitutive ale infracțiunii este necesar ca, făptuitorul să se prezinte sub o identitate falsă sau, să atribuie o astfel de identitate altei persoane, **prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat.***

Secția penală și de minori, decizia nr. 179/A din 12 martie 2014

Prin sentința penală nr. 62 din 15 ianuarie 2014 a Judecătorei Cluj-Napoca, a fost condamnat inculpatul inculpatul **B.R.A.**, ... pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prevăzută de art. 86 al. (1) din OUG 195/2002, republicată cu aplic art 37 lit a C. penal (fapta din 2.02.2009) la o pedeapsa de

1 an închisoare

conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prevăzută de art. 86 al. (1) din OUG 195/2002, republicată cu aplic art 37 lit a C. penal (fapta din 29.02.2009) la o pedeapsa de :

1 an închisoare

Fals privind identitatea prev si ped. de art 293 alin 1 C. penal cu aplic art 37 lit a C. penal (fapta din 29.02.2009) la o pedeapsa de :

6 luni inchisoare

In temeiul art 37 lit a C.penal s-a constatat ca inculpatul a comis prezentele infractiuni in conditiile recidivei mari postcondamnatorii primul termen al acesteia constand in pedeapsa de 1 an inchisoare aplicata prin sent. pen. 210/2007 a Jud. Turda, pedeapsa suspendata conditionat inculpatul a săvârșit infractiunile intentionate în cursul termenului de încercare al suspendarii conditionate de 3 ani de zile

In baza art. 83 C. penal s-a dispus revocarea suspendarii conditionate a executarii pedepsei de 1 an inchisoare aplicata prin sent. pen. 210/2007 a Jud. Turda si dispune executarea in intregime a pedepsei la care s-a adăugat pedepsele aplicate prin prezenta hotarare 1 an inchisoare, 1 an inchisoare, 6 luni inchisoare inculpatul executand pedepsele de:

2 ani inchisoare in regim de detentie

2 ani inchisoare in regim de detentie

1 an 6 luni inchisoare in regim de detentie

In temeiul art. 36 alin 1 C. penal s-a constatat ca prezentele infractiuni sunt concurente si cu infractiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentinta penala nr. 320/2009 a Judecatoriei Turda la o pedeapsa rezultanta de 2 ani inchisoare ,si prin sentinta penala nr 223/2008 a Judecatoriei Turda la o pedeapsa rezultanta de 2 ani inchisoare faptele din aceste dosare fiind comise la randul lor in conditiile recidivei postcondamnatorii.

S-au descontopit in elementele sale componente pedeapsa de 2 ani inchisoare aplicata prin sentinta penala nr 302/2010 (sentinta de contopire) a Judecatoriei Turda si le-a repus in individualitatea lor pedepsele rezultand:

2 ani inchisoare

2 ani inchisoare

S-a menținut revocarea suspendarii conditionate a executarii pedepsei de 1 an inchisoare dispusa prin sentintele penale nr 320/2009 si 223/2008 a Judecatoriei Turda.

In baza art. 36 alin 2 C. penal rap. la art. 33 lit a.C.penal si art. 34 lit. b C. penal au fost contopite pedepsele aplicate prin prezenta hotarare cu pedepsele aplicate prin s.p. nr 320/2009 si 223/2008 a Judecatoriei Turda care au fost descontopite mai sus urmand a-i aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea respectiv aceea de:

2(doi) ani inchisoare in regim de detentie

In temeiul art. 71 alin 2 C. penal au fost interzise inculpatului exercitiul drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a doua C. penal pe durata stabilita in art. 71 alin 2 C. penal.

In temeiul art 36 alin 3 C. penal s-a dedus din pedeapsa aplicata perioada executata incepand cu data de 18.07.2010 pana la data de 10.06.2011 cand a fost liberat conditionat cu un rest de 403 zile, s-a menținut liberarea conditionata dispusa si s-a constatat executata pedeapsa aplicata in perioada 18.07.2010-10.06.2011.

În conformitate cu art.191 alin.1 C.proc.penală a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de 800 lei.

Conform art 189 C. proc. penala onorariul av oficiu in suma de 200 lei se avanseaza din FMJ

Pentru a hotărâ astfel, instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj Napoca ... la data de 25.10.2013 și înregistrat sub nr. de mai sus pe rolul Judecătoria Cluj Napoca ..., inculpatul **B.R.A.**,

..., a fost trimis in judecata pentru săvârșirea a două infracțiuni de conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere prev. de art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002 și a infracțiunii de fals privind identitatea prev. de art. 293 alin. 1 C.pen., fiecare cu aplicarea art. 37 lit. a C.pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.

Sub aspectul invinuirilor s-a reținut pe scurt in actul de sesizare al instanței aceea că inculpatul în data de 02.02.2009, în jurul orei 01.40, fără a poseda permis de conducere, a condus autoturismul marca Alfa Romeo, cu număr de înmatriculare ..., pe drumul public (strada Lucian Blaga din municipiul Cluj-Napoca) apoi în data de 27.02.2009, în jurul orei 01.25, fără a poseda permis de conducere, a condus autoturismul marca Fiat Linea, cu număr de înmatriculare ..., pe drumul public (Piața Cipariu din municipiul Cluj-Napoca) și fiind oprit de către organele de poliție în timp ce se afla la volanul autoturismului marca Fiat Linea, cu număr de înmatriculare ..., le-a declarat acestora că se numește D.C.R.

În timpul urmăririi penale, fiind audiat în calitate de făptuitor, B.R.A. a recunoscut că a condus cele două autoturisme însă a precizat că are permis de conducere eliberat de autoritățile ungare. După ce s-a început urmărirea penală, inculpatul nu s-a mai prezentat la citațiile emise astfel că nu i s-a putut aduce la cunoștință învinuirea și nici prezenta materialul de urmărire penală.

Din verificările efectuate, a reieșit că acesta se află plecat în Italia.

În fața instanței inculpatul nu s-a prezentat și nici nu a depus înscris autentic pentru ca judecata să se facă potrivit art 320 indice 1 C. proc. penala

Analizând actele și lucrările dosarului, coroborate cu dispozițiile legale în materie, instanța a reținut următoarele:

IN FAPT

În data de 02.02.2009, la ora 01:40, lucrătorii de poliție din cadrul Serviciului Rutier Cluj, fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe raza de competență, respectiv în Piața Lucian Blaga din municipiul Cluj-Napoca, au observat în trafic autoturismul marca Alfa Romeo, cu numărul de înmatriculare ..., care se deplasa înspre Piața Unirii și la intersecția cu strada Republicii nu a respectat semnificația culorii roșu a semaforului electric, deplasându-se în continuare pe strada Napoca. Aici, organele de poliție au procedat la oprirea regulamentară a autoturismului Alfa Romeo.

Intrucât conducătorul autoturismului Alfa Romeo nu a putut prezenta actele personale pentru control motivând că nu le are asupra sa, a fost verificat de către lucrătorii de poliție în baza de date, constatându-se că datele de identificare ale conducătorului auto corespund cu cele declarate verbal de către acesta și s-a stabilit că cel în cauză se numește B.R.A.. În continuare s-a procedat la verificarea în baza de date a permisului de conducere a numelui B.R.A. întrucât nici acesta nu a fost prezentat în materialitatea sa, constatându-se că nu figurează ca fiind posesor de permis de conducere. De asemenea din Adresa serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Cluj nr. 120446 din 03.03.2009 reiese că inculpatul B.R.A. nu este posesor de permis de conducere.

Inculpatul B.R.A. declară verbal în prezența martorului B.A.I. că nu este posesor de permis de conducere eliberat de autoritățile romane. Însă precizează că este posesor de permis de conducere eliberat de autoritățile maghiare. Cu toate acestea din comunicarea nr.2222537 din 21.08.2009, făcută de Centru de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul I.G.P.R. rezultă că inculpatul B.R.A. nu deține permis de conducere eliberat de autoritățile ungare.

În autoturismul Alfa Romeo, condus de B.R.A. a fost identificat ca pasager pe locul din dreapta față, numitul F.O.A. care fiind audiat în calitate de martor a confirmat în declarația dată, cele constatate de organele de poliție.

Pe fondul audierii sale în faza actelor premergătoare, B.R.A. recunoaște că a condus autoturismul Alfa Romeo în momentul depistării sale de către organele de poliție și de asemenea faptul că nu a fost și nu este posesor de permis de conducere eliberat de autoritățile din România. După începerea urmăririi penale, B.R.A. nu a mai putut fi audiat în calitate de învinuit, acesta fiind plecat din țară.

În data de 27.02.2009, în jurul orei 01:25, lucrătorii de poliție din cadrul Serviciului Rutier Cluj, fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe raza de competență, respectiv Piața Cipariu, au procedat la oprirea în trafic a autoturismului marca Fiat Linea, cu numărul de înmatriculare ..., care circula dinspre B-dul Nicolae Titulescu înspre Piața Ștefan cel Mare. În continuare, organele de poliție în prezența martorului asistent R.S.D.I., i-au solicitat conducătorului auto să prezinte actele personale și ale autoturismului, pentru control.

În prezența martorului asistent R.S.D.I., organele de poliție i-au solicitat actele inculpatului iar acesta a prezentat doar certificatul de înmatriculare al autoturismului și a precizat că se numește D.C.R..

În urma verificărilor efectuate de lucrătorii de poliție, a reieșit că datele de identitate declarate verbal de inculpat nu corespund realității, astfel că inculpatul a recunoscut că se numește B.R.A.. Aceste aspecte sunt confirmate și de martorul R.S.D.I.

Cu ocazia verificărilor efectuate de lucrătorii de poliție în baza de date s-a constatat ca datele de identitate declarate verbal de conducătorul autoturismului Fiat Linea nu corespund adevărului și s-a stabilit că cel în cauză este numitul B.R.A. și acesta figurează ca nefiind posesor de permis de conducere pentru nici o categorie. De asemenea din Adresa serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și înmatriculare a Vehiculelor Cluj nr.120604 din 23.03.2009 reiese că inculpatul B.R.A. nu figurează cu permis de conducere.

Inculpatul și-a recunoscut, în fața martorilor S.R.I. și P.A., adevărata identitate însă nu a recunoscut faptul că nu este deținător de permis de conducere, declarând verbal că deține permis de conducere eliberat de autoritățile din Ungaria.

Aspectele constatate de organele de poliție cu privire la inculpatul B.R.A., sunt confirmate în totalitate și prin declarațiile date de martorii R.S.D.I., P.A. H. și S.R.I..

Fapta și vinovăția inculpatului sunt dovedite cu următoarele mijloace de proba proces verbal de consemnare a actelor premergătoare proces verbal constatare infracțiune flagrantă nr. 240577/26.02.2010 adresă Centrul de Cooperare Polițienească Internațională nr. 2222537/21.08.2009 adresă Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a vehiculelor Cluj nr. 120446 din 03.03.2009 printare alcooltest declarație martor B.A.I. (f. 13-14) declarație martor M.M., declarație martor F.O.A., declarație făptuitor B.R.A., acte de căutare, proces verbal de consemnare a actelor premergătoare, proces verbal constatare infracțiune flagrantă nr. 240583/26.02.2010, proces-verbal de îndreptare eroare materială, printare alcooltest, adresă Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a vehiculelor Cluj nr. 120604 din 23.03.2009 declarație martor R.S.D.I. declarație martor P.A.H., declarație făptuitor B.R.A., acte de căutare.

ÎN DREPT

Fapta inculpatului B.R.A. care în data de 02.02.2009, în jurul orei 01.40, fără a poseda permis de conducere, a condus autoturismul marca Alfa Romeo, cu număr de înmatriculare ..., pe drumul public (strada Lucian Blaga din municipiul Cluj-Napoca) întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere prev. de art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002.cu aplic art 37 lit a C. penal**

Fapta inculpatului B.R.A. care în data de 27.02.2009, în jurul orei 01.25, fără a poseda permis de conducere, a condus autoturismul marca Fiat Linea, cu număr de înmatriculare ..., pe drumul public (Piața Cipariu din municipiul Cluj-Napoca) întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere prev. de art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002. cu aplic art 37 lit a C. penal**

Fapta inculpatului B.R.A. care în data de 27.02.2009, în jurul orei 01.25, fiind oprit de către organele de poliție în timp ce se afla la volanul autoturismului marca Fiat Linea, cu număr de înmatriculare ..., le-a declarat acestora că se numește D.C.R., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **fals privind identitatea prev. de art. 293 alin. 1 C.pen. cu aplic art 37 lit a C. penal**

În temeiul art 37 lit a C.penal s-a constatat ca inculpatul a comis prezentele infracțiuni în condițiile recidivei mari postcondamnatorii primul termen al acesteia constând în pedeapsa de 1 an închisoare aplicată prin sent. pen. 210/2007 a Jud. Turda definitivă prin neapelare, pedeapsa suspendată condiționat inculpatul a săvârșit infracțiunile intenționate în cursul termenului de încercare al suspendării condiționate de 3 ani de zile.

Astfel, faptele inculpatului sunt prevăzute de legea penală, au fost săvârșite cu vinovăție de acesta și prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, fiind întrunite toate cele 3 trăsături esențiale ale infracțiunii prevăzute de art. 17 C.pen. În ceea ce privește elementele constitutive ale infracțiunii, instanța a constatat că, sub aspectul laturii obiective, acțiunea inculpatului a constat în conducerea autoturismului pe drumurile publice din județul Cluj, fără a poseda permis de conducere, urmarea produsă a constat în crearea unei stări de pericol pentru siguranța traficului rutier și implicit pentru ordinea publică, iar raportul de cauzalitate rezultă ex re, din însăși materialitatea faptelor. Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat cu intenție eventuală: astfel, el a condus autoturismul pe drumurile publice conștient că, fără a poseda permis de conducere, creează o stare de pericol pentru circulația rutieră, nu a urmărit acest rezultat, însă a acceptat, cu indiferență, posibilitatea producerii lui. Nu mai departe inculpatul pentru a scăpa de răspundere penală și-a dat o identitate falsă ofiterului de poliție.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate. Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării pedepsei, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei. Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate. Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății. Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravata de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care nu este strain de rigorile legii penale avand in antecedenta sa penala condamnari tot la regimul circulatiei Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni. Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului. Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”. Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului. Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, instanța nu a putut ignora numărul impresionant de mare de cauze avand ca si obiect infractiuni la legea circulatiei, imprejurare complinita cu numeroasele tragedii la care opinia publica a asistat, societatea confruntandu-se in ultimul timp cu situatii a caror rezultate sunt iremediabile dar care au avut la baza incalcari flagrante a dispozitiilor la regimul circulatiei de catre conducatorii auto astfel ca a ținut seama de toate aceste valori lezate de aceea că fapta inculpatului vizeaza acelasi valori care au fost puse in pericol in ultimul timp din ce in ce mai mult astfel ca nu trebuie acordata clementa inculpatului prin aplicarea unei pedepse sub minimul special aplicand forat circumstante atenuante in favoarea inculpatului pentru a ajunge la o pedeapsa sub limita speciala ceea ce ar echivala individualizare gresita a pedepsei.

La individualizarea judiciară a pedepsei instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prev. de art.72 C.penal, limitele speciale de pedeapsă prevăzute de textul incriminator, dar nu în ultimul rând atitudinea inculpatului, care încă la început s-a dovedit a fi corespunzătoare, manifestand regret fata de cele intamplate precum și imprejurarea că acesta anterior a mai fost condamnat pentru infractiuni comise la regimul circulatiei, lipsa permisului de conducere denota faptul potrivit caruia inculpatul nu poseda abilitati suficiente pentru a conduce un autovehicul fara a pune in pericol ceilalti participanti la trafic si nu mai departe anterior prezentelor fapte inculpatul a beneficiat de intelegerea organelor judiciare mai precis i s-au aplicat pedepse cu suspendare pentru alte patru fapte similare cu

prezenta dar cu toate acestea a persistat in aceeași conduita neîntelegând nimic din clementa acordată.

Nu mai departe trebuie avut în vedere și faptul conform căruia inculpatul a mai condus autoturisme în contextul lipsei dreptului de a conduce ceea ce demonstrează îndubitabil faptul că pentru acesta a devenit o obișnuită conducerea autoturismelor constant fără a fi un eveniment izolat în activitatea inculpatului conducerea autovehiculului la data săvârșirii prezentei infracțiuni.

Infracțiunea reținută în sarcina inculpatului sunt infracțiuni de pericol, pericolul fiind obiectiv, legal și efectiv. și nu mai departe aplicarea atenuantelor este o operație facultativă pentru instanța de judecată iar recunoașterea inculpatului nu poate avea semnificația unei atitudini speciale, care să justifice aplicarea unui tratament sancționator derogator de la limitele de pedeapsă prevăzute de norma incriminătoare.

Judecând în aceste limite, instanța a apreciat că aplicarea unei pedepse de 1 an închisoare pentru conducere fără permis pentru fapta din 2.02.2009 o pedeapsă de 1 an închisoare pentru conducere fără permis pentru fapta din 27.02.2009 respectiv o pedeapsă de 6 luni închisoare pentru fals privind identitatea sunt în măsură să contribuie la realizarea scopurilor coercitive și reeducative ale legii penale.

În baza art. 83 C. penal s-a dispus revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată prin sent. pen. 210/2007 a Jud. Turda și s-a dispus executarea în întregime a pedepsei la care se adaugă pedepsele aplicate prin prezenta hotărâre 1 an închisoare, 1 an închisoare, 6 luni închisoare inculpatul executând pedepsele de:

- 2 ani închisoare în regim de detenție
- 2 ani închisoare în regim de detenție
- 1 an 6 luni închisoare în regim de detenție

Analizând conținutul sentințelor penale nr 320/2009 și 223/2008 respectiv 302/2010 (sentința de contopire) a Judecatoriei Turda instanța în temeiul art. 36 alin 1 C. penal a constatat că prezentele infracțiuni sunt concurente și cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 320/2009 a Judecatoriei Turda la o pedeapsă rezultantă de 2 ani închisoare, și prin sentința penală nr 223/2008 a Judecatoriei Turda la o pedeapsă rezultantă de 2 ani închisoare faptele din aceste dosare fiind comise la rândul lor în condițiile recidivei postcondamnatorii

S-a descontopit în elementele sale componente pedeapsă de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr 302/2010 (sentința de contopire) a Judecatoriei Turda și s-a repus în individualitatea lor pedepsele rezultând:

- 2 ani închisoare
- 2 ani închisoare

S-a menținut revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare dispusă prin sentințele penale nr 320/2009 și 223/2008 a Judecatoriei Turda

În baza art. 36 alin 2 C. penal rap. la art. 33 lit a.C.penal și art. 34 lit. b C. penal au fost contopite pedepsele aplicate prin prezenta hotărâre cu pedepsele aplicate prin s.p. nr 320/2009 și 223/2008 a Judecatoriei Turda și au fost descontopite urmând a-i aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea respectiv aceea de:

2(doi) ani închisoare în regim de detenție

În temeiul art. 71 alin 2 C. penal s-au interzis inculpatului exercitiul drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a doua C. penal pe durata stabilită în art. 71 alin 2 C. penal .

Conform dispozițiilor articolului 71, aliniatul 2 din Codul penal condamnarea la pedeapsa închisorii atrage de drept interzicerea dreptului prevăzut în articolul 64, litera a teza a II-a din Codul penal din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei. În consecință, în temeiul articolului 71, aliniatul 2 din Codul penal instanța a interzis inculpataui dreptul prevăzut la articolul 64, litera a teza a II-a din Codul penal.

Instanța nu a interzis dreptul de a alege, ci doar dreptul de a fi ales, având în vedere exigențele Curții Europene a Drepturilor Omului, reflectate în Hotărârea din 06 octombrie 2005 în cauza Hirst împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în care curtea a apreciat, păstrând linia stabilită prin decizia Sabău și Pârcălab împotriva României, că nu se impune interzicerea ope legis a drepturilor electorale, aceasta trebuie să fie dispusă în funcție de natura faptei sau de gravitatea acesteia. Or, fapta care a făcut obiectul prezentei cauze nu are conotație electorală, astfel că instanța a apreciat că nu se impune interzicerea dreptului de a alege. Dreptul de a fi ales se impune a fi interzis deoarece condamnatul nu ar putea reprezenta un model de conduită pentru concetățenii săi față de care alege să aibă comportamentul anterior analizat.

În temeiul art 36 alin 3 C. penal s-a dedus din pedeapsa aplicata perioada executata incepand cu data de 18.07.2010 pana la data de 10.06.2011 cand a fost liberat conditionat cu un rest de 403 zile , s-a menținut liberarea conditionata dispusa si s-a constatat executata pedeapsa aplicata in perioada 18.07.2010-10.06.2011

În conformitate cu art.191 alin.1 C.proc.penală instanța a obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de 800 lei.

Conform art 189 C. proc. penala onorariul av oficiu in suma de 200 lei se va avansa din FMJ d-nului av Suian Mihai Alexandru.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul B.R.A., apel care nu a fost motivat în scris, fiind examinat din oficiu de către instanță conform art. 417 alin 2 NCPP.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Inculpatul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca pe lângă două infracțiuni de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice fără a poseda permis de conducere prev. de art. 86 alin 1 din OUG nr. 195/2002 cu art 37 lit a Cod penal și pentru o infracțiune de fals privind identitatea prev de art 293 alin 1 Cod penal, cu aplicarea art 37 lit a Cod penal, comisă la 27 februarie 2009 și constând în aceea că, fiind oprit în timpul nopții de către organele de poliție în tip ce pilota autoturismul Fiat Linea pe str. Lucian Blaga din Cluj, a afirmat față de aceștia că se numește D.C.R..

Curtea constată că în vechiul Cod penal această infracțiune era incriminată în art. 293 alin.1 Cod penal.

În NCP activitatea ilicită a inculpatului este prevăzută în art. 327 și constă în „prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau transmisă unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea, prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, pentru a induce sau a menține în eroare un funcționar public, în vedere producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul”.

Față de condițiile de incriminare ale faptei prin NCP, Curtea constată că în prezenta speță, nu este întrunită latura obiectivă a acestei infracțiuni respectiv, deși inculpatul B.R.A. a susținut oral la 27 februarie 2009 către polițiști că se numește D.C.R., afirmațiile sale nu au fost însoțite de prezentarea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, condiție esențială pentru existența infracțiunii.

Așa fiind, lipsind un element constitutiv al faptei, respectiv latura obiectivă a acesteia, nu sunt întrunite cumulativ condițiile ce impun tragerea la răspundere penală a inculpatului.

Potrivit practicii judiciare recente a instanțelor, în toate situațiile în care este vorba de prezentarea sub o identitate falsă de către un inculpat, făcută în fața unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 NCP, aceasta trebuie dublată de folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare.

*Prin noua reglementare din Noul Cod Penal, s-a tranșat disputa privind necesitatea utilizării unor documente de identitate pentru comiterea acestei infracțiuni, pornindu-se de la premisa că, funcționarul public în fața căruia autorul se prevalează de o identitate falsă, **nu trebuie să dea crezare simplelor afirmații ale acestuia, el dispunând de mijloacele necesare identificării persoanei.***

*Astfel, pentru întregirea elementelor constitutive ale infracțiunii este necesar ca, făptuitorul să se prezinte sub o identitate falsă sau, să atribuie o astfel de identitate altei persoane, **prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat.***

Câtă vreme, în speța de față, inculpatul Balint doar a afirmat în fața polițiștilor că se numește D.C.R., susțineri care nu au fost însoțite de folosirea frauduloasă a cărții de identitate, a pașaportului sau a certificatului de naștere, Curtea reține că lipsește latura obiectivă a infracțiunii incriminate prin art 327 NCP, astfel că, apelul promovat de inculpat este fondat urmând a fi admis în baza art. 421 pct 2 lit a NCPP, împotriva sentinței penale nr.62 din 15 ianuarie 2014 a Judecătorei Cluj Napoca, pe care o va desființa cu privire la latura penală și judecând:

În baza art.16 lit.b C.pr.pen. rap.la art.396 alin.5 C.pr.pen. va achita pe inculpatul **B.R.A.** pentru săvârșirea infracțiunii de fals privind identitatea prev si ped. de art.293 alin 1 C. penal (art.327 NCP).

Curtea va înlătura starea de recidivă prev.de art.37 lit.a C.pen., întrucât prin Noul Cod penal, art 41, pentru a exista stare de recidivă, trebuie ca după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an și până la reabilitare, condamnatul să săvârșească din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 1 an sau mai mare.

Întrucât din fișa de cazier rezultă că prin sentința penală nr. 210/2007 a Judecătorei Turda, inculpatul a avut o condamnare de doar 1 an închisoare, nu sunt întrunite cerințele art 41 NCP, care cer să existe o condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, printr-o hotărâre definitivă de condamnare.

Se vor menține pedepsele de câte 1 an închisoare pentru comiterea a două infracțiuni de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere, prevăzută de art. 86 al. (1) din OUG 195/2002, republicată.

Se vor menține dispozițiile cu privire la revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală 210/2007 a Judecătorei Turda si va dispune executarea în întregime a pedepsei la care se adaugă pedepsele aplicate prin prezenta hotarare de 1 an inchisoare, 1 an inchisoare, inculpatul executand pedepsele de:

2 ani închisoare în regim de detenție

2 ani închisoare în regim de detenție

În temeiul art. 36 alin 1 C. penal va constata că prezentele infracțiuni sunt concurente și cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 320/2009 a Judecătoriei Turda la o pedeapsă rezultantă de 2 ani închisoare, și prin sentința penală nr. 223/2008 a Judecătoriei Turda la o pedeapsă rezultantă de 2 ani închisoare faptele din aceste dosare fiind comise la rândul lor în condițiile recidivei postcondamnatorii.

Vor fi descontopite în elementele sale componente pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 302/2010 (sentința de contopire) a Judecătoriei Turda și va repune în individualitatea lor pedepsele rezultând:

2 ani închisoare

2 ani închisoare

Se va menține revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare dispusă prin sentințele penale nr. 320/2009 și 223/2008 a Judecătoriei Turda.

În baza art. 36 alin 2 C. penal rap. la art. 33 lit a.C.penal și art. 34 lit. b C. penal va contopi pedepsele aplicate prin prezenta hotărâre cu pedepsele aplicate prin s.p. nr. 320/2009 și 223/2008 a Judecătoriei Turda descontopite mai sus urmând a-i aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea respectiv aceea de:

2(doi) ani închisoare în regim de detenție

Întrucât în NCP potrivit art. 65 pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin 1 lit a a căror exercitare a fost interzisă de instanță ca pedeapsă complementară, în speța de față nefiind dispusă o pedeapsă complementară, Curtea va înlătura pedepsele accesorii respectiv art. 64 lit. a teza a II-a C.pen.

În temeiul art. 36 alin 3 C.penal va deduce din pedeapsa aplicată perioada executată începând cu data de 18.07.2010 până la data de 10.06.2011 când a fost liberat condiționat cu un rest de 403 zile, va menține liberarea condiționată dispusă și va constata executată pedeapsa aplicată în perioada 18.07.2010-10.06.2011.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței penale atacate.

Cheltuielile judiciare suportate de stat în apel vor rămâne în sarcina acestuia, conform art. 275 pct 4 alin 3 NCPP. (Judecătoarea Monica Șortan)

7. Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană cu o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală. Lege penală mai favorabilă

Este evident că, atâta vreme cât noul Cod penal prevede pentru aceeași infracțiune un mod de sancționare alternativ, atât cu închisoare cât și cu amendă penală, sunt mai favorabile dispozițiile din Noul Cod penal care trebuie să se aplice obligatoriu infracțiunii săvârșite de inculpat.

Potrivit art. 336 Noul Cod penal rezultă că, îmbibația alcoolică cerută de actul normativ pentru a fi considerată infracțiune este de 0,80 gr./l alcool pur în sânge, iar probele dosarului atestă că inculpatul la data când a fost surprins de organele de poliție, a avut o alcoolemie de 0,85 gr./l, apropiată de limita de la care activitatea sa constituia o faptă prevăzută de legea penală.

Secția penală și de minori, decizia nr. 64/A din 12 februarie 2014

Prin sentința penală nr. 402 din 1 noiembrie 2013 a Judecătoriei Zalău, în baza art.87 alin.1 din O.U.G. nr.195/2002 republicată, cu aplicarea art.74 alin.1 lit.a) și c) Cod penal, a art. 320¹ alin 7 Cod de procedură penală și a art.76 lit. e) teza I Cod penal **a fost condamnat inculpatul M.A.C., ...**, fără antecedente penale, la pedeapsa de **1500 (unamiecincisute) lei amendă penală** pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană care are în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală.

Amenda penală se va executa potrivit art.425 Cod procedură penală.

S-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art.63¹ Cod penal.

În baza art. 189 alin.1 Cod procedură penală s-a dispus avansarea din fondurile Ministerului Justiției către Baroul Sălaj a sumei de 200 lei, reprezentând onorariul apărătorului din oficiu pentru asistența juridică asigurată inculpatului în faza de judecată.

În baza art.191 alin.1 Cod procedură penală a fost obligat inculpatul la plata sumei de 450 lei cheltuieli judiciare către stat (din care 160 lei-contravaloarea buletinului de analiză toxicologică alcoolemie și 200 lei - onorariul avansat apărătorului din oficiu).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj din data de 02.10.2013 din dosar nr. 324/P/2013, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului M.A.C., pentru comiterea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, prevăzută de art.87 alin.1 din O.U.G.nr.195/2002 republicată. Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Zalău la data de 07.10.2013 sub nr. .../337/2013.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut în esență, că în data de 11.03.2013 învinuitul M.A.C. a condus pe b-dul Mihai Viteazu din mun. Zalău autoturismul marca BMW cu nr. de circulație provizoriu ... având o îmbibație alcoolică în sânge peste limita legală, respectiv de 0,85 g/l la prima probă recoltată, învinuitul refuzând recoltarea celei de-a doua probe din motive personale.

În susținerea stării de fapt reținută în sarcina inculpatului, în actul de sesizare a instanței s-au indicat următoarele mijloace de probă: proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, declarațiile învinuitului, declarația martorului M.I., buletin de analiză toxicologică alcoolemie 342/IX/a/135 din data de 13.03.2013.

La termenul de judecată din 01.11.2013, inculpatului i s-au adus la cunoștință prevederile art.320¹ C.p.p. și consecințele care decurg din alegerea procedurii simplificate, inculpatul declarând, în prezența apărătorului desemnat din oficiu, că recunoaște săvârșirea faptei reținute în actul de sesizare a instanței, nu dorește să formuleze cereri privind administrarea de probe și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește. În baza cererii inculpatului admisă de către instanță cauza a fost judecată potrivit procedurii prevăzute la art. 320¹ Cod procedură penală.

Analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale, instanța a reținut următoarea **situație de fapt**:

În seara zilei de 10.03.2013 inculpatul M.A.C. se afla la Pensiunea Ramona din mun. Zalău, unde, potrivit propriilor declarații, a consumat băuturi alcoolice, respectiv cantitatea de aproximativ 200 ml vin. În data de 11.03.2013 în jurul orei 01.40 inculpatul s-a urcat la volanul autoturismului marca BMV cu număr de circulație provizoriu ... (proprietatea fratelui inculpatului, care i-a dat acceptul

acestuia de a folosi ori de câte ori are nevoie acest autoturism), însoțit fiind în autoturism de soția sa, și a condus pe b-dul Mihai Viteazu, din mun. Zalău, în direcția centru. În Zona Sălii Sporturilor, pe b-dul Mihai Viteazu inculpatul a fost oprit în trafic de către organele de poliție aflate în supravegherea și controlul traficului rutier, fiind testat în prezența martorului asistent Mureșan Ioan cu aparatul etilotest, iar în urma testării a rezultat o alcoolemie de 0,41 mg/l alcool pur în aerul expirat. Inculpatul a fost condus la Spitalul Județean de Urgență Zalău unde i s-au recoltat o probă de sânge la ora 02.20, inculpatul refuzând recoltarea celei de a doua probe, invocând faptul că se grăbește să ajungă la familia sa, fiindu-i adus la cunoștință de către organele de poliție faptul că în această situație nu mai poate solicita calculul retroactiv al alcoolemiei. În urma efectuării analizelor toxicologice s-a stabilit că inculpatul a avut o alcoolemie de **0,85 g/l**, alcool pur în sânge la proba recoltată la ora 02.20, așa cum reiese din buletinul de analiză toxicologică alcoolemie.

Pe parcursul urmăririi penale, cu ocazia audierii sale, inculpatul a recunoscut comiterea faptei. De asemenea prin declarația dată în fața instanței de judecată inculpatul a recunoscut cele reținute în sarcina sa prin actul de sesizare, însușindu-și probatoriul administrat în faza de urmărire penală.

Situația de fapt reținută de instanță și vinovăția inculpatului sunt pe deplin dovedite de mijloacele de probă administrate în cauză, declarațiile de recunoaștere a săvârșirii faptei date de inculpat se coroborează, potrivit art. 69 C.p.p., cu celelalte probe administrate în legătură cu săvârșirea faptei reținute în sarcina sa, respectiv cu declarația martorului asistent și cu rezultatele buletinului de analiză toxicologică-alcoolemie.

În drept, fapta inculpatului M.A.C. care la data de 11.03.2013 a condus autoturismul marca BMW cu număr de circulație provizoriu SJ – 0800711 pe drum public –b-dul Mihai Viteazu din mun. Zalău, având o îmbibație alcoolică în sânge peste limita legală de 0,80 g/l, respectiv de 0,85 g/l alcool pur în sânge, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, prevăzută de **art.87 alin.1 din O.U.G.nr.195/2002** republicată.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.87 alin.1 O.U.G.nr.195/2002 republicată s-a realizat prin activitatea inculpatului de a conduce autoturismul pe un drum public în condițiile în care avea în sânge o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Urmarea imediată, ca element al laturii obiective, este prezumată de lege, și constă în starea de pericol pentru siguranța traficului rutier generată de conduita inculpatului. Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având o alcoolemie peste limitele legale este o infracțiune de pericol, starea de pericol pentru siguranța circulației rutiere este inerentă elementului material al infracțiunii și se produce în momentul în care punerea în mișcare și deplasarea autovehiculului dobândește semnificația unei „conduceri” pe drumurile publice a acestuia. În acel moment are loc și consumarea infracțiunii.

În ceea ce privește latura subiectivă, intenția inculpatului rezultă din împrejurarea că, deși știa că a consumat anterior o cantitate însemnată de alcool fără aport alimentar, a avut reprezentarea faptului că alcoolemia sa este crescută și poate fi peste limita prevăzută de lege, dar a decis totuși să se urce la volanul autoturismului și să îl conducă pe drumuri publice, a prevăzut pericolul reprezentat de acțiunea sa de a conduce în aceste condiții și deși nu a urmărit, a acceptat producerea unei asemenea stări de pericol pentru siguranța traficului rutier.

Reținând vinovăția inculpatului, instanța a dispus condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul având în

sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, faptă prevăzută de art.87 alin.1 din O.U.G.nr.195/2002 republicată.

La individualizarea pedepsei și proporționalizarea acesteia, instanța a avut în vedere art.52 Cod penal, dispozițiile art.72 alin.1 și art.18¹ alin.2 Cod penal, urmând să se aibă în vedere modul și mijloacele de săvârșire a faptei, scopul urmărit, împrejurările concrete în care s-a comis fapta, urmarea produsă și cea care s-ar fi putut produce, precum și persoana și conduita inculpatului.

Raportat la pericolul social concret al faptei, atâta vreme cât inculpatul acționând cu intenție a condus autoturismul pe drumuri publice după ce a consumat băuturi alcoolice, pe artere importante, intens circulate la orice oră din zi, având și un pasager în autoturism, starea de pericol pentru traficul rutier prezumată de lege s-a și creat, fără a putea afirma că acest pericol este unul foarte redus sau că s-a adus o atingere lipsită de importanță siguranței traficului rutier, astfel încât fapta să nu constituie infracțiune, așa cum a formulat concluzii în apărare apărătorul inculpatului. Având în vedere cele expuse mai sus, dar și împrejurările concrete ale săvârșirii faptei, ora la care inculpatul a condus pe drum public și valoarea alcoolemiei apropiată de limita de la care fapta constituie infracțiune, instanța a apreciat că pericolul social concret al faptei nu este unul foarte ridicat, dar se circumscrie pericolului social specific infracțiunii.

Instanța a avut totodată în vedere circumstanțele privitoare la conduita și persoana inculpatului, care este în vârstă de 32 de ani, este căsătorit, are studii medii, nu are un loc de muncă, potrivit fișei de cazier judiciar inculpatul nu este cunoscut cu antecedente penale, a avut de la început o atitudine sinceră, a recunoscut fapta, a colaborat cu organele de urmărire penală și s-a prezentat în fața instanței de judecată.

Față de lipsa antecedentelor penale și atitudinea inculpatului de recunoaștere a faptei sale și cooperare cu organele judiciare pe toată durata procesului penal, având în vedere și împrejurările concrete ale săvârșirii faptei, valoarea alcoolemiei apropiată de limita de la care fapta constituie infracțiune, instanța a apreciat că pericolozitatea faptei în concret și a persoanei inculpatului nu este una foarte ridicată, iar răspunderea acestuia poate fi angajată prin raportare la limite de pedeapsă mai mici decât cele prevăzute în textul incriminator, pe aceste considerente, instanța a reținut în beneficiul inculpatului circumstanțele atenuante prevăzute de art.74 alin.1 lit. a) și c) C.p.

La stabilirea pedepsei instanța a dat eficiență și prevederilor art.320¹ alin. 7 C.p.p. precum și prevederilor art. 76 alin. 1 lit. e) teza I Cod penal.

Pornind de la cele expuse anterior, în ceea ce privește quantumul pedepsei instanța a apreciat că, raportat la circumstanțele reale și personale ale cauzei și limitele de pedeapsă stabilite de lege pentru infracțiunea săvârșită, în condițiile aplicării art.320¹ alin. 7 C.p.p. și a art. 76 alin. lit. e) teza I C.p este suficientă pentru sancționarea și reeducarea inculpatului aplicarea pedepsei **amenzii penale** în quantum de **1500 lei**, apreciind că aceasta va fi de natură să asigure realizarea scopurilor prevăzute de art.52 Cod penal, fiind deopotrivă un mijloc de constrângere, dar și un mijloc de reeducare și de prevenție eficient.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, instanța a apreciat că executarea pedepsei are rol în atenționarea și îndreptarea comportamentului inculpatului, în consecință a dispus ca pedeapsa amenzii să fie executată în conformitate cu dispozițiile art.425 Cod procedură penală, inculpatul având obligația de a depune recipisa de plată integrală a amenzii la instanța de executare în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii.

I-a fost atrasă atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.63¹ Cod penal privind înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii în limitele prevăzute

pentru infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, reduse în condițiile art.320¹ alin. 7 C.p.p, în ipoteza sustragerii cu rea-credință de la executarea amenzii.

Instanța a constatat că în faza de judecată asistența juridică a inculpatului a fost asigurată de către apărătorul desemnat din oficiu, av. Mureșan Dumitru cu delegație la fila 29 din dosar, iar în baza art. 189 alin.1 C.p.p. și protocolul încheiat între Ministerul Justiției și UNBR, va dispune avansarea din fondurile Ministerului Justiției către Baroul Sălaj a sumei de 200 lei, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu.

În baza art.191 alin.1 Cod procedură penală, instanța a obligat pe inculpatul M.A.C. la plata sumei de 450 lei cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 200 lei, reprezentând onorariul avansat pentru apărătorul desemnat din oficiu și 160 lei-contravaloarea buletinului de analiză toxicologică.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA ZALĂU solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței instanței de fond și judecând pe fond procesul, a se dispune condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii în privința căreia să se facă aplicarea art. 81 Cod penal, respectiv să fie suspendată condiționat, raportat la pericolul social al faptei și al făptuitorului și la circumstanțele personale și la cele reale vizând infracțiunea săvârșită.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Apelul parchetului nu este fondat, pentru următoarele argumente:

Corespunde realității că la data săvârșirii faptei de către inculpat, aceasta era sancționată cu pedeapsa închisorii de la 1 la 5 ani.

La data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare Noul Cod penal care, pentru infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului incriminată prin art. 336 prevede un mod de sancționare alternativ, fie cu închisoare de la 1 la 5 ani, fie cu amendă penală.

Având în vedere că potrivit art. 5 NCP „în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii și până la judecarea definitivă a cauzei, au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă”.

Este evident că, atâta vreme cât noul Cod penal prevede pentru aceeași infracțiune un mod de sancționare alternativ, atât cu închisoare cât și cu amendă penală, sunt mai favorabile dispozițiile din Noul Cod penal care trebuie să se aplice obligatoriu infracțiunii săvârșite de inculpat.

Determinarea pericolului social se face în concret, cu referire directă la împrejurările ce au ocazionat ori pe fondul cărora s-a comis fapta, la modul specific de manifestare a autorului și la persoana acestuia, neputându-i-se reproșa inculpatului M.A. că a mai fost implicat până în prezent în acte antisociale, că nu a avut o atitudine sinceră în fața magistratului de la judecătorie, că nu a regretat profund cele petrecute.

Actele și lucrările dosarului, relevă că inculpatul a condus autovehiculul proprietatea fratelui acestuia, marca BMW, pe un drum public, respectiv pe B-dul Mihai Viteazu din Zalău, având o îmbibație alcoolică de 0,85 gr./l alcool pur în sânge, dimineața în jurul orei 1.⁴⁰, pe o distanță scurtă, nu a fost implicat în vreun accident, iar la ora respectivă artera în discuție nu era circulată.

Totodată, din probele administrate rezultă că inculpatul nu posedă antecedente penale, este în vârstă de 32 de ani, este căsătorit, are studii medii, a fost sincer din momentul demarării procedurilor judiciare, cauza a fost judecată în condițiile art. 320¹ Cod procedură penală, regretând totodată activitatea ilicită în care a fost implicat.

Potrivit art. 336 Noul Cod penal rezultă că, îmbibația alcoolică cerută de actul normativ pentru a fi considerată infracțiune este de 0,80 gr./l alcool pur în sânge, iar probele dosarului atestă că inculpatul la data când a fost surprins de organele de poliție, a avut o alcoolemie de 0,85 gr./l, apropiată de limita de la care activitatea sa constituia o faptă prevăzută de legea penală.

Curtea reține că, raportat la împrejurările concrete ale săvârșirii faptei, ora la care inculpatul a condus vehiculul pe drumurile publice (dimineața, în condițiile unui trafic extrem de redus), valoarea alcoolemiei, apropiată de limita de la care activitatea sa constituia o faptă penală, pericolul social al infracțiunii nu este foarte ridicat, ceea ce justifică aprecierea că reeducarea acestuia este posibilă și prin aplicarea unei amenzi penale, pedeapsă principală alternativă, prevăzută de Noul Cod penal în art. 336.

Așa fiind, sentința pronunțată de prima instanță apare ca legală și temeinică, urmând a fi menținută.

Pentru motivele ce preced, Curtea va respinge ca nefondat apelul declarat de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA ZALĂU, în temeiul art. 421 pct.1 lit.b NCPP.

În baza art. 275 pct.4 alin.3 NCPP cheltuielile judiciare avansate de stat în apel vor rămâne în sarcina acestuia.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de **200** lei ce se vor avansa din fondul Ministerului Justiției reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu, ..., în baza art. 274 alin.1 NCPP. (Judecător Delia Purice)

**8. Omor. Calitatea de rudă apropiată a victimei, aceea de unchi,
nu se mai regăsește în prevederile art. 177 Cod penal. Schimbarea
încadrării juridice din omor calificat în omor simplu conform art. 188
Cod penal**

Cum în NCP nu se mai regăsește în mod expres infracțiunea de omor calificat asupra unchiului, care se pedepsea cu închisoare de la 15 la 25 de ani, ci este incriminată doar infracțiunea omor, ce se sancționează cu pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani, sunt mai favorabile dispozițiile din Noul Cod penal, care este incident în speță.

Pe cale de consecință, este obligatoriu a fi schimbată încadrarea juridică a faptei din infracțiunea de omor calificat prev de art 174 , 175 lit c Cod penal în art. 188 NCP, cu art. 5 NCP.

Schimbând încadrarea juridică potrivit legii noi mai favorabile, instanțele trebuie să modifice, totodată, și pedeapsa aplicată de prima instanță, dispunând în favoarea inculpatului o sancțiune mai ușoară. Reconsiderarea individualizării pedepsei în sensul arătat, trebuie făcută și în cazul în care durata pedepsei aplicate, conform vechii încadrări juridice, se situează între limitele de pedeapsă prevăzute de lege potrivit noii încadrări.

Secția penală și de minori, decizia nr. 67/A din 12 februarie 2014

Prin sentința penală nr. 554 din 17 decembrie 2013 a Tribunalului Cluj a fost condamnat inculpatul : **L.C.**, ..., fără antecedente penale, ...;

În baza art.174 alin.1 C.pen., art.175 alin.1 lit.c C.pen., cu aplicarea art.320¹ C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat, la pedeapsa de :

- **13 (treisprezece) ani închisoare** și 7 ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a, b C.pen.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen. rap. la art.64 lit.a, b C.pen.

În temeiul art.350 C.pr.pen. s-a menținut starea de arest a inculpatului, iar în baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată acestuia timpul detenției preventive începând cu data de 24 iulie 2013 și până la zi.

În baza art.7 din Legea nr.76/2008 s-a dispus ca, la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, să fie prelevate probe biologice de la inculpat, în vederea introducerii profilului său genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În baza art.118 lit.b C.pen. s-a dispus confiscarea specială a toporului folosit de inculpat la săvârșirea infracțiunii de omor calificat (corp delict aflat în prezent la camera de corpuri delictu de la Tribunalul Cluj).

În temeiul art.14 și 346 C.pr.pen. comb. cu art.1357 C.civ. s-au respins pretențiile civile formulate de partea civilă G.A.V..

Potrivit art.191 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 3.000 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. 934/P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, a fost trimis în judecată inculpatul L.C. pentru comiterea infracțiunii de omor calificat, prev. și ped. de art. 174 C.pen., art. 175 alin. 1 lit. c C.pen., reținându-se în principal că, la începutul lunii aprilie 2012, fără a putea fi stabilită cu exactitate data, a aplicat victimei G.S.R., unchiul său, în locuința acestuia, lovituri cu intensitate deosebită, în mod repetat, cu un topor în zona capului, cauzându-i un traumatism cranio-cerebral cu fractura calotei, bazei și a viscerocraniului, în urma cărora victima a decedat, între leziuni și deces existând legătură de cauzalitate directă.

Fiind audiat de către organele de urmărire penală, precum și în fața instanței de judecată, inculpatul a recunoscut săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina lui, solicitând a se face aplicarea dispozițiilor art.320¹ C.pr.pen. privind judecata în cazul recunoașterii vinovăției.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele :

În cursul serii de 16.07.2013, inculpatul L.C. s-a prezentat la sediul Poliției Municipiului X. denunțând faptul că în cursul lunii aprilie a anului 2012, a suprimat viața unchiului său, după care, pentru a ascunde urmele infracțiunii săvârșite, a ascuns cadavrul victimei G.S.R., în grădina propriei locuințe.

Ulterior sesizării faptei comise, inculpatul L.C. și-a exprimat acordul de a conduce organele de urmărire penală în locul în care, în grădina locuinței sale, a îngropat cadavrul victimei G.S.R.

De menționat faptul că grădina locuinței inculpatului este delimitată de casă printr-un gard cu o poartă, iar la o distanță de 15 m de poarta de acces în grădină, într-un loc situat într-o ușoară rampă acoperit de vegetație perenă de aproximativ 2 m înălțime, după curățarea zonei indicate, s-a pus în evidență în sol o adâncitură vizibilă cu o suprafață neregulată de aproximativ 2 x 2,2 m.

S-a procedat apoi la efectuarea în locul indicat de inculpatul L.C. a unei săpături de suprafață, împrejurare în care s-a pus în evidență o urmă de săpătură, cu formă regulată, cu o adâncime față de nivelul natural al solului de aproximativ 30 cm. După continuarea săpăturii, începând de la 70 cm adâncime, s-au pus în evidență bucăți de material textil, obiecte vestimentare, precum și alte bunuri (perne, saci cu diverse resturi menajere, resturi covoare, pături, alte materiale textile degradate). Ulterior înlăturării din groapă a bunurilor anterior descrise, amestecate cu sol, în partea centrală a gropii, înspre imobil, la o adâncime de aproximativ 90 cm, a fost

descoperit un fragment osos de origine umană - osul frontal jumătatea stângă, cu orbita stângă, scheletul nasului, osul molar stâng și maxilele, iar în partea superioară centrală a gropii s-a descoperit mandibula cadavrului și parțial trunchiul cadavrului. Continuând activitatea de degajare, s-a observat cadavrul, care era poziționat în decubit dorsal, cu capul orientat spre partea îndepărtată a imobilului, brațele în abducție, elemente ale oaselor mâinii fiind detașate de schelet și găsite în zona craniului, iar membrele inferioare erau poziționate în abducție, flexie și rotație externă. De menționat faptul că membrele inferioare ale cadavrului erau acoperite de bucăți de linoleu, în amestec cu resturi menajere. În interiorul gropii, a fost găsită și o geantă tip rucsac din material textil.

Pe fondul audierii sale, inculpatul L.C. a precizat faptul că între el și victima G.S.R. - fratele mamei sale, exista o stare conflictuală în contextul în care victima G.S.R. a locuit o perioadă de timp împreună cu inculpatul și mama lui, în imobilul situat în Starea conflictuală a degenerat și s-a accentuat după ce prin ordonanța președințială nr. 1488 din 29.07.1999 a Judecătorei Dej, victima G.S.R. a fost evacuată din imobil. Ulterior evacuării din imobil, victima G.S.R. a locuit într-o rulotă situată în apropierea locuinței inculpatului, însă a continuat să pretindă drepturi asupra imobilului.

Pe fondul acestor neînțelegeri, potrivit susținerii inculpatului L.C., la începutul lunii aprilie 2012, înainte de sărbătorile pascale, după ce, într-o dimineață, ar fi revenit de la locul de muncă, a fost încunoștințat de către mama sa – M.Z., despre faptul că victima G.S.R. a vizitat-o din nou, manifestându-se agresiv, verbal și fizic. În cursul serii aceleiași zile, victima G.S.R. a revenit la locuința inculpatului L.C. și a mamei sale M.Z., pretinzând drepturi asupra imobilului și, cu toate că, potrivit susținerii inculpatului, i-ar fi solicitat să plece, victima G.S.R. nu a dat curs solicitării, motiv pentru care cei doi au început să se certe, pentru ca apoi la un moment dat cearta să degereze într-un conflict fizic. Astfel cum rezultă din declarația inculpatului L.C., victima G.S.R. ar fi încercat inițial să-l lovească, dar nu a reușit și astfel inculpatul L.C. i-a aplicat o lovitură în urma căreia victima a căzut, după care inculpatul a continuat să-i aplice lovituri cu piciorul în zona abdomenului. Apoi, inculpatul L.C. a ajutat victima să se ridice, ducându-l în camera în care locuia, unde a continuat să aplice lovituri cu pumnul și piciorul, asupra corpului victimei, în urma cărora, potrivit propriei susțineri, victima G.S.R. a rămas în stare de inconștiență. După ce victima G.S.R. și-a revenit, inculpatul L.C. l-a ajutat să se ridice și sprijinindu-l l-a ajutat să se deplaseze până la rulota în care locuia. În rulotă, inculpatul L.C. a ajutat victima să se așeze în pat, acoperindu-l cu o plapumă, după care a părăsit rulota, revenind la locuința sa. După un interval de timp, conștientizând că victima G.S.R. va sesiza în cursul zilei următoare organele de poliție, potrivit propriei susțineri, a luat hotărârea să suprima viața victimei. Pe fondul audierii, inculpatul a susținut că a revenit la rulotă, a găsit victima în aceeași poziție, fără a-și da seama dacă este în viață sau nu, motiv pentru care a părăsit rulota, s-a înarmat cu un topor și a revenit, aplicând patru lovituri cu toporul doar în zona capului victimei G.S.R..

Astfel cum rezultă din probele dosarului, victima G.S.R. locuia singur în rulotă și obișnuia să plece din țară, fără a anunța ceilalți membri ai familiei.

Cunoscând acest aspect și pentru că după câteva zile din rulotă a început să se simtă mirosul specific al unui cadavru aflat în descompunere, pentru a crea aparența că victima G.S.R. a părăsit teritoriul României, inculpatul L.C. a săpat în grădina locuinței sale o groapă și pentru a nu fi descoperit de către partea vătămată G.A.V., fratele victimei, respectiv a mamei inculpatului, care locuia în apropiere, după lăsarea întunericului s-a dus în rulotă, a luat cadavrul victimei G.S.R., târându-l până la

groapă, pentru ca apoi să-l arunce în interior. Pentru a înlătura urmele infracțiunii comise, inculpatul a aruncat în aceeași groapă pernele, cearceaful, plapuma, covoarele din rulotă, precum și rucsacul pe care victima G.S.R. obișnuia să-l poarte atunci când pleca, pentru ca apoi să arunce peste cadavru și bunurile pe care le-a luat din rulotă, alte resturi menajere, provenite din propria-i gospodărie, după care a acoperit groapa cu pământ. După ascunderea cadavrului, inculpatul L.C. s-a mutat la locuința tatălui său, respectiv a martorului L.V..

Conform concluziilor preliminare întocmite de către medic primar legist din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca s-a stabilit că moartea numitului G.S.R. este violentă și se datorează, mai probabil, zdrobirii capului și conținutului său, prin lovire activă cu un corp dur. Din concluziile raportului de constatare medico-legală nr. 5227/III/400 al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca rezultă că moartea victimei G.S.R. este violentă, datorându-se unui traumatism cranio-cerebral cu fractura calotei, bazei și a viscerocraniului, leziunile traumatice putându-se produce prin lovirii repetate cu un corp dur, între leziuni și deces existând legătură de cauzalitate directă.

Cu toate că inculpatul L.C. a susținut pe fondul audierii că a luat hotărârea să suprima viața victimei G.S.R. după ce, cu un interval de timp înainte, l-ar fi agresat în interiorul propriei locuințe, pentru a evita ca victima să sesizeze organele de poliție, sens în care, după ce a chibzuit, s-a înarmat cu un topor și a revenit la rulota în care cu puțin timp înainte a transportat victima G.S.R., circumstanțe care ar califica omorul și prin reținerea dispozițiilor art. 175 lit.a, d și h C.pen., având în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale (percheziția domiciliară efectuată la locuința inculpatului L.C. și conținutul raportului de constatare medico-legală nr. 5227/III/400 al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca) conform cărora nu au fost puse în evidență urme sau leziuni care să ateste că într-adevăr, inițial, a avut loc o agresare a victimei în locuința inculpatului, în cauză nu vor putea fi reținute, în afara circumstanței prev. de art. 175 lit. c C.pen. (având în vedere că victima G.S.R. este fratele mamei inculpatului L.C., respectiv unchiul său), vreuna dintre celelalte circumstanțe care ar califica omorul.

În fața instanței de judecată, inculpatul a solicitat a se face aplicarea dispozițiilor art.320¹ C.pr.pen., precizând că recunoaște săvârșirea infracțiunii reținute în actul de sesizare al instanței și solicitând ca judecata pe latura penală a cauzei să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește, neavând alte probe de solicitat sub acest aspect.

Fapta descrisă mai sus a fost dovedită prin : proces-verbal de consemnare a plângerii sau denunțului oral, denunțul inculpatului L.C., proces-verbal de conducere, proces-verbal de cercetare la fața locului și planșele foto anexe, proces-verbal de examinare a locului faptei și planșe foto, concluzii preliminare, raport de constatare medico-legală 5227/III/400 din 25.07.2013, planșă cuprinzând aspectele fixate și urmele și mijloacele materiale de probă ridicate cu ocazia autopsiei cadavrului victimei G.S.R., planșa fotografică cu aspectele fixate cu ocazia examinării toporului (f.188-201 d.u.p.), copia minutei încheierii penale nr. 127/C/P din 24.07.2013 a Tribunalului Cluj prin care s-a autorizat efectuarea unei percheziții domiciliare la domiciliul inculpatului L.C. și autorizația de percheziție nr. 49/24.07.2013, proces-verbal de percheziție domiciliară și planșe foto, declarațiile martorilor asistenți (...), ordonanțe de delegare a lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul IPJ - SIC, declarațiile martorilor (...).

În drept, fapta inculpatului L.C., care la începutul lunii aprilie 2012, fără a putea fi stabilită cu exactitate data, a aplicat victimei G.S.R., unchiul său, în locuința

acestuia, lovituri cu intensitate deosebită, în mod repetat, cu un topor în zona capului, cauzându-i un traumatism cranio-cerebral cu fractura calotei, bazei și a viscerocraniului, în urma cărora victima a decedat, între leziuni și deces existând legătură de cauzalitate directă, întrunește elementele constitutive infracțiunii de omor calificat, prev. și ped. de art.174 alin.1 C.pen., art.175 alin.1 lit.c C.pen.

La individualizarea pedepsei care a fost aplicată inculpatului, instanța a luat în considerare gradul de pericol social concret, foarte ridicat, al infracțiunii săvârșite, atitudinea sinceră avută de inculpat pe întreg parcursul procesului penal, precum și faptul că acesta este o persoană tânără, nu posedă antecedente penale (având anterior un comportament adecvat normelor morale și legale), are în întreținere un copil minor rezultat din relația de concubinaj cu martora I.A.G., fiind totodată încadrat în muncă în (...). Nu au fost reținute însă în favoarea inculpatului circumstanțele atenuante prev. de art.74 lit.a și c C.pen., după cum a solicitat apărătorul ales al acestuia, întrucât recunoașterea anumitor împrejurări ca circumstanțe atenuante nu este posibilă decât dacă împrejurările luate în considerare reduc în asemenea măsură gravitatea faptei în ansamblu sau caracterizează favorabil de o asemenea manieră persoana inculpatului, încât numai aplicarea unei pedepse sub minimul special se învederează a satisface, în cazul concret, imperativul justei individualizări a pedepsei, ceea ce nu este însă cazul în speță raportat la gravitatea deosebită a faptei reținute în sarcina inculpatului, respectiv la modul și împrejurările în care aceasta a fost comisă și la atitudinea avută de inculpat imediat după săvârșirea faptei.

Totodată, au fost avute în vedere dispozițiile art.320¹ alin.7 C.pr.pen. conform cărora, în cazul recunoașterii vinovăției, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii (în cauză limita minimă a pedepsei închisorii fiind așadar de 10 ani, iar limita maximă de 16 ani și 8 luni).

În consecință, instanța a considerat că o pedeapsă de *13 ani închisoare și 7 ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit.a, b C.pen.* aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat, va fi în măsură să contribuie la reeducarea acestuia.

Totodată, s-a făcut aplicarea art.71 alin.2 și art.64 lit.a, b C.pen.

În temeiul art.350 C.pr.pen. s-a menținut starea de arest a inculpatului, iar în baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată acestuia timpul detenției preventive începând cu data de 24 iulie 2013 și până la zi.

În baza art.7 din Legea nr.76/2008 s-a dispus ca, la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, să fie prelevate probe biologice de la inculpat, în vederea introducerii profilului său genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În baza art.118 lit.b C.pen. s-a dispus confiscarea specială a toporului folosit de inculpat la săvârșirea infracțiunii de omor calificat (corp delict aflat în prezent la camera de corpuri delict de la Tribunalul Cluj).

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, este de precizat că numitul G.A.V., fratele victimei G.S.R., a declarat că se constituie parte civilă în cauză, în nume propriu, cu suma de 100.000 lei, reprezentând daune morale.

Luând în considerare depozițiile martorilor M.I. (tatăl vitreg al inculpatului, care arată că relațiile dintre victimă și partea civilă erau tensionate, aceștia certându-se în mod frecvent, certuri care deseori degenerau în acte de violențe fizică, partea civilă neparticipând nici măcar la înmormântarea victimei) și M.V. (fosta concubină a victimei, care precizează că victima și partea civilă nu se înțelegeau ca doi frați adevărați, relațiile dintre ei nefiind foarte bune), depoziții care contrazic și infirmă declarațiile martorei S.L. (vecina părții civile, care arată că victima și partea civilă se

înțelegeau foarte bine și nu i-a văzut certându-se vreodată), tribunalul apreciază că în cauză nu se impune acordarea vreunei sume de bani cu titlu de daune morale părții civile, neputându-se vorbi, în aceste împrejurări, de faptul că prin fapta inculpatului i-ar fi fost cauzate prejudicii nepatrimoniale părții civile, care s-ar impune a fi reparate prin obligarea inculpatului la plata unei sume de bani cu titlu de daune morale (atâta timp cât partea civilă nu a participat nici măcar la înmormântarea victimei și nu a dorit să contribuie cu nimic la cheltuielile ocazionate de acest nefericit eveniment, după cum precizează martorul M.I.).

În consecință, în temeiul art.14 și 346 C.pr.pen. comb. cu art.1357 C.civ. tribunalul a respins ca nejustificate pretențiile civile formulate de partea civilă G.A.V..

Potrivit art.191 C.pr.pen. inculpatul a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 3.000 lei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul L.C. solicitând admiterea căii de atac promovate, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor calificat prev. de art. 174, art. 175 lit.c în infracțiunea de omor prev. de art. 188 NCP, cu reținerea art. 5 NCP, vizând legea penală mai favorabilă, față de împrejurarea că Noul Cod penal în vigoare de la 1 februarie 2014, nu mai incriminează omorul săvârșit asupra unei rude apropiate sau asupra unui membru de familie, ca o formă calificată a uciderii unei persoane.

Pe de altă parte, cere a se reține în favoarea sa circumstanțele atenuante prev. de art. 75 NCP, respectiv că a fost sincer și a regretat comiterea infracțiunii iar soluționarea cauzei s-a făcut în temeiul art. 375 NCPP, în baza probelor administrate doar în fața procurorului.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Criticile formulate de inculpat vizează atât nelegalitatea cât și netemeinicia sentinței pronunțate de Tribunalul Cluj.

Curtea reține că în prezent, infracțiunea de omor calificat prev de art 189 NCP, nu mai prevede omorul asupra unei rude apropiate sau asupra unui membru de familie ca o circumstanță agravantă, în Noul Cod penal, în vigoare de la 1 februarie 2014.

Această faptă penală este reîncriminate în Noul Cod penal, în art. 188 sub denumirea de „omor” în care se precizează textual: „uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi”.

Prin art. 177 NCP, prin membru de familie se înțelege ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin adopție, potrivit legii, astfel de rude, soțul, persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, în cazul în care conviețuiesc, rezultând astfel, că unchiul nu mai este considerat ca făcând parte din rudele apropiate, iar pe de altă parte nu este nici membru de familie, potrivit noii reglementări.

Potrivit art. 5 din NCP „în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii și până la judecarea definitivă a cauzei, au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă”.

Este evident că, atâta vreme cât în NCP nu se mai regăsește în mod expres infracțiunea de omor calificat asupra unchiului, care se pedepsea cu închisoare de la 15 la 25 de ani, ci este incriminată doar infracțiunea omor, ce se sancționează cu pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani, sunt mai favorabile dispozițiile din Noul Cod penal, care este incident în speță.

Pe cale de consecință, este obligatoriu a fi schimbată încadrarea juridică a faptei din infracțiunea de omor calificat prev de art 174 , 175 lit c Cod penal în art. 188 NCP, cu art. 5 NCP.

Pe de altă parte, așa cum se pronunță și ÎCCJ în mod constant prin mai multe decizii de speță **„schimbând încadrarea juridică potrivit legii noi mai favorabile, instanțele trebuie să modifice, totodată, și pedeapsa aplicată de prima instanță, dispunând în favoarea inculpatului o sancțiune mai ușoară. Reconsiderarea individualizării pedepsei în sensul arătat, trebuie făcută și în cazul în care durata pedepsei aplicate, conform vechii încadrări juridice, se situează între limitele de pedeapsă prevăzute de lege potrivit noii încadrări”**.

Curtea reține că nu este justificată reținerea în favoarea inculpatului a unor circumstanțe atenuante, acesta beneficiind de prevederile art. 375 NCPP, respectiv de reducerea cu 1/3 a limitelor de pedeapsă, față de sinceritatea de care a dat dovadă în cursul procesului penal.

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.75 C.pen. sau a altora asemănătoare nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului, rezultă că recunoașterea unor atari împrejurări drept circumstanțe atenuante **este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente de apreciere privitoare la persoana infractorului.**

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia.

Art. 75 pct. 2 lit.b din NCP prevede că „pot constitui circumstanțe atenuante judiciare împrejurările legate de fapta comisă, care diminuează gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului”.

În speță, în raport cu gradul de pericol social sporit al faptei comise de inculpat, care a săvârșit o infracțiune de omor asupra unchiului, nu justifică aplicarea art.75 Noul Cod penal și nici reducerea pedepsei.

Pentru motivele ce preced, se va admite ca fondat în baza art. 421 pct 2 lit a NCPP, apelul inculpatului L.C., va desființa sentința tribunalului în latura penală și judecând în fond cauza, îl va condamna în baza art. 188 NCP, cu art. 5 NCP, și art 320¹ Cod procedură penală (art. 375 NCPP) pentru infracțiunea de omor la o pedeapsă de 8 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 66 lit. a, b NCP, prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor calificat prev de art. 174 , 175 lit c Cod penal.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii quantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa principală rezultantă de 8 ani închisoare, cu executare prin privare de libertate, reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptei comise de apelant, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin comiterea unei acțiuni de ucidere a unchiului său și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al apelantului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a inculpatului, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă.

Față de modul concret de săvârșire a faptei, quantumul pedepsei principale de 8 ani închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare la conștientizarea consecințelor faptei sale, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia.

Quantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu se impune diminuarea pedepsei.

În baza art 399 NCPP, se va menține starea de arest a inculpatului.

În conformitate cu disp.art.223 alin 2 NCPP dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau că există temeiuri noi care justifică această măsură, dispune menținerea acesteia.

Cum, în cauză, temeiul arestării îl constituie dispozițiile art. 223 alin.2 NCPP și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecății în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpatului urmează a se constata că se impune necesitatea menținerii în continuare a măsurii arestării preventive, conform art 424 alin 2 NCPP.

Întrucât infracțiunea presupus a fi săvârșită denotă un deosebit grad de pericol social, inculpatul fiind, de altfel, condamnat la 8 ani închisoare de către instanța de apel, se impune menținerea stării de arest, persistând motivele ce au stat la baza luării acestei măsuri.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele legislației interne, cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Cluj confirmată de Curtea de Apel, justifică continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

În baza art. 72 NCP, se va deduce din pedeapsa arestul preventiv începând cu 24 iulie 2013 și până la zi.

În baza art. 65 NCP se vor interzice inculpatului drepturile prev.de art. 66 lit.a,b NCP pe durata executării pedepsei.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței

Cheltuielile judiciare în apelul inculpatului vor rămâne în sarcina statului, conform art. 275 pct.4 alin.3 NCCP. (Judecător Delia Purice)

9. Măsuri educative. Noul Cod penal

Secția penală și de minori, decizia nr. 97 din 19 februarie 2014

Prin sentința penală nr. 144 din 13 noiembrie 2013 pronunțată în dosarul nr. .../1752/2013 a Judecătoriei Jibou, în baza art. 86(1) din O.U.G. nr. 195/2002 cu aplicarea art. 99 (3) Cod penal și art. 320 ind. 1 Cod procedura penală **a fost condamnat inculpatul minor N.M.** ..., la pedeapsa de :

- **1 (un) an închisoare** pentru comiterea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism, fara sa detina permis de conducere.

În baza art. 87(1) din O.U.G. nr. 195/2002 cu aplicarea art. 99 (3) Cod penal și art. 320 ind. 1 Cod procedura penala **a fost condamnat inculpatul minor N.M.**, la pedeapsa de :

- **1 (un) an si 6 (sase) luni închisoare** pentru comiterea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism, având în sânge o imbibație alcoolică peste limita legală .

În baza art. 219(2) din O.U.G. nr. 195/2002 cu aplicarea art. 99 (3) Cod penal, art. 33 lit. a Cod penal și art. 320 ind. 1 Cod procedura penală **a fost condamnat inculpatul minor N.M.**, la pedeapsa de :

- **8 (opt) luni închisoare** pentru comiterea infracțiunii de distrugere din culpa .

În baza art. 33 lit. a Cod penal raportat la art. 34 lit. b Cod penal au fost contopite pedepsele susmentionate și aplică inculpatului **N.M.** pedeapsa cea mai grea de **1 (un) an si 6 (sase) luni închisoare.**

În baza art. 86¹⁻² Cod penal s-a dispus **suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe o perioada de 4 ani**, care constituie termen de încercare pentru inculpat . Supravegherea inculpatului este încredințată Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj .

În baza art. 86³ Cod penal inculpatul N.M. se va supune măsurilor de supraveghere prev. de art. 86³ lit. a, b, c, d Cod penal respectiv :

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natura a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art. 359 Cod procedura penala s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 Cod penal privind revocarea beneficiului suspendării în cazul săvârșirii de noi infracțiuni .

Face aplicarea art. 71(1) Cod penal cu art. 64 lit. a teza II și lit. b Cod penal, iar în baza art. 71 (5) Cod penal pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii prev. de art. 64 lit. a teza II și lit. b Cod penal.

S-a constatat ca partea vatamata E.G.D. SA nu s-a constituit parte civila in cauza .

În baza art. 191 Cod procedura penala a fost obligat inculpatul la plata sumei de 400 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Jibou din data de 11.10.2013, a fost trimis în judecată inculpatul N.M. pentru săvârșirea în concurs a infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană care nu deține permis de conducere, conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană care are în sânge o alcoolemie peste limita legală și distrugere din culpă, prev. de art. 86 alin. 1 OUG 195/2002 cu aplicarea art. 99 alin. 3 Cod penal, art. 87 alin. 1 OUG

195/2002 cu aplicarea art. 99 alin. 3 Cod penal si art. 219 alin. 2 Cod penal cu apl. art. 99 alin. 3 Cod penal totul cu apl. art. 33 lit. a Cod penal.

S-a reținut prin actul de sesizare al procurorului că în data de 15.02.2013 , în jurul orei 22, 45 inculpatul N.M. a condus autoturismul marca Land Rover cu numărul de înmatriculare ..., pe drumurile publice din or. Jibou fără a deține permis de conducere și având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita de 0, 80 g/l și, împrejurare în care a cauzat din culpa sa un accident de circulație, în urma căruia a fost adusă în stare de neîntrebuințare o porțiune de 2 m din conducta de gaz, prejudiciul fiind de 774, 38 lei.

În cursul urmăririi penale inculpatul au recunoscut și a regretat faptele comise .

La termenul de judecată din data de 13.12.2013 inculpatul N.M. prezent înaintea instanței, declară că recunoaste în totalitate faptele reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală .

Analizând materialul probator administrat în cauză : proces verbal de sesizare din oficiu, proces verbal de constatare a efectuării actelor premergătoare, proces - verbal de cercetare la fața locului, delegație apărător din oficiu, cazier, declarații învinuit, adresă a SPCRPCIV Sălaj, buletin de analiză toxicologică alcoolemie, cerere de analiză, proces verbal de prelevare, buletin de examinare clinică, declarații martori, adrese privind constituirea de parte civilă, valoarea prejudiciului, dovezi privind achitarea acestuia, proces-verbal de prezentare a materialului de urmărire penală, instanța a reținut următoarea stare de fapt și de drept :

Din cuprinsul probelor administrate în faza de urmărire penală rezultă că în seara zilei de 15.02.2013 , în jurul orei 21, 00 inculpatul N.M. a plecat de a locuința sa însoțit de martorul K.T., cu autoturismul mamei inculpatului, marca Land Rover având numărul de înmatriculare ..., în localitatea Var. Autoturismul a fost condus de martorul K.T., cu acordul mamei inculpatului.

La întoarcere din loc. Var, martorul a oprit autoturismul în apropiere de locuința inculpatului și a plecat la locuința sa. După ce s-a despărțit de martorul K.T., inculpatul a urcat la volanul autoturismului și a plecat la Restaurantul A. din Jibou, unde a consumat 3 beri cu alcool a câte 500 ml. De asemenea, în aceeași zi, între orele 17-18, inculpatul a mai consumat aproximativ 200 ml de vin.

În jurul orei 22, 45 inculpatul a plecat spre locuința sa. Pe strada T. , în dreptul imobilului cu nr. 68, inculpatul a pierdut controlul autoturismului și s-a răsturnat, avariind conducta de gaz și distrugând o parte din gardul acestui imobil.

La fața locului a sosit ambulanța care i-a acordat îngrijiri medicale inculpatului , fiind transportat la Spitalul Orășenesc Jibou .

Înainte de a fi transportat la spital, inculpatul a fost testat cu aparatul alcooltest , care a indicat o valoare de 0, 80 mg/l alcool pur în aerul expirat.

Conform buletinului de analiză toxicologică nr. 236/IX/a/89, 90, din 20.02.2013, alcoolemia inculpatului a fost de 1, 70 g/l alcool pur în sânge la ora 23, 30 și de 1, 40 g/l a alcool pur în sânge la ora 00, 30.

Conform adresei nr. 35260/05.03.2013 a Instituției Prefectului Sălaj, inculpatul nu deține permis de conducere.

E.G.D. SA a comunicat faptul că în urma accidentului produs a data de 15.02.2013, conducta de gaz de pe strada T. din dreptul imobilului cu nr. 68 , a fost adusă în stare de neîntrebuințare. A fost necesară înlocuirea unui tronson de țevă de oțel în lungime de 2 m, 4 curbe forjate, 2 robineti și o firidă. Valoarea prejudiciului

cauzat a fost de 774,38 lei și a fost recuperat în totalitate, fiind achitat de mama inculpatului. E.G. nu se mai constituie parte civilă în cauză.

Starea de fapt descrisă mai sus reiese din procesul verbal de cercetare la fața locului (f 8-21) , declarațiile inculpatului , date în prezența apărătorului ales, prin care recunoaște comiterea faptelor (f 25-31), adresa nr. 35260/05.03.2013 a Instituției Prefectului Sălaj, care atestă faptul că învinuitul nu deține permis de conducere(f 32), buletinul de analiză toxicologică alcoolemie (f 33), declarațiile martorei T.I., care locuiește pe strada T. , la imobilul cu nr. 68 , unde a avut loc accidentul (f 45-46) . declarațiile martorului K.T. (f 49-51), ale martorului C.V. (f 52-55), adrese ale E..G. privind constituirea ca parte civilă, valoarea prejudiciului etc. (f 95-112).

În drept, faptele inculpatului minor N.M., care în data de 15.02.2013 , în jurul orei 22, 45 a condus autoturismul marca Land Rover cu numărul de înmatriculare ..., pe drumurile publice din or. Jibou fără a deține permis de conducere și având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita de 0, 80 g/l ș, împrejurare în care a cauzat din culpa sa un accident de circulație, în urma căruia a fost adusă în stare de neîntrebuințare o porțiune de 2 m din conducta de gaz, prejudiciul fiind de 774, 38 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană care nu deține permis de conducere, conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană care are în sânge o alcoolemie peste limita legală și distrugere din culpă, prev. de : art. 86 alin. 1 OUG 195/2002 cu apl. art. 99 alin. 3 c. pen., art. 87 alin. 1 OUG 195/2002 cu apl. art. 99 alin. 3 Cod penal si art. 219 alin. 2 Cod penal cu apl. art. 99 alin. 3 Cod penal, totul cu apl. art. 33 lit. a Cod penal.

Referitor la caracterizarea inculpatului instanța reține că acesta are vârsta de 17 de ani, este elev la Liceul ... din ... A avut o comportare bună în cursul urmăririi penale, recunoscând și regretând comiterea faptelor.

Instanța a constatat că inculpatul beneficiază de prevederile art. 320¹ Cod procedură penală privind reducerea cu o treime a limitelor pedepsei în cazul recunoașterii vinovăției .

Având în vedere criteriile generale de individualizare a pedepselor prevăzute de art. 72 Cod penal (dispozițiile părții generale a codului penal, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală), instanța a stabilit pentru inculpatul N.M. o pedeapsa de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism, fara sa detina permis de conducere, o pedeapsa de 1 an si 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism, având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală si o pedeapsa de 8 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de distrugere din culpa .

În urma contopirii pedepselor susmenționate conform art. 33 lit. a Cod penal raportat la art. 34 lit. b Cod penal instanța a aplicat inculpatului N.M. pedeapsa cea mai grea de 1 an si 6 luni închisoare.

Referitor la modul de executare al pedepsei, având în vedere că pedeapsa închisorii aplicată nu este mai mare de 3 ani, iar inculpatul nu este recidivist, fiind minor, instanța a apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără privire de libertate a inculpaților, dar ținând cont de antecedentele lor în temeiul art. 86¹⁻² Cod penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe o perioadă de 4 ani, care constituie termen de încercare pentru inculpat. Supravegherea inculpatului este încredințată Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj .

În temeiul art. 86³ Cod penal inculpatul N.M. se vor supune măsurilor de supraveghere prev. de art. 86³ lit. a, b, c, d Cod penal respectiv : a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj; b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea; c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Cu privire la pedepsele accesorii privind interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza II și lit. b Cod penal., având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 (3) Cod penal instanța a apreciat ca fiind necesar și aplicarea acestor pedepse accesorii în sarcina inculpaților (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercitiul autorității de stat) .

Așadar, instanța a făcut aplicarea art. 71(1) Cod penal și art. 71(5) Cod penal.

De asemenea, în baza art. 359 Cod procedură penală, s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 Cod penal privind revocarea beneficiului suspendării condiționate, în cazul săvârșirii de noi infracțiuni .

În temeiul art. 171 (3) Cod procedură penală asistența juridică obligatorie a inculpatului în cursul judecății a fost asigurată prin apărător ales (f. 133) .

Văzând și prevederile art. 189 și art. 191 Cod procedură penală inculpatul a fost obligat să suporte și cheltuielile judiciare avansate de stat apreciate la suma de 400 lei, pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea și conservarea mijloacelor materiale de probă .

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Jibou solicitând admiterea căii de atac și modificarea termenului de încercare fixat de prima instanță, conform art. 86² VCP.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivelor invocate, constată că acesta este fondat, dar pentru alte motive decât cele invocate de procuror:

Potrivit art. 5 NCP în cazul în care la săvârșirea infracțiunii și până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

Noul Cod penal care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014 este legea mai favorabilă întrucât nu mai prevede pedepse în cazul minorilor, sistemul sancționator fiind bazat exclusiv pe măsuri educative.

Revenind la speța de față Curtea constată că minorul N.M. la data săvârșirii celor trei infracțiuni deduse judecății avea vârsta de 17 ani, era elev la Liceul ... din ..., a avut o comportare corespunzătoare pe parcursul procesului penal recunoscând și regretând săvârșirea activității ilicite.

În aceste împrejurări în fața instanței de fond procesul a fost soluționat în temeiul art. 320¹ Cod procedură penală, în baza probelor administrate exclusiv de către procuror, pe care inculpatul le-a însușit.

Dintre măsurile educative enumerate în Noul Cod penal, Curtea apreciază că în speță sunt operante prevederile art 117 Noul Cod penal.

Potrivit acestui text, care reglementează măsura educativă neprivativă de libertate, a stagiului de formare civică, aceasta se impune și constă în obligația minorului de a participa la un program cu o durată de cel mult 4 luni, pentru a-l ajuta să înțeleagă consecințele legale și sociale la care se expune în cazul săvârșirii de infracțiuni și pentru a-l responsabiliza cu privire la comportamentul său viitor.

Curtea a ales această măsură educativă față de datele ce caracterizează persoana inculpatului cât și raportat la circumstanțele reale de săvârșirea infracțiunilor.

Pentru motivele ce preced, Curtea în baza art. 421 pct 2 lit a NCPP va lua față de inculpatul N.M. măsura educativă neprivativă de libertate a stagiului de formare civică, conform art.115 lit.a rap.la art.117 NCP pe o durată de 3 luni, pentru comiterea infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu deține permis de conducere, prev.de art.86 alin.1 din OUG 195/2002 cu aplic.art.99 alin.3 VCP; conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care are în sânge o alcoolemie peste limita legală, prev.de art.87 alin.1 din OUG 195/2002 cu aplic.art.99 alin.3 VCP și distrugere din culpă, prev.de art.219 alin.2 VCP cu art.99 alin.3 VCP, totul cu art.33 lit.a VCP.

Conform art.117 alin.2 NCP organizarea, asigurarea participării și supravegherea minorului pe durata cursului de formare civică, se vor face sub coordonarea Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj, fără a afecta programul școlar sau profesional al minorului.

În baza art.121 NCP pe durata executării stagiului de formare civică, Curtea va impune inculpatului minor următoarele obligații:

a) să nu depășească, fără acordul serviciului de probațiune, limita teritorială a județului Sălaj;

b) să nu se afle în cluburi sau la manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice;

c) să se prezinte la serviciul de probațiune la datele fixate de acesta;

Se va atrage atenția inculpatului asupra nerespectării prevederilor art.121 și 123 NCP ce atrag înlocuirea măsurii educative neprivative de libertate cu o altă măsură mai severă sau măsură educativă privativă de libertate.

Se va dispune punerea de îndată în executare a prezentei decizii.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de 50 lei onorariu parțial pentru apărătorul din oficiu al inculpatului, av...., sumă ce se va plăti din FMJ, conform art.274 alin.1 NCPP

Cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia, conform art. 275 pct.4 alin 3 NCPP. (Judecător Delia Purice)

10. Omor calificat. Individualizarea pedepsei. Solicitare de majorare a pedepsei de 12 ani închisoare aplicată de prima instanță. Suficiență raportat la circumstanțele reale și personale ale inculpatului, în special la suferințele sale organice și psihice

Fapta unui fiu de a-și ucide în asemenea împrejurări mama, este neîndoielnic gravă, apreciată ca atare și de legiuitor care reglementează și sancționează ca o variantă calificată o asemenea activitate.

Fapta este neîndoielnic gravă, dar nu pot fi scăpate din vedere – în operația complexă a individualizării tratamentului penal - , elementele de mai sus, care susțin în afara oricărei îndoieli concluzia că acțiunea infracțională a inculpatului s-a derulat în condițiile unei tulburări puternice și mixte a personalității, generată de o dependență alcoolică, căreia nu i-a putut face față.

Această realitate coroborată cu suferința organică și psihică respectiv tulburarea de personalitate de tip mixt, prezentând și dependență alcoolică, care dă un specific cu totul deosebit circumstanțelor faptei, unită cu poziția inculpatului în

cursul procesului penal, cu vârsta lui și o redusă experiență de viață justifică și impune menținerea pedepsei de 12 ani închisoare acordată de prima instanță, apreciată ca îndeplătoare pentru reeducarea celui în cauză și față de exigențele prevenției generale.

Secția penală și de minori, decizia nr. 15/A din 22 ianuarie 2014

Prin sentința penală nr. 710 din 4 decembrie 2013 a Tribunalului Maramureș, în temeiul art. 174 alin. 1 C.pen. raportat la art. 175 alin. 1 lit. c C.pen., cu aplicarea art. 320¹ alin. 7 C.pr.pen., a fost condamnat inculpatul A.M., (...), în prezent aflat în stare de arest preventiv în Penitenciarul Gherla, la 12 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe o perioadă de 3 ani, pt. săvârșirea infracțiunii de omor calificat.

În temeiul art. 71 C.pen. au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen.

În temeiul art. 350 C.pr.pen. s-a menținut măsura arestării preventive a inculpatului, iar în baza art. 88 C.pen. s-a scăzut din durata pedepsei aplicate acestuia perioada reținerii și arestării preventive, de la data de 26.07.2013 la zi.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic al acestuia în SNDGJ.

S-a luat act că partea vătămată A.I. nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 C.pr.pen. coroborat cu art. 313 din Legea nr. 95/2006, a fost obligat inculpatul la plata următoarelor sume, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale asigurate victimei:

- 439,03 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș;
- 302,83 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către Spitalul Municipal Sighetu Marmației.

În temeiul art. 191 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la plata către stat a sumei de 3000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta, din care, 1008 lei reprezintă costul expertizei medico-legale nr. 217/67/23.08.2013 întocmită de Serviciul Județean de Medicină Legală Baia Mare, iar 200 lei, onorariul apărătorului din oficiu se va plăti din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. 387/P/12.09.2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, inculpatul A.M., (...), pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat, prevăzută de art.174 alin.1, art.175 alin.1 lit. c Cod penal.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul A.M. locuia împreună cu mama sa, victima A.T. în comuna ... și aveau repetat conflicte cauzate de consumul de băuturi alcoolice. La data de 20.07.2013, pe fondul unui conflict de acest gen, inculpatul i-a aplicat victimei lovituri de mare intensitate, în urma cărora aceasta a decedat, moartea fiind cauzată potrivit actelor medico-legale întocmite în cauză de multiple contuzii cerebrale, cerebeloase ale punții și bulbului post-traumatism cranio-cerebral acut cu fractură de solz temporal stâng.

În cursul urmăririi penale au fost administrate următoarele probe: proces verbal de sesizare din oficiu al Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș; proces verbal de sesizare din oficiu întocmit de Inspectoratul de Poliție al Județului

Maramureș – Serviciul Investigații Criminale; proces verbal de cercetare la fața locului și planșele foto; planșă foto efectuată cu ocazia necropsiei; concluzii preliminare nr. 204 din 22.07.2013 ale Cabinetului Medico-Legal Sighetu Marmației; raportul de expertiză medico-legală privind autopsia victimei; raport de expertiză medico-legală psihiatrică; declarațiile martorilor (...); declarația părții vătămate A.I.; declarațiile inculpatului A.M.; procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală.

Inculpatul a fost reținut pe o durată de 24 de ore la data de 26.07.2013, iar prin încheierea penală nr. 492/26.07.2013 a Tribunalului Maramureș s-a dispus arestarea preventivă a acestuia, măsura fiind ulterior menținută în condițiile art. 300¹ Cod procedură penală.

După sesizarea instanței, anterior citirii actului de sesizare, inculpatul A.M. a învederat că se prevalează de dispozițiile art. 320¹ Cod procedură penală, solicitând ca judecata să se realizeze în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța a admis cererea formulată de inculpat, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de textul legal evocat, iar manifestarea de voință a inculpatului a fost exprimată în mod direct și neechivoc.

Partea vătămată A.I., fratele inculpatului și fiul victimei nu s-a constituit parte civilă, arătând că nu are nici un fel de pretenții de la acesta. De asemenea, cu ocazia dezbaterilor, partea vătămată a învederat instanței că solicită clemență pentru inculpat, întrucât acesta locuia cu victima care consuma la rândul ei în exces băuturi alcoolice și era o persoană cu un comportament extrem de dificil.

În cauză s-au constituit în calitate de părți civile Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș și Spitalul Municipal Sighetu Marmației, solicitând obligarea inculpatului la plata sumelor de 439,03 lei și respectiv, de 302,83 lei, precum și dobânzile legale aferente, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate victimei.

Analizând ansamblul probator administrat în cauză, instanța a reținut următoarele:

Inculpatul A.M., în vârstă de 43 de ani, a locuit împreună cu mama sa, victima A.T., în vârstă de 72 de ani, în comuna ..., județul Maramureș, aceștia gospodărinte împreună. Inculpatul nu avea un loc de muncă și obținea venituri din prestarea de munci ocazionale, iar din declarațiile martorilor audiați în cauză a rezultat că acesta consuma în exces în mod frecvent băuturi alcoolice și avea un comportament agresiv din această cauză. De asemenea, din declarațiile inculpatului, coroborate cu susținerile părții vătămate A.I. a rezultat că și victima obișnuia să consume băuturi alcoolice în exces, cheltuind în acest scop banii pe care îi obținea din pensie.

Din declarațiile martorilor audiați în cauză a rezultat că inculpatul a avut un comportament violent în trecut față de propria sa familie, respectiv și-a agresat soția, A.A.I. și pe părinții acesteia, astfel încât aceasta a părăsit domiciliul conjugal, iar inculpatul a rămas să locuiască singur cu mama sa.

La data de 20.07.2013, din cauza faptului că victima ar fi consumat băuturi alcoolice în mod continuu timp de 3 zile și a cheltuit toți banii din pensie, inculpatul A.M. i-a aplicat acesteia mai multe lovituri cu pumnii și picioarele, victima fiind grav rănită. Potrivit propriilor sale susțineri, inculpatul a observat că victima se simțea rău, însă nu a acordat atenție acestui aspect, crezând că starea era determinată de consumul de alcool.

La data de 22.07.2013, observând că victima este inconștientă, inculpatul i-a spus martorului O.I. că mama sa moare, iar acesta chemat o ambulanță prin serviciul 112. Deși a fost transportată de urgență la spital, victima a decedat în aceeași zi.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.216/67/23.08.2013 întocmit de Serviciul de Medicină Legală Maramureș „1. Moartea numitei A.T. a fost violentă. 2. Ea s-a datorat unor multiple conturii cerebrale, cerebeloase ale punții și bulbului post-traumatism cranio-cerebral acut cu fractură de solz temoral stg., mic hematoma bazal și hemoragie subarahnoidiană extinsă. 3. Leziunile susmenționate s-au putut produce prin loviri active, repetate cu corpuri dure (posibil pumn, picior încălțat), proiectare ulterioară la sol cu loviri de planuri dure și compresiune ulterioară – după căderea victimei între planuri dure (posibil picior încălțat) și pardosea. 4. Leziunile cu rol tanatogenerator au fost cele de la nivelul extremității cefalice. 5. Poziția agresorului față de victimă a fost inițial de față în față în lateral stg. – după căderea victimei, poziția agresorului față de victimă a fost de în picioare și culcat. 6. Leziunile de la nivelul brațului stg., care au avut margini gălbui-verzui au o vechime de aproximativ 3-4 zile înainte de decesul victimei”.

Inculpatul A.M. a recunoscut infracțiunea de care este acuzat, arătând că i-a aplicat lovituri victimei întrucât era beat și că regretă fapta săvârșită.

În raport de situația de fapt expusă, instanța a reținut că fapta inculpatului A.M., constând în aceea că la data de 22.07.2013, pe fondul unui conflict spontan și al consumului excesiv de băuturi alcoolice, i-a aplicat mamei sale, victima A.T., în vârstă de 72 de ani, multiple lovituri de mare intensitate cu pumnii și picioarele, cauzându-i leziuni traumatice în urma cărora aceasta a decedat la data de 22.07.2013, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor calificat, prevăzută de art.174 alin.1, art.175 alin.1 lit. c Cod penal.

La încadrarea juridică a faptei săvârșite, instanța a avut în vedere că din probele administrate în cauză, inclusiv declarația de recunoaștere a inculpatului a rezultat că acesta a aplicat lovituri victimei, de o asemenea intensitate încât au produs leziuni grave, incompatibile cu viața, ceea ce denotă că autorul a prevăzut și acceptat posibilitatea producerii decesului. În acest sens, instanța a reținut că din actele medico-legale depuse la dosar a rezultat că victima prezenta mai multe fracturi, inclusiv o fractură completă de coloană cervicală cu secțiune completă de măduvă, precum și multiple contuzii cerebrale, leziuni care subliniază intensitatea loviturilor care au fost aplicate victimei. De asemenea, instanța a reținut că prin raportul de expertiză medico-legală s-a concluzionat că leziunile menționate au fost produse prin lovituri active, repetate, cu corpuri dure (posibil pumn, picior încălțat) și proiectare la sol cu loviri de planuri dure și compresiune ulterioară.

Or, având în vedere aceste aspecte apare ca fiind evidentă prevederea de către inculpat a posibilității producerii decesului victimei, rezultat pe care chiar dacă nu l-a urmărit, l-a acceptat, fapta fiind săvârșită în forma de vinovăție a intenției indirecte conform art. 19 pct.1 lit. b Cod penal.

În consecință, în considerarea dispozițiilor art.72 Cod penal și având în vedere incidența dispozițiilor art. 320¹ Cod procedură penală, conform cărora limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită de inculpat sunt cuprinse între 10 ani și 16 ani și 8 luni închisoare și interzicerea unor drepturi, instanța l-a condamnat pe inculpat la o pedeapsă de 12 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal pe o perioadă de 3 ani, apreciind că acestea corespund scopului și funcțiilor prevăzute de art.52 Cod penal.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicate, instanța a avut în vedere că infracțiunea comisă de inculpat prezintă o un grad de pericol social ridicat, atât prin prisma valorii sociale împotriva căreia a fost îndreptată, cât și a legăturii de rudenie cu victima, care era mama sa. De asemenea, instanța a reținut că gradul de pericol social concret al infracțiunii comise este circumstanțiat și de modalitatea în care a acționat

inculpatul, aplicând lovituri de mare intensitate și care au produs leziuni extrem de grave victimei, conducând în final la decesul acesteia.

Totodată, în procesul de individualizare a pedepsei nu pot fi ignorate împrejurările legate de contextul în care fapta a fost comisă. Instanța a avut în vedere că din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul și victima trăiau în condiții de relativă promiscuitate și confruntându-se cu serioase probleme materiale, singurele venituri de care dispuneau fiind sumele obținute de inculpat din prestarea de munci ocazionale și pensia victimei, toate acestea în condițiile în care fratele inculpatului plecase în altă localitate și acesta din urmă rămăsese să aibă grija de mama sa. În acest context, conflictul dintre părți a fost generat de faptul că și victima la rândul său obișnuia să consume băuturi alcoolice în exces, situație care s-a greșit pe bogatele și îndelungatele antecedente psihiatrice ale inculpatului, generate probabil de asemenea de consumul de alcool.

Dincolo de aspectele expuse, instanța a avut în vedere și noua orientare în materie de politică penală a legiuitorului vis-a-vis de preconizata intrare în vigoare a Noului Cod penal, respectiv reducerea limitelor de pedeapsă pentru unele infracțiuni. Astfel, potrivit art. 189 din Noul Cod penal, omorul săvârșit asupra soțului sau unei rude apropiate nu mai constituie o variantă calificată a acestei din urmă infracțiuni, ci va constitui omor în forma simplă, prevăzut de art. 188 din Noul Cod penal, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

În temeiul art.71 alin.1 Cod penal, instanța a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art.64 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal, apreciind că natura și gravitatea infracțiunii săvârșite sunt incompatibile cu gradul de responsabilitate civică pe care îl implică exercitarea acestor drepturi.

În temeiul art. 350 C.pr.pen. instanța a menținut măsura arestării preventive a inculpatului, constatând că aceasta este conformă cu principiul instituit prin art. 5 par. 1 lit. a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar în baza art. 88 C.pen. s-a dedus din durata pedepsei aplicate acestuia perioada reținerii și arestării preventive, de la data de 26.07.2013 la zi.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 76/2008 instanța a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic al acestuia în SNDGJ.

S-a luat act că partea vătămată A.I. nu s-a constituit parte civilă în cauză.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, constatând că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale prevăzută de art.1357 din Codul civil, instanța, în temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 C.pr.pen. coroborat cu art. 313 din Legea nr. 95/2006, l-a obligat pe inculpat la plata următoarelor sume, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale asigurate victimei:

- 439,03 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș;
- 302,83 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către Spitalul Municipal Sighetu Marmației.

În temeiul art. 191 C.pr.pen. inculpatul a fost obligat la plata către stat a sumei de 3000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL MARAMUREȘ și inculpatul A.M.

Prin motivele scrise și orale Parchetul a solicitat admiterea căii de atac promovate și judecând în fond cauza, aplicarea unei pedepse just individualizate, în sensul majorării acesteia, raportat la circumstanțele reale ale cauzei, precum și la cele personale ale inculpatului.

S-a susținut, că nu poate fi omisă împrejurarea că, inculpatul pe fondul unui consum exagerat de alcool, și-a ucis mama în vârstă de 72 de ani.

Prin apelul promovat, inculpatul a susținut că se impune reducerea pedepsei aplicată de către tribunal, întrucât nu are antecedente penale, a recunoscut și regretat infracțiunea săvârșită, iar procesul a fost derulat în condițiile art. 320¹ Cod procedură penală.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul Parchetului:

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării pedepsei, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuiesc bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine sinceră cu privire la fapta comisă, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier și suferă de tulburare mixtă a personalității; prezentând o dependență alcoolică.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la

care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Individualizarea sancțiunii trebuie efectuată și prin prisma datelor ce țin de sănătatea mentală a celui în cauză. La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptei, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Fapta unui fiu de a-și ucide în asemenea împrejurări mama, este neîndoielnic gravă, apreciată ca atare și de legiuitor care reglementează și sancționează ca o variantă calificată o asemenea activitate.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, dar nu pot fi scăpate din vedere – în operația complexă a individualizării tratamentului penal - , elementele de mai sus, care susțin în afara oricărei îndoieli concluzia că acțiunea infracțională a inculpatului în vârstă de 43 de ani s-a derulat în condițiile unei tulburări puternice și mixte a personalității, generată de o dependență alcoolică, căreia nu i-a putut face față.

Nu poate fi ignorată împrejurarea că atât victima cât și inculpatul erau consumatori notorii de alcool, anterior comiterii infracțiunii, aceștia au băut trei zile neîncetat, astfel că activitatea antisocială a apelantului s-a produs pe fondul unui discernământ afectat de substanțele toxice ingerate și aflate în organism, care i-au modificat substanțial percepția asupra acțiunilor sale.

Această realitate coroborată cu suferința organică și psihică respectiv tulburarea de personalitate de tip mixt, prezentând și o dependență alcoolică, care dă un specific cu totul deosebit circumstanțelor faptei, unită cu poziția inculpatului în cursul procesului penal, cu vârsta lui și o redusă experiență de viață justifică și impune menținerea pedepsei acordate de prima instanță, apreciată ca îndestulătoare pentru reeducarea celui în cauză și față de exigențele prevenției generale.

Așa fiind, în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.se va respinge ca nefondat apelul Parchetului, apreciindu-se ca legală și temeinică sentința Tribunalului Maramureș.

În baza art.350 C.proc.pen.se va menține starea de arest a inculpatului A.M.

Cum în cauză, temeiul arestării îl constituie disp.art.148 alin.1 lit.f C.pro.pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecății în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpatului urmează a se constata că se impune necesitatea menținerii în continuare a măsurii arestării preventive.

Săvârșirea acestei infracțiuni, precum și modalitatea de comitere a acesteia denotă un potențial criminogen ridicat și un pericol social major.

În concluzie, existența cazului de arestare prev.de art.148 lit.f Cod proc.pen. este pe deplin probat, așa încât revocarea măsurii preventive a arestării nu se impune.

Întrucât infracțiunea săvârșită denotă un deosebit grad de pericol social, inculpatul fiind, de altfel, condamnat la 12 ani de închisoare de către instanța de fond, se impune menținerea stării de arest pe parcursul soluționării apelului, persistând motivele ce au stat la baza luării acestei măsuri.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele art. 300² și ale art.160^b cod proc.pen. cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Maramureș nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

În baza art.381 C.proc.pen.și art.88 C.pen.se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatului arestul preventiv începând cu data de 26 iulie 2013 și până la zi.

În baza art.189 C.proc.pen.se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj suma de 200 lei onorar pentru apărător din oficiu av.Bindea Maxim, ce se va plăti din F.M.J.

Cheltuielile avansate de stat, vor rămâne în sarcina acestuia, în apelul parchetului conform art. 192 alin 3 pct.3 Cod procedură penală.

Cu privire la apelul inculpatului:

Curtea examinând modul în care instanța de fond a analizat critica privind individualizarea pedepsei principale aplicată apelantului A.M., constată că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptei comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare privative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa principală rezultantă de 12 ani închisoare, cu executare prin privare de libertate, reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptei comise de apelant, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin săvârșirea unei infracțiuni de omor calificat asupra mamei sale în vârstă de 72 de ani, pe care a agresat-o cu pumnii și picioarele, ambii fiind într-o stare vădită de ebrietate, și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al apelantului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a inculpatului, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este parțial pozitivă.

Față de modul concret de săvârșire a faptei, cuantumul pedepsei principale de 12 ani închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar executarea sa,

prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare, la conștientizarea consecințelor faptei sale, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia.

Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni.

În raport cu cele menționate, sentința instanței de fond este legală și temeinică sub toate aspectele și verificându-se hotărârea atacată, instanța nu a constatat existența vreunui caz de desființare ce s-ar fi putut invoca din oficiu.

Așa fiind, pentru motivele ce preced, apelul inculpatului se va respinge ca nefondat în baza art.379 pct 1 lit b Cod procedură penală.

Apelantul va fi obligat să plătească în favoarea statului suma de **500** lei cheltuieli judiciare, din care **200** lei reprezentând onorariu avocațial, conform art. 192 alin 2 Cod procedură penală. (Judecător Delia Purice)

Întocmit,
judecător Delia Purice

Tehnored. S.M.I.